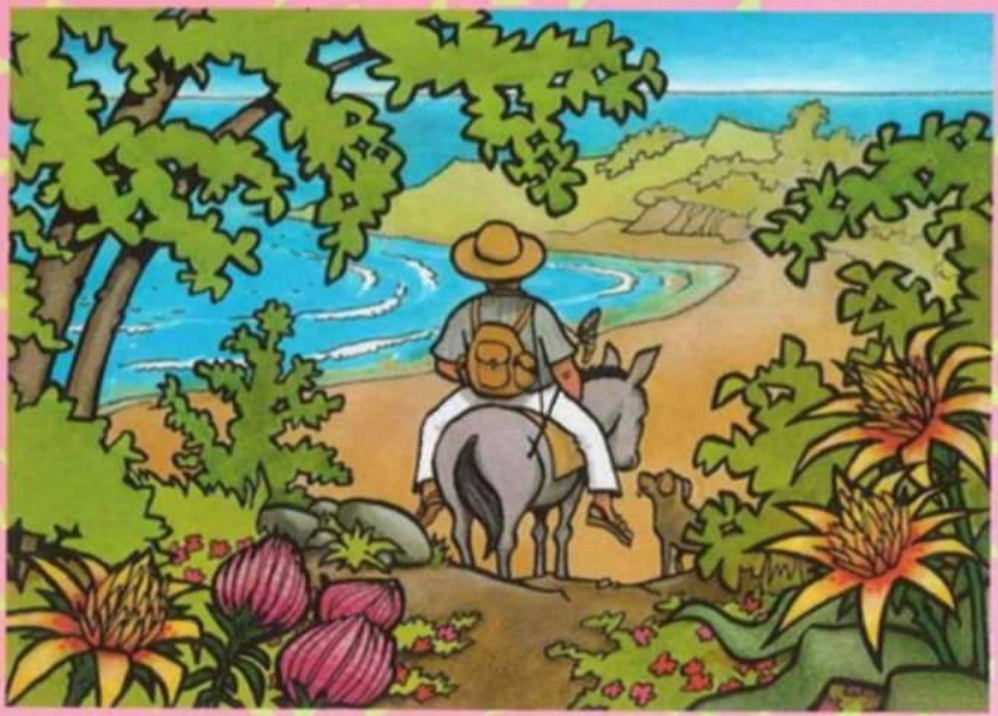
Gerald Durrell

Pokračování knihy „O mé rodině a jiné zvířeně“

ZAHRADA BOHŮ

ZAHRADA BOHŮ

PRVNÍ VYDÁNÍ

Gerald Durrell

ZAHRADA BOHŮ

Vydalo nakladatelství BB art v roce 1996

Copyright © Gerald Durrell 1978

Z anglického originálu *The Garden of the Gods*
přeložil © 1996 Gerik Císař
odborný konzultant Mgr. Petr Šmerák

Obálka a grafická úprava © 1996 Bohumil Fencl

First published in Great Britain by
Collins 1978

První vydání v českém jazyce

Tuto knihu věnuji Anně Petersové,
své někdejší sekretářce a stálé přítelkyni,
neboť vím, že miluje Korfu
a zná tento ostrov možná lépe než já.

OBSAH

SLOVO ÚVODEM

1.POPRASK, PSI A PLŠÍCI

2.STRAŠIDLA A PAVOUCI

3.ZAHRADA BOHŮ

4.JARNÍ ŽIVLY

5.FAKÍŘI A DNY ODPOČINKU

6.PANOVNICKÁ NÁVŠTĚVA

7.PO CESTÁCH LÁSKY

8.PŘÁTELSKÝ VEČÍREK

SLOVO ÚVODEM

Toto je třetí kniha, kterou jsem napsal o pobytu své rodiny na ostrově Korfu před poslední světovou válkou. Někomu snad může připadat zvláštní, že ještě stále nacházím dostatek látky k popisu tak krátkého období vlastního života, ale musím zdůraznit, že jsme v těch letech byli přinejmenším na řecké poměry relativně zámožní; nikdo z nás nebyl nucen - alespoň v běžném slova smyslu - pracovat, takže většinu času jsme věnovali zábavě a činnostem, které nás těšily. Pokud tímto způsobem prožijete pět dlouhých let, nashromáždíte si ohromnou spoustu nezapomenutelných zážitků.

Při psaní několika knih, v nichž vystupují výhradně - či přinejmenším téměř výhradně - stejní hrdinové, narazíte dříve nebo později na problém, jak své čtenáře nenudit opakovaným popisem charakterů. Současně však nemůžete být tak ješitní, abyste předpokládali, že každý nutně zná vaše předchozí knížky a musíte tedy aspoň do jisté míry brát ohled i na ty čtenáře, kteří k vašemu dílu přistupují poprvé. Není snadné najít vhodnou střední cestu mezi nebezpečím, že popudíte své staré čtenáře, nebo naopak zmatete ty nové. Doufám však, že se mi mezi oběma těmito úskalími podařilo proplout s úspěchem.

V prvním díle své trilogie, který vyšel pod názvem O mé rodině a jiné zvířeně, jsem téma svého vyprávění charakterizoval takto: „Na následujících stránkách jsem se pokusil přesně a bez nadsazování vykreslit obraz naší rodiny; všichni se tu jeví tak, jak jsem je viděl. Ale na vysvětlenou některých jejich zvláštností v jednání bude snad na místě, abych uvedl, že v té době, kdy jsme byli na Korfu, byli všichni členové rodiny velmi mladí; nejstaršímu Larrymu bylo třiadvacet, Lesliemu devatenáct, sestře Margo osmnáct a já byl nejmladší - desetiletý - tedy ve věku útlém a lehce přístupném dojmům. O matčině stáří jsme nikdy neměli dost jistoty z toho prostého důvodu, že si jakživo nemůže vzpomenout na datum svého narozeni; o ní mohu říci jedině tolik, že byla dost zralá, aby měla čtyři děti. Na její naléhání musím také připojit vysvětlení, že je

vdova - jak poznamenala bystrozrace, člověk nikdy neví, co všechno může lidem napadnout.

Abych mohl těch pět let příhod, pozorování a příjemného života stěsnat do elaborátu poněkud méně obsažného, než je Encyclopedia Britannica, nutně jsem musel zhušťovat, redukovat a přemísťovat, takže z původního sledu událostí zbývá velmi málo.“ *)

Dále jsem napsal, že jsem byl nucen pominout či vynechat celou řadu příhod i postav, o kterých bych rád pojednal, takže se touto knihou pokouším zmíněný nedostatek do jisté míry napravit. Doufám, že čtenářům poskytne stejnou míru povyražení, jako předchozí dva svazky - O mé rodině a jiné zvířeně a Ptáci, zvířata a moji příbuzní. Všechny tři knihy popisují neobyčejně důležitou část mého života a navíc něco, co pohříchu mnoho dnešních dětí postrádá, totiž skutečně šťastné a sluncem prozářené dětství.

*) překlad Emanuela Tilschová

1

POPRASK, PSI A PLŠÍCI

Toho ohavného Turka je třeba neprodleně pustit z hlavy
CARLYLE

Léto, o němž hovořím, bylo neobyčejně štědré; zdálo se, že slunce se rozhodlo obdarovat náš ostrov nevídanou úrodou, neboť dosud snad nikdy jsme neměli takový nadbytek ovoce i květin, snad nikdy nebylo moře tak teplé a plné ryb, a ptáci nevyvedli tolik mláďat jako onoho léta, kdy se také vylíhlo neobvyklé množství motýlů i rozličného hmyzu, jenž poletoval nad sluncem prozářenou krajinou. Melouny s dužinou chladnou a křupavou jako narůžovělý sníh se podobaly mohutným dělovým koulím, schopným svou váhou i rozměry zbořit jakkoli silné městské hradby; sametové slupky oranžových či nafialovělých broskví, jež jako zářijové úplňky svítily v korunách stromů, se plnily sladce voňavým nektarem; zelené i černé fíky praskaly pod tlakem šťáv a v jejich růžových puklinách se ukrývali leskle nazelenalí zlatohlávci, dočista zmámení nekonečnou štědrostí přírody. Větvě se tak prohýbaly pod váhou třešní, že sady vypadaly, jako by v nich kdosi zdolal pohádkového draka, jehož vínově rudá krev potřísnila lesklými krůpějemi zelené koruny stromů. Kukuřičné palice byly dlouhé jako paže, a když jste se zakousli do kanárkově žluté mozaiky jejich semínek, tryskala vám do úst bělostně mléčná šťáva; zatímco nefritově zelené mandle, ořechy i úhledně hladké olivy, zavěšené jako ptačí vejce v listoví, bobtnaly a zráním se chystaly k podzimní sklizni.

Je zcela přirozené, že v době, kdy celý ostrov takto kypěl životem, mé sběratelské aktivity výrazně vzrostly. Podobně jako v doprovodu

Theodora, vydával jsem se nyní i sám na smělejší a dalekosáhlejší expedice, neboť jsem dostal k narozeninám oslíka, či přesněji řečeno oslici. Jmenovala se Sally a k překonání delších vzdáleností i k nošení potřebného loveckého vybavení se mi stala neocenitelnou, byť někdy trochu svéhlavou pomocnicí. Její umíněnost však vyvažoval jiný, pro osly charakteristický povahový rys, kterým je nekonečná trpělivost. Zatímco jsem po dlouhé hodiny pozoroval nějaké zvíře či hmyz, civěla Sally spokojeně do prázdna, nebo se nořila do onoho zvláštního transu, do nějž osli upadají s napůl otevřenýma očima, a v blaženém prožitku jakési nám nedostupné nirvány se stávají hluší ke křiku i hrozbám, a často nevnímají ani údery holí. To psi začnou už po krátké chvíli zívat, drbat se a dávat vám nejrůznějším způsobem najevo, že jste věnovali přespříliš času pitomému pavoučkovi či jiné havěti, a že je tedy na čase pohnout se zase o kus dál. Naproti tomu Sally, jakmile se jednou oddala svému klímání, budila dojem, že, bude-li to nutné, je s to setrvat na místě třeba i několik dní.

Stalo se, že mě jeden vesničan - takto skvělý pozorovatel přírody - se kterým jsem se přátelil a jemuž jsem vděčil za řadu cenných úlovků, upozornil na dvojici obrovských ptáků, které vídal pravidelně poletovat nad skalnatým údolím, vzdáleným asi osm kilometrů od naší vily. Domníval se, že tam někde nejspíš hnízdí. Z jeho popisu jsem usoudil, že jde nejspíš o orly nebo supy, a nadchla mě představa, že by se mi mohlo podařit získat jejich mládě a obohatit jím svou stávající sbírku dravých ptáků, která do té chvíle sestávala ze tří druhů sov, jednoho krahujce, jednoho sokola a jedné poštolky, takže není divu, došel-li jsem k závěru, že orel či sup by se mohl stát vítanou korunou této kolekce. Netřeba podotýkat, že rodinu jsem o svém záměru informovat neráčil, jelikož náš účet za maso na krmení už tak jako tak dosahoval astronomických rozměrů. Krom toho jsem si dokázal živě představit, jak by Larry reagoval na oznámení, že přinesu domů živého supa. Proto jsem ho pokaždé, když jsem získal nějaký další přírůstek, stavěl před hotovou věc, tím spíš, že když už jednou bylo to které zvíře v domě, mohl jsem téměř s jistotou předpokládat, že se maminka i Margo postaví na mou stranu.

Na chystanou expedici jsem se připravil s neobyčejnou péčí. Vybavil jsem se dostatkem jídla pro sebe i pro psy, vhodnou zásobou pití i obvyklou kolekcí sběratelských nádob a plechovek, právě tak jako nezbytnou síťkou na motýly a objemným pytlem na uloveného dravce. Triédr jsem si vzal bratrův, protože byl daleko kvalitnější než můj. Leslie sice nebyl zrovna doma, ale namlouval jsem si, že kdyby tu byl, určitě by mi ho ochotně a rád zapůjčil. Poté, co jsem ještě jednou zkontroloval své vybavení, začal jsem je upevňovat na Sally. Toho dne byla i na oslí povahu v obzvlášť vzpurném a paličatém rozpoložení, co chvíli mi záměrně šlápla na nohu, a když jsem se shýbal pro síťku na motýly, bolestně mě kousla do zadku. Strašlivé se jí dotklo, že jsem ji za tento projev nevychovanosti jednu střihnul, a následkem toho jsme výpravu zahájili v uraženém mlčení. Beze slova jsem jí narazil na hlavu starý slamák proti slunci s vystřiženými otvory pro dlouhé chlupaté uši, hvízdl jsem na psy a vyrazili jsme.

Ačkoli bylo ještě brzy, slunce už notně pražilo a obloha, která se při okrajích halila do mlžného oparu žárem rozpáleného vzduchu, planula modří, jakou spatříte, vhodíte-li do ohně hrst soli. Svou pouť jsme zahájili na venkovské silnici plné tak jemného prachu, že se na nás lepil jako rostlinný pyl. Cestou jsme potkávali známé vesničany na oslech, mířící na trh nebo do práce na poli. To pokaždé znamenalo jisté zdržení, neboť místní mravy vyžadují, abyste se s každým na chvíli zastavili a prohodili pár slov. Na Korfu musíte věnovat určitý čas vlídnému klábosení a po něm na důkaz přízně přijmout i malý dárek v podobě křupavě vypečené chlebové kůrky, sušených melounových semínek či vinného hroznu. Když jsme konečně po všech těchto zdvořilostních formalitách odbočili z rozžhavené prašné silnice a vydali se vzhůru po strmé stráni do konejšivého stínu olivových hájů, byla Sally obtížena dalšími pochoutkami, z nichž největší byl vodní meloun, velkorysý to dar mé dobré přítelkyně mama Agathy, s kterou jsme se neviděli už nejmíň týden, nebo podobně nekonečně dlouhou dobu, po kterou, jak se zřejmě domnívala, jsem neměl v ústech ani jediné sousto.

Temné a chladivé stíny olivových hájů byly po úmorné cestě slunečním žárem hotovou úlevou. Psi jako obvykle běželi napřed, radostně se proháněli mezi pni olivovníků a s hlučným štěkotem se

pokoušeli chytit nízko prolétávající vlaštovky. Když se jim to, jako konečně pokaždé, nepodařilo, tu a tam si štěkotem vylili zlost na nevinné ovci či přihlouplém kuřeti, a hluboce se jich dotklo, když jsem je za jejich počínání tvrdě pokáral. Sally, která už na svou ranní nevrlost šťastně zapomněla, si vykračovala slušným tempem. Jedno ucho měla otočené vpřed a druhé dozadu, aby mohla naslouchat mému zpěvu i slovům, jimiž jsem komentoval zvolna se měnící přírodní scenérii.

Konečně jsme opustili stín olivovníků a začali zvolna stoupat k rozpáleným vrcholkům kopců, prodírajíce se houštinami myrtových keřů i křovinatým porostem cesmínových dubů mezi rozložitými janovcovými větvemi. Rostliny jemně křupaly pod Sallyinými kopýtky a vlahý vzduch byl plný vůně šalvěje a tymiánu. Kolem poledního, kdy už psi supěli s vyplazenými jazyky a Sally se těžce potila, byli jsme poměrně vysoko mezi nazlátlými a rezavé červenými skalisky centrálního pásma, zatímco hluboko pod námi se třpytila jako len modrá hladina Jónského moře. Bylo půl druhé, když jsme spočinuli pod skalnatým útesem. Tady jsem zjistil, že se nám skutečné podařilo najít hnízdo onoho ptáka, o němž mluvil můj známý vesničan. Podle vzhledu jsem usoudil, že musí skutečně jít o supa bělohlavého. Navíc hnízdo, které leželo na samém konci kamenného výčnělku, obývala dvojice už téměř zcela opeřených mláďat, přesně v nejvhodnějším věku pro umělý odchov. Potíž byla v tom, že přístup k hnízdu byl svrchu i zezdola prakticky nemožný. Po hodině marného úsilí mi nezbylo než váhavě připustit, že se myšlenky na rozšíření sbírky dravých ptáků o supa budu muset chtě nechtě vzdát. Sestoupili jsme tedy z vrcholku hory a vyhledali trochu stínu k odpočinku. Zatímco jsem si pochutnával na sendvičích a vajíčkách na tvrdo, Sally posvačila pár suchých kukuřičných klasů s půlkou melounu a psi zaháněli žízeň směsicí vinných hroznů a melounové dužiny, kterou náruživě chlemtali. Jen přitom občas prskali a kuckali, když jim tu a tam melounové zrnko zaskočilo do koláčové dírky. Vzhledem ke své neukojitelné žravosti a nedostatku kultury stolování spořádali svůj díl daleko dřív než Sally a já. Když usoudili, že ze mě už další porci žrádla nevymámí, rozběhli se dolů po svahu v naději, že se jim podaří něco ulovit.

Ležel jsem na břiše, zvolna ukusoval křehký, chladný, korálově růžový meloun a pozoroval stráň pod sebou. Asi patnáct metrů níže jsem spatřil polorozpadlé trosky někdejšího selského stavení. Tu a tam se na svahu ještě rýsovala stupňovitá pole ve tvaru půlměsíce, která kdysi pravděpodobně patřila k dnes opuštěné usedlosti. Chudá horská půda se nejspíš brzy vyčerpala, políčka jako dlaň nebyla s to rodit zeleninu či kukuřici, a tak se jejich majitel odstěhoval. Dům se zřítil a pole zarostla plevelem a myrtou. Prohlížel jsem si zbytky domu a uvažoval o tom, kdo v něm asi bydlel, když tu jsem zahlédl, jak se v tymiánu při úpatí nízké polorozpadlé zdi pohybuje cosi zrzavého.

Rychle jsem sáhl po triédru a přiložil ho k očím. Zprvu jsem zřetelně viděl jen zídku z polorozpadlého zdiva, ale brzy se k mému nesmírnému úžasu v zorném poli vedle tymiánového trsu objevilo mrštné, drobné, jako podzimní list červené zvířátko, které si hovělo na vrcholu zídky. Uvědomil jsem si, že je to lasička, a soudě dle jejího chování, nejspíš dosud velice mladá a nezkušená. Byla to první lasička, kterou jsem na Korfu viděl, a přiznám se, že mě zcela okouzlila. Nejdřív se zvídavě rozhlížela, pak začala panáčkovat a horlivě větřit na všechny strany. Když neucítila nic jedlého, dřepla si na zadeček a začala se náruživě drbat. Bylo vidět, že jí tato činnost neobyčejné uspokojuje. Pak z ničeho nic zanechala své toalety a chňapla po kanárkově žlutém motýlovi, který se jí zatřepetal nad hlavou. Žluťásek obratné uhnul jejím čelistem, a chudák lasička poněkud přihlouple čučela, kam jí drobná kořist uletěla. Znovu se tedy postavila na zadní, aby se po ní rozhlédla, ale zavrávorala a jen taktak, že přitom nespadla ze zídky, na které seděla.

Díval jsem se na ni a obdivoval její drobounké rozměry, překrásné zbarvení i nevinný výraz. Strašně jsem si přál ji chytit a obohatit jí svůj malý zvěřinec, ale tušil jsem, že to nebude snadné. Zatímco jsem spřádal plány jak toho dosáhnout, začalo se dole mezi ruinami selského stavení rozvíjet napínavé drama. Nejdřív se na sluncem ozářených křovinách mihnul stín v podobě maltézského kříže a vzápětí nato se objevil krahujec, který ostrým letem zamířil přímo na nic netušící lasičku. Užuž jsem ji chtěl křikem či tlesknutím varovat před hrozícím nebezpečím, když tu si sama v posledním okamžiku

všimla útočícího dravce. Neuvěřitelnou rychlostí se otočila a bleskurychle zmizela ve škvíře mezi dvěma kameny, kam by se podle mého odhadu nevměstnal ani slepýš, natož pak savec velikosti lasičky. Celé to vypadalo jako nějaký kouzelnický trik: v jednu chvíli seděla na vrcholu zdi a ve zlomku vteřiny se do ní doslova vsákla jako kapka dešťové vody. Krahujec zamával vějířovitým ocasním pe-řím a ještě chvíli se vznášel nad místem svého neúspěšného lovu, jako by doufal, že se lasička znovu objeví. Pak ho to ale znudilo a zamířil nad horskou stráň, aby se poohlédl po nějaké méně ostražité kořisti. Zakrátko lasička vystrčila hlavu ze škvíry. Když se přesvědčila, že nebezpečí pominulo, opatrně se vysoukala celá. Pak se vydala na cestu po hřebenu zdi, a jako by ji zdařilý útěk přivedl na zajímavou myšlenku, jala se systematicky nahlížet do každé zvětralé škvíry mezi kameny. Sledoval jsem její počínání a uvažoval, jak se k ní nepozorovaně přiblížit a hodit přes ni košili dřív, než si stačí všimnout mé přítomnosti. Při vzpomínce na její schopnost bleskurychle zmizet, kterou prokázala při střetu s krahujcem, mi bylo nad slunce jasné, že to nebude snadné.

V tu chvíli lasička seskočila ze zídky, zavlnila se jako had a vklouzla do otvoru těsně nad zemí. Současně vyrazilo z jiné díry o něco výš další, evidentně krajně vyděšené zvířátko, úprkem si to metelilo po hřebenu zdi, aby vzápětí zmizelo v jiné štěrbině. Neobyčejně mě to rozrušilo, protože i za tu krátkou chvilku jsem si stačil všimnout, že je to plšík lískový, jeden z nejatraktivnějších evropských hlodavců. Dosahuje zhruba poloviční velikosti dospělé krysy, má skořicově zbarvený kožíšek, bělostné bříško, dlouhý chundelatý ocásek zakončený štětičkou černých a bílých chlupů, a oči mu rámuje černá maska, takže vypadá tak trochu jako zloděj z kreslené anekdoty.

Dostal jsem se do vyloženého dilematu, protože pár metrů pode mnou se vzájemně pronásledovala dvě nesmírně plachá a ostražitá zvířata, po nichž jsem dávno toužil. Jestli si svou loveckou akci chytře nepromyslím, snadno se mi může přihodit, že spláču nad výdělkem a přijdu o obě. Rozhodl jsem se, že se nejdřív pokusím chytit lasičku, protože je daleko mrštnější, kdežto u plšíka jsem předpokládal, že pokud ho odtamtud nic nevyžene, setrvá ve svém

současném úkrytu. Usoudil jsem, že k ulovení lasičky bude síťka na motýly daleko vhodnější než košile, a tak jsem se vyzbrojen příslušným nářadím vydal co nejopatrněji k zřícenině. Pokaždé, když lasička vykoukla ze škvíry, do níž zalezla, strnul jsem bez hnutí, abych ji nevyplašil. Nakonec se mi podařilo dojít až k zídce, aniž si mě všimla. Pevně jsem uchopil držadlo síťky na motýly a čekal, až vyleze. Když se konečně objevila, bylo to tak nečekané, že mě to zaskočilo. Sedla si na zadní a hleděla na mě bez nejmenšího nádechu obav či strachu. Jenomže zrovna když jsem se chystal prudce máchnout síťkou, s hlučným funěním vyrazila z blízkého křoví trojice mých psů s vyplazenými jazyky. Vrtěli ohony a hlučně mi dávali najevo jak je těší, že se opět šťastně shledáváme, a vůbec se chovali, jako bychom se nejmíň pár měsíců neviděli. Lasička byla v mžiku ta tam. Na malý okamžik strnula hrůzou z té psí laviny, která se přivalila, a vzápětí zmizela. Psům jsem nejdřív zle vynadal a poté je vykázal vzhůru na stráň, kde se uložili do stínu a tvářili se uraženě, protože nedokázali pochopit, proč jsem se na ně tak nespravedlivě rozhněval. Pak jsem se rozhodl ulovit plšíka.

Malta mezi kameny za léta zvětrala, zimní deště ji vyplavily, a tak se stalo, že dosud stojící zbytky zdí sestávaly jen z volně na sobě ležících kamenů. Vzniklo tak obrovské bludiště škvír, tunýlků a jeskyněk, které se stalo ideálním útočištěm nejrůznějších drobných živočichů. Obyvatelé tohoto labyrintu se dali ulovit jedině tehdy, když jste se odhodlali takovou zeď kus po kuse rozebrat. Bylo to pracné, ale pustil jsem se do toho. Když jsem odkryl celou jednu vrstvu zdiva, nenarazil jsem na víc, než na párek značně rozhořčených štírů, několik stínek a mladého gekonka, který uprchl, zanechav za sebou jen svíjející se ocásek. Ve slunečním žáru to byla vysilující dřina, a tak jsem se asi po hodině sesunul do stínu dosud stojícího zbytku zdi, abych si trochu odpočinul.

Zrovna jsem v duchu počítal, kolik času mi ještě zabere rozebrání zbytku, když tu kousek ode mne vykoukl z jedné škvíry plšík, rozhlédl se a brzy se vysoukal celý. Obratně se chytal vyčnívajících kamenů a jako poněkud obtloustlý horolezec se pomalu drápal po hrbolaté zdi. Když vylezl až na její hřeben, dřepnul si na placatý zadeček a začal si předními tlapkami mýt čumáček. Mé maličkosti

přitom nevěnoval ani tu nejmenší pozornost. Stěží jsem věřil svému štěstí. Zvolna a s krajní opatrností jsem napřáhl síťku na motýly a ve vhodném okamžiku jsem jí bleskurychle plšíka přiklopil. To by samosebou perfektně fungovalo, kdyby byl horní okraj zdi rovný, jenže tak tomu nebylo. Nedokázal jsem tuhý rám síťky přitisknout tak pevně, aby pod ním nevznikla škvíra. K mému vzteku i znechucení se plšík, jen co překonal první záchvat paniky, protáhl pod okrajem síťky, rozběhl se po hřebenu zdi a zmizel mi v další díře. Ale jak se brzy ukázalo, volil špatně, protože tahle skulina neměla druhý východ. Dřív než si to malý hlodavec uvědomil, držel jsem už nad ním síťku na motýly.

Dalším úkolem bylo vylovit ho a dát do pytle, aniž mě pokouše. To nebylo zrovna snadné, a než se mi to povedlo, zakousl se mi rošťák ostrými zoubky do bříška palce, takže za okamžik jsme byli já, kapesník i plšík potřísněni krví. Nakonec jsem ho však do toho pytle dostal. Šťasten z úspěšného lovu nasedl jsem na Sally a zamířil k domovu.

Hned po příchodu do vily jsem plšíka odnesl do svého pokoje a umístil do klícky, ve které jsem měl předtím krysí mládě. To, chudák, bohužel nešťastně skončilo v drápech mého výrečka Odyssea, který byl hluboce přesvědčen, že všichni hlodavci na celém širém světě byli stvořeni jen proto, aby nasytili jeho věčně hladový žaludek. Proto jsem se pečlivě ujistil, že můj vzácný úlovek nemůže uprchnout, a že mu tedy nehrozí podobný osud. Teprve když byl v kleci, mohl jsem si plšíka řádně prohlédnout. Zjistil jsem, že je to samička s podezřele velkým bříškem, což mě přivedlo na myšlenku, že by mohla být březí. Po chvilce uvažování jsem ji pojmenoval Esmeralda (tou dobou jsem četl Zvoníka od Matky Boží a beznadějně jsem se zamiloval do hlavní hrdinky) a pro jistotu jsem jí dal do klece kartónovou krabičku se senem a bavlněnou cupaninou, aby měla kde vyvést mláďata.

První dny se po mě Esmeralda, kdykoli jsem jí čistil klec, vrhala jako zuřivý buldok, ale do týdne zkrotla a milostivě mě tolerovala, i když na mě dál hleděla s jistým stupněm zdrženlivosti. Každý večer jsem Odysseovi, který po celý den klímal na svém bidýlku nad oknem, otevřel okenice, aby se mohl rozletět na lov do měsíčním

svitem zalitých olivových hájů, odkud se okolo druhé hodiny po půlnoci vracel pro svou misku mletého masa. Jakmile byl bezpečně z dohledu, mohl jsem otevřít Esmeraldinu klec, abych jí umožnil se trochu proběhnout. Vyklubalo se z ní okouzlující a navzdory macatým tvarům neobyčejně ladné a obratné stvoření. Překvapivě dlouhými skoky se dokázala přenést z příborníku na postel (kde hopsala jako na trampolíně) a z postele na knihovnu nebo na stůl, vyrovnávajíc přitom svým chundelatým ocáskem rovnováhu. Byla strašlivě zvědavá a každý večer celý pokoj do detailu prozkoumala. Vousiska se jí přitom chvěla a očka ji zářila uprostřed černé „zlodějské“ masky. Zjistil jsem, že přímo vášnivě miluje sarančata a velké zelené kobylky, a tak když jsem ležel v posteli, ráda přicházela, sedala si mi na holou hruď a pochutnávala si na těchto delikatesách. V důsledku toho jsem ovšem často míval prostěradlo plné křidélek, kousků nožiček a úlomků tuhé hmyzí hrudi, neboť způsobné stolování nebylo zrovna Esmeraldinou silnou stránkou.

Posléze nadešel ten kýženě očekávaný den, kdy jsem poté, co Odysseus odletěl na nehlučných perutích mezi olivovníky, odkud se brzy ozvalo jeho typické soví „toínk - toíínk,“ otevřel Esmeraldinu klícku, ale plšice místo aby jako obvykle radostně využila nabízené svobody, seděla uprostřed kartónové krabice a výhrůžně na mě prskala. Když jsem se pokusil její ložnici prohlédnout, zahryzla se mi takovou silou do ukazováku, že jsem měl co dělat, abych ji setřásl. Nakonec se mi ji však podařilo vydolovat, uchopit pevně za zátylek a prohlédnout si vnitřek krabice. Ke své nesmírné radosti jsem tam našel osm plších miminek ne větších než lískové oříšky a růžových jako květ brambořík. Potěšen Esmeraldiným rodinným štěstím zahrnul jsem novopečenou maminu záplavou sarančat, melounových semínek, rozinek a jiných lahůdek, které si oblíbila, a s napětím jsem téměř bez dechu pozoroval další vývoj malých plšíků.

Mimina zvolna rostla. Očka se jim otevřela a narostla jim srst. Vbrzku se ta nejodvážnější mláďata vydrápala z krabice a když se máma nedívala, vydávala se na obhlídku klece. Tohle ovšem Esmeraldu vždycky notně rozzlobilo. Popadla neposlušné mládě do tlamičky a za nahněvaného vrčení je vrátila do bezpečného hnízda. To bylo ovšem možné, pokud šlo o jedno či dvě mláďata, ale jakmile

všech osm dosáhlo zvídavého věku, Esmeralda to vzdala a nechala své potomstvo, aby se volně toulalo po kleci. Jenomže batolata se držela mámy a já jsem brzy zjistil, že plšíci, podobně jako rejsci, mají zvyk vytvářet rodinné karavany. To znamená, že Esmeralda vykročila jako první, za ocásek se jí chytilo mládě číslo jedna, za jeho ocásek mládě číslo dvě, pak tři a tak dále. Byl to pro mě strhující zážitek, když jsem prvně uviděl, jak si tihle plší rošťáci s černou zlodějskou maskou na čumáčcích v zástupu razí cestu po pokoji, jako by se tam vlnila nějaká chlupatá šála, jak přelézají mou postel nebo se motají kolem nohy stolu. Když jsem na podlahu nebo po posteli roztrousil pár sarančat, mláďata se na ně s radostným pištěním vrhala a v tu chvíli skutečné vypadala jako banda loupežníků.

Nakonec, když mláďata dospěla, byl jsem nucen odnést je do olivového háje a tam je pustit na svobodu. Obstarat pravidelnou potravu pro devět dospělých plšíků lískových se ukázalo nad moje síly. Vypustil jsem je tedy mezi olivovníky poblíž cesmínového dubu, kde se ihned úspěšně zabydleli. Večer, když slunce zapadalo a obloha s pruhy večerních oblaků se zvolna barvila do zelena, chodíval jsem se dívat, jak se plšíci radostně s obratností baletek prohánějí po větvích, rozprávějí pisklavými hlásky a přitom ve stinném větvoví pronásledují noční motýly, světlušky či jiné podobné lahůdky.

Jedním z mnoha důsledků mých sběratelských výprav bylo i zamoření naší rodiny početnou smečkou psů. Se svou zvířecí družinou jsem se jednou vypravil do blízkých kopců, kde jsem chtěl nachytat pár agam, které se tam vyhřívaly na lesklých sádrovcových útesech. Vraceli jsme se k večeru, kdy se krajina začala plnit temnými stíny a šikmými, měkce zlatavými paprsky zapadajícího slunce. Byli jsme unavení, hladoví i žízniví, protože už jsme spotřebovali všechny zásoby potravin i vody, které jsme si vzali z domova. Poslední vinohrad, který jsme minuli, nám nabídl jen pár hroznů jakési modré, skoro černé odrůdy, které byly tak kyselé, že psům se po nich protáčely panenky a já jsem dostal ještě větší hlad a žízeň než dřív.

Věděl jsem, že jako vůdce expedice jsem povinen postarat se členům své výpravy o proviant. Přibrzdil jsem oslici a začal uvažovat. Byli jsme přibližně stejně daleko od tří možných zdrojů potravy. Mohli jsme se stavit u starého ovčáka Ianiho, který by nám dal chleba se sýrem. Jenomže Ianiho žena je nejspíš ještě někde na poli, a nebylo ani jisté, jestli on sám bude už doma z pastvy. Pak tu byla Agathi, která žila sama ve zchátralém stavení, ale ta byla tak chudá, že jsem se hanbil požádat ji o jídlo. Často se naopak stávalo, že měl-li jsem náhodou cestu kolem jejího domku, rozdělil jsem se s ní o potraviny, které jsem si nesl z domova. A nakonec padala v úvahu milá a hodná mama Kondosová, asi osmdesátiletá vdova, která bydlela společně se svými třemi neprovdanými - a po mém soudu neprovdatelnými - dcerami v nehezké, ale prosperující selské usedlosti kousek na jih od místa, kudy jsme se právě pohybovali. Na místní poměry se jim vedlo celkem dobře, protože krom pěti či šesti akrů polí a olivových hájů vlastnily ještě dva osly, čtyři ovce a kravku. S tímto majetkem patřily tak říkajíc k místní venkovské honoraci, a tak jsem se rozhodl, že je blahosklonně poctím právem poskytnout nám na zbytek cesty náležité posilnění.

Tři strašlivě tlusté, hnojem páchnoucí, ale dobromyslné dívky se právě vrátily z práce na poli a shromáždily se kolem malé studny, kde si za vřeštivého klábosení, ne nepodobného papouščímu křiku, myly sádelnaté, do hněda opálené, chlupaté nohy. Mama Kondosová, připomínající miniaturní mechanickou hračku na klíček, pobíhala sem tam po dvoře a plnými hrstmi rozhazovala hejnu kuřat kukuřičná zrnka. Mama Kondosová byla křivá a na všecky strany šišatá. Drobné tělo měla ohnuté jako ostří srpu, nohy zkřivené od celoživotního nošení břemen na hlavě, ruce ohnuté od věčného sbírání polních plodin; dokonce i rty měla zahnuté dovnitř přes bezzubé dásně, husté bílé obočí, připomínající pampeliškové chmýří, se jí stáčelo kolem černých, tmavomodrými stíny obklopených očí, které po stranách ohraničovaly vějířky hlubokých, rovněž zakřivených vrásek v kožnaté stařecké pleti.

Jakmile mě dcery uviděly, zařičely radostí a hned mě obklopily jako stádo dobromyslných, těžce funících pivovarských klisen; tiskly mě k mamutím prsům a líbaly mě, zaplavujíce mě láskou, potem i

česnekovým pachem. Mama Kondosová se jako maličký David vrhla mezi tyto tři Goliáše, prudce je odstrčila a pronikavě křičela: „Já ho chci! Dejte mi ho! Dejte mi to mý zlatíčko, to moje srdíčko milovaný!“ Přitiskla mě k tělu a tvář mi zmodřinovala tvrdými polibky svých jako tlama želvy tvrdých úst.

Když mě do sytosti zlíbaly, ocumlaly, oplácaly, oštípaly a opusinkovaly, aby se dostatečně ujistily, že jsem živý a z masa i kostí, dovolily mi usednout a vysvětlit jim, proč jsem je poslední dobou tak trestuhodně zanedbával. Copak si neuvědomuju, že už je to víc jak týden, co jsem u nich byl naposled? Jak je možné, že má láska je tak krátká a pomíjivá? Ale když už jsem konečně tady, nemám chuť na něco k jídlu? Odpověděl jsem, že ano a že i Sally má patrně hlad. Psi, kteří si se společenskými formalitami nedělali žádnou hlavu, se mezitím obsloužili sami: Čurek a Blink servali pár sladkých hroznů z vína, které se pnulo po jižní stěně domu, a hned se do nich hladově pustili, zatímco Roger, který měl zjevně větší žízeň než hlad, spořádal pod fíkovníkem obrovský vodní meloun. Ležel s čumákem hluboko zabořeným do šťavnaté dužiny a se slastně přivřenýma očima s rozkoší chlemtal sladkou šťávu. Sally dostala kbelík vody na zahnání žízně a tři obrovité, krásně zralé kukuřičné klasy, a mě hostitelky poctily mohutným, právě z ohniště vytaženým sladkým bramborem s lahodně opálenou kůrčičkou a měkkým vnitřkem, mísou mandlí, několika fíky, dvěma gigantickými broskvemi, krajícem žluťoučkého chleba, olivovým olejem a česnekem.

Když se mi podařilo ukojit první nával hladu, byl jsem s to soustředit se na rozhovor. Dozvěděl jsem se, že hlupák Pepi spadl z olivovníku a zlomil si ruku, Leonora, které před nedávnem zemřelo děcko, teď čeká další, Iani - ne ten pastýř, ale ten co bydlí za kopcem - se s Takim pohádali o cenu osla, Taki pak popadl brokovnici a začal pálit na Ianiho barák, jenže už byla tma a on byl tak opilý, že omylem střílel na Spirův dům, takže teď spolu všichni tři nemluví. Chvíli jsme pak propírali kdejakou slabůstku i povahovou zvláštnost sousedů z okolí, když tu mi došlo, že nikde nevidím Lulu. To byl pes mama Kondosové, hubená dlouhonohá fenka s velikýma oduševnělýma očima a dlouhýma plandavýma ušima, jaké mají kokršpanělé. Byla - jako většina vesnických psů - vyzáblá a strašlivě

zanedbaná, žebra jí vystupovala jako napjaté struny, ale přesto jsem ji měl rád pro její roztomilost i vlídnou náturu. Normálně to bývala ona, kdo mě vždy vítal jako první, ale dnes se tu ani neukázala. Zeptal jsem se, jestli se jí něco nestalo.

„Štěňata!“ vyhrkla mama Kondosová. „Jedenáct štěňat, to je hrůza, co?“

Když se přiblížila doba vrhu, uvázali Lulu poblíž domu k olivovníku, pod nímž si fena vyhrabala noru pro svá mláďata. Samosebou, že jsem se na ni šel podívat. Nadšeně mě přivítala a pak zaujatě sledovala, jak jsem si dřepl na všechny čtyři, abych mohl prozkoumat její potomstvo. Znovu mě - jako konečně vždycky - překvapilo, jak taková vychrtlá a skoro podvyživená psí máma může porodit tak baculatá, kulaťoučká a zdravím kypící štěňata s ostrými, křik racků připomínajícími hlásky. Mláďata hýřila všemi myslitelnými barvami. Některá byla černá a bílá, bílá s hnědými znaky, stříbřitá i šedomodrá, jiná zase čistě bílá nebo celá černá. Každý psí vrh na Korfu se vyznačoval takovou škálou barev, že určit otcovství bylo zhola nemožné.

Seděl jsem s hromadou kvičících a meloucích se štěňat v klíně a chválil Lulu, jaká je šikovná a zdatná mamina. Fenku to těšilo, a tak nadšeně vrtěla ocasem.

„Šikovná, říkáš?“ opáčila mama Kondosová naštvaně. „Jedenáct štěňat není žádná šikovnost, ale děsná nevycválanost. Necháme si jedno a ostatních se budeme muset zbavit.“

Bylo mi jasné, že Lulu všech jedenáct štěňat nenechají a že fenka může být ráda, zůstane-li jí aspoň jedno. Ale cítil jsem, že bych jí mohl trochu pomoci. Řekl jsem tedy, že naše maminka bude určitě štěstím bez sebe, když přinesu jedno štěňátko, a že za to bude Kondosovým i Lulu docela určitě jaksepatří vděčná. Po dlouhém zvažování jsem vybral to, o kterém jsem usoudil, že je ze všech nejkrásnější: jako kulička tlusťoučkého černobíle skvrnitého pejska s žemlově zbarvenými řasami a tlapkami, které vypadaly, jako by na nich měl ponožky. Požádal jsem mama Kondosovou, aby mi tohle štěně rezervovala, a počítal jsem s tím, že mezitím budu mít dost času připravit maminku na skutečnost, že budeme mít dalšího - už pátého - pejska. Koneckonců pět je docela hezké, kulaté číslo, ne?

K mému nesmírnému překvapeni neprojevila maminka nad vyhlídkou na rozšíření naší stávající smečky žádné nadšení.

„Ne, miláčku," pravila rozhodně, „dalšího psa nechceme. Čtyři jsou ažaž. Když připočtu všechny ty tvoje sovy a další zvířata, tak nás jejich krmení už i tak stojí hromadu peněz. Ne chlapče, další pes prostě nepadá v úvahu."

Marně jsem argumentoval, že štěně zabijí, když si je nevezmeme. Maminka zůstala neoblomná. Proti jejímu rozhodnutí mi zbývala jediná obrana. Dávno jsem věděl, že položím-li ji hypotetickou otázku, „chtěla bys hnízdo rehků zahradních?" bude automaticky proti, ale když na vlastní oči spatří ptačí mláďata, docela určitě změkne a řekne ano. Bylo mi jasné, že se s tím dá dělat jen jedno: ukázat jí to štěně. Jeho zlatým řasám a roztomilým ponožkám mamka určitě neodolá. Vzkázal jsem Kondosovým, aby mi to vybrané štěně na půl dne půjčily, a druhý den se u nás objevila jedna z těch pupkatých holek i s pejskem. Jenomže když jsem rozbalil hadřík, ve kterém mi je přinesla, zjistil jsem ke své nemalé zlosti, že to mama Kondosová popletla a poslala mi jiné štěně. Vysvětlil jsem to dceři, ale ta řekla, že s tím nemůže nic dělat, protože teď je na cestě do vsi, a že si to mám vyřídit s její maminkou. A prý abych si radši pospíšil, jelikož mama Kondosová mluvila o tom, že ostatních štěňat se chce zbavit ještě dnes. Rychle jsem nasedl na Sally a uháněl olivovými háji rovnou k jejich usedlosti.

„Říkáš, že to není to štěně?" krákala mama Kondosová a šťouchala do chudáka pejska zkřiveným prstem. „Není to vono? To jsem ale nána pitomá. Myslela jsem, že jsi chtěl to s těma bílejma řasama."

„Ostatní štěňata jste už dala pryč?" zeptal jsem se pln úzkosti. „Jo, jo, dneska hnedle po ránu," odtušila ta scvrklá čarodějnice.

„No dobře," řekl jsem odevzdaně. „Když nemůžu mít štěně, které jsem si vybral, nechám si aspoň tohle."

„Ale proč?" namítla babča. „Snad ti budu moct dát to, co se ti líbilo," dodala, vstala a popadla širokou motyčku.

Jak mi chce dát štěně, které utratila? uvažoval jsem zmateně. To mi hodlá vyhrabat jeho mrtvolku? O to jsem tedy namouduši nestál. Užuž jsem to chtěl říci nahlas, když mama Kondosová, mumlajíc si cosi pro sebe, vykročila směrem k blízkému poli, kde se ve

slunečním žáru leskly žloutnoucí kukuřičné klasy. Chvilku se tam rozhlížela a pak začala kopat. Na druhé máchnutí motyčky vyhrábla tři kňučící štěňata, která s hlínou ucpanýma očima, ušima i tlamičkami, zoufale třepala nožkami.

Hrůza mnou otřásla. Bába se koukla na štěňata, a když zjistila, že žádné z nich není to, které hledá, mrskla jimi stranou a hrabala dál. Teprve v tom okamžiku mi naplno došlo, co mama Kondosová vlastně provedla. Cítil jsem, jak se mi v hrudi dme obrovská vlna bezmezného vzteku a z očí mi vytryskly slzy. Ze své nezanedbatelné zásoby řeckých kleteb a nadávek jsem začal čerpat ty nejhorší. Zařval jsem na Kondosku, odstrčil ji tak prudce, že kecla na zadek a sám jsem začal zoufale překopávat zem mezi kukuřičnými klasy. Za neustálého klení a svolávání pomsty všech svatých a božstev, na která jsem si vzpomněl, na hlavu nic nechápající stařeny, vyhrabal jsem zbývající štěňata. Mama Kondosová byla mým záchvatem vzteku tak zmatena, že se nezmohla ani na slovo, jen tu seděla a čučela na mě s nechápavě pootevřenými ústy. Nacpal jsem si nebohá štěňata za košili, přidal k nim to, co fence nechali, nasedl na Sally, hvízdl na Lulu a vyrazil k domovu. Mama Kondosová se mezitím zvedla, chvíli za mnou běžela a stále jen vykřikovala: „Ale broučku, zlatíčko moje, co se tak rozčiluješ, můžeš si je nechat třeba všecky, jestli chceš. Všecky, jenom se už nehněvej!“

Celý od bláta a s tvářemi ulepenými od slz jsem vtrhl do našeho domu. Košile se mi nadouvala jedenácti štěňaty, Lulu mi klusala v patách a byla bez sebe štěstím nad znovu nalezeným potomstvem. Maminka byla jako obvykle v kuchyni, kde chystala jakési dobroty pro mou sestru Margo, která se tou dobou měla vrátit z cesty do řeckého vnitrozemí, kam odjela, aby se vzpamatovala z další nešťastné lásky. Maminka vyslechla mou překotnou a nesouvislou zprávu o předčasném pohřbu devíti štěňat. Když situaci plně pochopila, zaplavila ji vlna hněvu.

„To je hrůza!“ zvolala pohoršeně. „Tihle sedláci! Já to nechápu, kde se v nich bere ta krutost. Pohřbít je zaživa! V životě jsem o něčem tak barbarským neslyšela. To jsi, miláčku, udělal moc dobře, žes je zachránil. Kde je máš?“

Rozhalil jsem košili, takže to v prvním okamžiku vypadalo, jako bych páchal harakiri, a na kuchyňský stůl se vybatolilo jedenáct slepých, vyděšených a kňučících štěňat.

„Gerryčku, zlato moje, ne na stůl, kde válím těsto!“ žadonila maminka. „Vy děti, vy děti! I kdyby všechno to bláto bylo čistý, tak do těsta na koláč nepatří, víš? Dej je do košíku.“

Vzal jsem tedy košík a štěňata jsme do něj přemístili. Teprve teď si je maminka začala prohlížet.

„Broučkové ubohý,“ řekla. „Vypadá to, že je jich ňák moc ne? Kolik že? Jedenáct? Namouduši nevím, co si s nima počneme. Přece si nemůžeme nechat dalších jedenáct psů ještě k těm, co už máme!“

Rychle jsem maminku ujistil, že už mám všechno promyšlené; že jakmile štěňata trochu odrostou, najdu jim nové pány. Dodal jsem, že Margo mi v tom docela určitě pomůže, protože by to mohlo vyřešit její sexuální problémy.

„Ale Gerryčku!“ vyděsila se maminka. „Tohle neříkej! Kdo ti zase co nakukal?“

Vysvětlil jsem mamince, že Larry říkal, že Margo je sexuální štvanec a že by si měla najít nějakou činnost, aby pořád nemyslela jenom na chlapy. Štěňata by jí v tom mohla pomoct, ne?

„Broučku, to se nehodí, abys takhle mluvil o svý sestře,“ zaúpěla maminka. „Larry by se neměl plést do věcí, kterým nerozumí. Naše Margo není žádnej ‚sexuální štvanec', ale je... jak bych to řekla... taková... hodně citlivá, víš? S tím nemá sex nic společnýho, poněvadž sex je něco úplně jinýho. Dovedeš si představit, co by si o nás lidi pomysleli, kdyby tě slyšeli takhle mluvit? Tak, a teď si vem ty pejsánky a někam je ukliď, ano?“

Vzal jsem tedy košík se štěňaty a odnesl je do stínu pod strom poblíž verandy, uvázal Lulu a začal štěňata čistit vlhkým hadříkem. Lulu, která usoudila, že košík je pro její potomstvo zcela nevyhovující, se okamžitě dala do práce a vyhloubila pod kořeny stromu pohodlnou noru, do které svou početnou rodinku uložila. Ačkoli mu to bylo značně proti mysli, věnoval jsem při omývání zvýšenou péči svému oblíbenému pejskovi s ponožkami a uvažoval, jak ho pojmenovat. Nakonec jsem se rozhodl, že mu budu vzhledem k jeho osudu říkat Lazar, podomácku Lazík. Pečlivě jsem ho uložil k

jeho sourozencům a šel si převléknout zablácenou a od štěňat pročůranou košili.

Do jídelny jsem dorazil v okamžiku, kdy matka vyprávěla mým bratrům o štěňatech.

„Je to zvláštní," poznamenal Leslie. „Já bych neřek, že ty lidi jsou nějak zvlášť krutý. Oni jednoduše neuvažujou. Všimni si třeba způsobu, jakým cpou zraněný ptáky do loveckých brašen. A jak to bylo dál? Gerry ty štěňata utopil?"

„Samosebou, že ne!" zvolala pohoršeně maminka. „Přines je sem k nám."

„Kristepane!" zaúpěl Larry. „Už žádný další psy! Pokud vím, tak máme čtyři."

„Ale tohle jsou jenom štěňátka," konejšila ho maminka. „Takový malý drobečkové, víš?"

„Kolik je jich?" zajímal se Leslie.

„Jedenáct," připustila trochu váhavé maminka.

Larry odložil příbor a vyvalil na ni oči.

„Jedenáct?" opakoval zděšeně. „Jedenáct dalších psů? Ty ses nejspíš zbláznila, mami."

„Vždyť ti říkám, že to nejsou žádný psi, ale jenom štěňátka - takový drobečkové ubohý," namítla maminka dotčeně. „A Lulu se o ně báječně stará."

„Kdo je zase Lulu?" zeptal se Larry.

„Jejich maminka - strašně roztomilá, víš?"

„Takže máme ne jedenáct, ale dvanáct dalších zatracených psů."

„No... snad máš pravdu... vlastně jsem je nepočítala..."

„To je právě ta potíž," čílil se Larry, „že v týhle rodině ty potvory jakživ nikdo nepočítá. Takže než se jeden naděje, brodí se hromadou zvířat. Je to tu jako při stvoření světa - ještě horší. Než bys řekl švec, tak máme z jednoho výra soví hejno; kam se člověk koukne, tam vidí zběsile se pářící holuby; všelijakých ptáků je tu jako v drůbežárně; a to už vůbec nemluvím o hadech, ropuchách a podobný odporný havěti, která by stačila zásobit čarodějnice z Macbetha na dvacet let dopředu. A vy si ještě navrch pořídíte dvanáct dalších psů. To jenom dokazuje, že naše rodina podlehla hromadnýmu záchvatu šílenství."

„To je nesmysl, Larryčku,“ bránila se maminka. „Děsně přeháníš, když děláš malér kvůli několika štěňátkům.“

„Ty říkáš dvanáctičlenný smečce několik? Nakonec to bude u nás vypadat jako na mezinárodní výstavě psů! Já se nasměju, až se ukáže, že jsou to samý feny a až začnou barvit všecky najednou. To tady pak budou probíhat hotový psí sexuální orgie!“

„No vidíš, to jsem ti taky chtěla říct,“ chytila se maminka možnosti změnit téma hovoru, „že bys o svý setře neměl tvrdit, že je sexuální štvanec. Ještě si o ní lidi pomyslí bůhví co.“

„Ale ona je sexuální štvanec,“ odsekl Larry. „Nemá smysl si to tajit.“

„Víš moc dobře, jak to myslím,“ trvala na svém maminka. „Nepřeju si, abys tak mluvil. Naše Margo není žádnej sexuální štvanec, ale je... je... romantická, abys věděl. To je náramnej rozdíl.“

„Já v tom rozdíl nevidím,“ ušklíbl se Larry. „Ale až začnou všecky ty fenky naráz barvit, tak v nich naše Margo bude mít nebezpečnou konkurenci.“

„Tak dost, Larry, to už by stačilo,“ namíchla se konečně maminka. „A vůbec: není slušný, bavit se u jídla o sexu.“

Pár dní nato se Margo vrátila z cest, opálená, veselá a evidentně vyléčená z posledních srdečních trablů. V jednom kuse vyprávěla o svých zážitcích a stručně nám popisovala, s kým vším se na cestách seznámila. Každé vyprávění pak končilo stereotypní větou, „a tak jsem jim řekla, že až někdy přijdou na Korfu, musí nás docela určitě navštívit.“

„Já jenom, Margo, doufám, že jsi nepozvala všecky lidi, se kterýma ses setkala,“ ujišťovala se polekaně maminka.

„Ale to se ví, mami, že ne!“ bránila se dotčeně ségra, a vzápětí nám vyprávěla o jakémsi úžasně šaramantním řeckém námořníkovi a jeho osmi bratrech, které všechny velkoryse obšťastnila svým nevyhnutelným pozváním.

„Zvala jsem výhradně zajímavý lidi. Myslela jsem, že budete rádi, když se seznámíte se zajímavýma lidma.“

„Děkuju, miláčku, ale mně úplně stačej ty zajímavý lidi, co sem v jednom kuse tahá Larry,“ pravila jedovatě maminka, „a na žádný další nejsem vůbec zvědavá.“

„Tahle cesta mi otevřela oči," pokračovala dramaticky Margo. „Plně jsem si uvědomila, jak tu všichni zaostáváte. Jste úzkoprsí, omezený a absolutně izolovaný od skutečnýho světa."

„Nemyslím, že je to známka zvláštní omezenosti, když nestojím o nečekaný návštěvy, děvenko," bránila se maminka. „Koneckonců jsem to vždycky já, kdo pro ně musí vyvářet."

„Ale nejsou přece nečekaný," vysvětlovala bohorovně Margo, „když jsem je já pozvala."

„Ale no jo," mávla rukou maminka, která správné cítila, že na tenhle argument nemá smysl odpovídat. „Doufám aspoň, že nám předem napíšou, abychom se mohli na jejich návštěvu připravit."

„Ale to víš, že nám dají vědět," odpověděla dotčeně má sestra. „Jsou to mí přátelé. Nikdy by nebyli tak nevychovaní, aby se předem neohlásili."

Ukázalo se, že neměla pravdu.

Vrátil jsem se do vily po příjemné projížďce loďkou podél pobřeží, při které jsem se bavil pozorováním racků, a vyprahlý sluncem, hladový a žíznivý jsem vtrhl do obýváku v naději, že tam najdu čaj a obrovský čokoládový dort, o kterém jsem věděl, že ho maminka dopoledne pekla, ale spatřil jsem něco tak nečekaného, že jsem zůstal se spadlou bradou ohromeně trčet v otevřených dveřích, zatímco psi se mi motali mezi nohama a překvapením ježili srst. Maminka seděla nepohodlně na polštáři na zemi a jednou rukou opatrně svírala špagát, na jehož druhém konci se mlelo malé, černé, neobyčejně bujné jehně - beránek. Proti mamince seděli na zkřížených nohou s polštáři pod zadky čtyři návštěvníci: přísně vyhlížející dědek s fezem na hlavě a tři od hlavy až k patě zahalené ženštiny. Na podlaze kolem nich stály šálky s čajem, sklenky s limonádou, talířky s pečivem, obloženými chlebíčky a podnos s čokoládovým dortem. Ve chvíli, kdy jsem vstoupil, stařec se předklonil, vytáhl zpod šerpy, kterou měl omotanou kolem pasu, bohatě zdobenou dýku, ukrojil obrovský flák dortu a spokojeně si ho vcelku nacpal do papuly. Náš obývák náhle vypadal, jako by vypadl z Tisíce a jedné noci. Matka na mě vrhla úzkostně zmučený pohled.

„Zaplaťpánbůh, miláčku, že jsi konečně doma," vydechla, zápasíc s jehnětem, které jí rajtovalo v klíně a po nohou. „Představ si, že nikdo z těch lidí nemluví anglicky."

Zeptal jsem se, co jsou zač.

„Nevím," odvětila zoufale maminka. „Přišli zrovna když jsem dělala svačinu a už jsou tady nevím kolik hodin. Já jim nerozumím ani slovo. Akorát jsem pochopila, že chtějí za každou cenu sedět na zemi. Myslím, že to budou přátelé naší Margo. Mohli by to taky být kamarádi Larryho, ale na to mi nepřipadají dost jako intelektuálové."

Zkusil jsem promluvit řecky. Stařec vyskočil a jeho tvář se rozjasnila nadšením, že našel někoho, kdo se s ním dorozumí. Měl velký orlí nos, obrovský bílý knír, který připomínal dva rozčepýřené snopy ojíněného obilí, a černé oči. Na sobě měl bílý turecký župan přepásaný rudou šerpou, z níž vykukovala zdobená orientální dýka, objemné podkasané turecké „pumpky", bílé bavlněné punčochy a červené pantofle s obrovskými bambulemi na špičkách. Tak já že jsem ten obdivuhodný signoritin bratr, řičel nadšeně, a jak mluvil, lítaly mu od huby kousky čokoládového dortu. Dědek byl štěstím bez sebe, že mě poznává. Objal mě a líbal tak vášnivě, že psi, kteří se o mě začali obávat, se zběsile rozštěkali. Beránek propadl při pohledu na čtveřici rozezlených psů naprosté panice a začal zoufale běhat okolo maminky, omotávaje ji špagátem, na němž byl uvázán. Poté zcela vyplašen Rogerovým zuřivým štěkotem zoufale zabečel a rozběhl se proti francouzskému oknu, takže strhl maminku, povalil ji na záda a vlekl změtí rozlité limonády a rozmatlaného čokoládového dortu. Vypukl nepředstavitelný zmatek.

Roger, který usoudil, že starý Turek napadl současně mě i maminku, zaútočil na vetřelcovy nohy a zakousl se do jedné z ozdobných bambulí. Dědek se ho snažil druhou nohou nakopnout, ale výsledek byl, že se jak dlouhý tak široký svalil na zem. Tři Turkyně seděly bez hnuti na polštářích a zpod jejich jašmaků se ozývalo tiché úpění. Matčina fenka Dodo nejspíš usoudila, že podobný brajgl je hluboko pod důstojnost čistokrevného dandie dinmont teriéra, sedla si tedy do rohu místnosti a začala teskně výt. Starý Turek, který byl na svůj věk překvapivě mrštný, tasil svou dýku a snažil se jí zasáhnout Rogera. Ten ale před jejím ostřím obratně uhýbal a s hro-

zivým vrčením se našemu hostu zakusoval střídavě do jedné i druhé bambulky. Čurek a Blink se pokoušeli nadhánět beránka, zatímco maminka se zoufale snažila rozšmodrchat a současně mě bombardovala nejrůznějšími instrukcemi.

„Gerry, chytni to jehně! Tak ho už chytni! Vem ho do náruče, než ho ty psi zakousnou!“ naříkala pokrytá rozmatlaným dortem a potřísněná limonádou.

„Ďáblův synu! Pusť mě, ty potvoro pekelná, ty potrate hnusný čarodějnice! Nech mi ty boty! Já tě zabiju, ty... ty... já tě zničím,“ hekal Turek snaže se probodnout Rogera.

„Ajíí! Ajíí! Ajíí! Jeho boty, jeho boty!“ ječely sborem Turkyně, neschopné zvednout se z polštářků.

Jen taktak se mi podařilo vyhnout se ostré čepeli a přitom odtrhnout běsnícího Rogera od Turkových bambulek, které ho nejspíš strašně provokovaly, a vyhnat zbývající psy na verandu. Pak jsem otevřel zašupovací dveře do jídelny, strčil tam vyděšené jehně a jal se uklidňovat rozkuráženého Turka. Maminka se nervózně usmívala, a ačkoli nerozuměla ani slovo, snaživě přikyvovala na všechno, co jsem říkal. Přitom se marně pokoušela setřít si z šatů obrovské skvrny od čokolády, což byla poněkud sysifovská námaha, protože dort byl plný mastného krému i šlehačky, a maminka se při svém pádu loktem opřela přímo doprostřed. Nakonec se mi podařilo dědka upokojit, a zatímco se maminka odešla převléct, nalil jsem mu i jeho tříčlennému harému po sklence brandy. Nešetřil jsem na nich, a tak když se maminka vrátila, měl Turek červený nos a zpod nejméně jednoho jašmaku se ozývalo decentní škytání.

„Vaše sestra je... jak bych to řekl... kouzelná! Dar od Boha! Nikdy v životě jsem takovou dívku nepotkal,“ zamilovaně horlil turecký dědula a chtivě nastavoval dopitou sklenku. „A to říkám já, ačkoli mám, jak račte vidět, tři manželky. Ale takovou ženu, jako je vaše sestra, jsem ještě neviděl.“

„Co říká?“ zeptala se maminka a s obavami hleděla na Turkovu dýku. Přeložil jsem jí jeho slova.

„Že se nestydí, dědek jeden,“ pravila maminka. „Fakt je, že Margo by měla být mnohem opatrnější.“

Turek dopil další sklenku, opět nastavil a vrhl po mě spiklenecký pohled.

„Vaše služka, mladý pane," poznamenal a ukázal palcem na maminku, „je kapánek přitroublá, co? Neumí řecky."

„Co to povídá?" zajímala se maminka. Nezbývalo, než abych jí to přeložil.

„Sprosťák jeden," komentovala to maminka. „Ta Margo by fakt zasloužila pár přes pusu za takovýhle kamarádšofty. Řekni mu, kdo jsem, Gerryčku."

Poslechl jsem, ale výsledný efekt zřejmě překonal všechna maminčina očekávání. Turek se s hrozivým řevem postavil, vrhl se k ní, popadl ji za obě ruce a zahrnul je polibky. Pak jí pohlédl zpříma do obličeje a kníry se mu přitom chvěly vzrušením.

„Matka!" zvolal pln rozechvění. „Matička mého Mandloňového kvítku!"

„Co to povídá?" zeptala se polekaně maminka.

Ale ještě dřív, než jsem mohl odpovědět, Turek štěkl rozkazy svým ženám, které se na jeho příkaz prvně pohnuly. Vstaly z polštářů, odhrnuly své jašmaky a na důkaz nejhlubší pokory pokryly maminčiny ruce vášnivými polibky.

„Moc bych si přála, aby mě ta turecká rodina přestala ocumlávat," sténala maminka. „Moh bys jim, Gerryčku, říct, aby toho laskavě nechali?"

Ale to už Turek znovu usadil své manželky na polštáře, jednou rukou objal maminku kolem ramen tak silně, že chuděra jen vykvikla, druhou paži zvedl pateticky k nebesům a zahřímal:

„Nikdy, nikdy v životě by mě nenapadlo, že mě potká to štěstí přímo osobně poznat vznešenou matku svého Mandloňového kvítečku!"

„Co říká?" pípla ustrašeně maminka, která nebyla s to se vymanit z jeho medvědího sevření. Přeložil jsem dědkovu tirádu.

„Mandloňového kvítečku? Co to blábolí? Ten chlap zešílel," usoudila maminka.

Vysvětlil jsem jí, že Turek tím nejspíš myslí naši Margo, do které se patrně po uši zamiloval. Tím jsem jí ovšem jen posílil v nejhorších obavách, pokud šlo o dědkovy záměry.

„Já jí dám Mandloňovej kvíteček!“ ulevila si rozhořčeně. „Jen počkej, až přijdeš domů - já ti ukážu Mandloňovej kvíteček!“

Jako zázrakem přesně v tom okamžiku stanula ve dveřích obýváku Margo, oděná do značně odvážných plavek a ještě celá zrůžovělá od mořské koupele.

„Óóóó!“ vykřikla nadšeně. „Mustafa! A Lena, Marie a Telina! To je senzace! Sen-za-ce!“

Turek se k ní okamžitě přihrnul a poníženě jí zulíbal ruce, zatímco jeho manželky se tísnily kolem a kdákavými hlasy dávaly najevo svou radost.

„Mami, to je Mustafa,“ hlásila nadšeně má sestra.

„My už jsme se seznámili,“ odsekla ledově maminka. „Tvůj host - nebo spíš ten beran, co ho přivedl - mi totálně zničil šaty. Koukej se oblíknout.“

„Beran?“ zeptala se zmateně Margo. „Kde máš nějakýho berana?“

„Jehně. Dárek pro jeho Mandloňovou kytičku, jak ti říká,“ odpověděla vyčítavě maminka.

„Ach tak - to je taková přezdívka, víš?“ zapýřila se Margo. „Nic zlýho tím nemyslí.“

„Myslí - nemyslí, já vím nejlíp, na co tihle špinaví dědci myslí,“ pravila ponuře maminka. „Měla by sis, Margo, dávat větší pozor, abys věděla.“

Starý Turek sledoval bystrým pohledem s blaženým úsměvem na rtech jejich výměnu názorů, ale mně bylo jasné, že bych se dostal do neobyčejně svízelné situace, kdybych měl tenhle rozhovor překládat. Přistoupil jsem tedy k zašupovacím dveřím a otevřel je. Beránek, podoben kučeravě černému bouřkovému mraku, čiperně přihopsal.

„Jak můžeš? Jak můžeš takhle mluvit?“ vzplanula Margo. „Jak můžeš urážet moje přátele? To není žádný špinavý dědek, ale jeden z nejčistších starých pánů, jaký jsem kdy poznala!“

„Mně je úplně jedno, jestli se meje,“ skočila jí do řeči maminka a hlas se ji chvěl vzrušením, „ale v žádným případě tu nesmí dál zůstat

s těmi svými... s těmi... manželkami. Já tady nehodlám začít vyvařovat pro harém, zlatíčko.“

„To je radost!“ jásal turecký pantáta. „To je radost slyšet, jak hezky si matinka s dcerou povídají! Jako rolničky! Jako zvonečky ovčího stáda!“

„Chováš se ohavně, mami,“ naříkala Margo. „Doslova ohavně! Nechceš mi dovolit žádný přátele. Jsi úzkoprsá maloměšťačka, abys věděla.“

„To jako jsem maloměšťačka, když se mi nelíbí, že ten chlap má tři manželky?“ bránila se dotčeně maminka.

„Mně to připomíná,“ sténal Turek s dojetím zvlhlými zraky, „skřiváncí zpěv v mém údolí.“

„Nemůže přece za to, že je Turek,“ ječela Margo. „Nemůže za to, že tím pádem musí mít tři ženy!“

„Nikdo nemusí mít tři ženy,“ trvala na svém maminka, „pokud má aspoň kouska rozumu.“

„Předpokládám,“ pravil dědula důvěřivě, „že Mandloňový kvítek teď vypráví své vznešené paní matince, jak báječně jsme si v mém údolí spolu užívali, viďte, mladý pane?“

„Odjakživa mě akorát utiskuješ,“ stýskala si Margo. „Všechno, co udělám, je podle tebe špatně.“

„Potíž je v tom, že ti dávám moc volnosti. Dovolím ti na pár dní odjet, a ty mi přivedeš do domu takovýho... takovýho... zestárlýho orientálního donchuána i s těma jeho mrštinožkama,“ opáčila rozhořčeně maminka.

„Vidíš - a tady to máš. Přesně jak jsem říkala: utiskuješ mě,“ triumfovala Margo. „Chceš, abych se tě předem dovolovala, jestli se smím stýkat s Turkama.“

„Jak bych si přál, odvézt je obě do svojí vesnice,“ pravil Turek roztouženě. „Měly by se u mě báječné... tanec, víno a zpěv...“

Beránkovi už začalo viditelně vadit, že mu nikdo nevěnuje dostatečnou pozornost; trochu si zaskotačil, vydělal se na koberec, vytočil jednu či dvě podivuhodné piruety, ale cítil, že si ho nikdo nevšímá tak, jak by si zasloužil. Sklonil tedy hlavu a zaútočil na naši maminku. Byl to perfektně mířený zásah. Mohu to do značné míry odborně posoudit, protože během svých výprav po okolních

olivových hájích jsem se nejednou setkal s dychtivě odvážnými mladými berany, se kterými jsem k oboustranné spokojenosti sváděl půtky po způsobu matadorů, užívaje k tomu místo pláště vlastní košili. Navzdory politováníhodnému výsledku musím chtě nechtě připustit, že od tak mladého beránka to byl prvotřídní, přesně cílený a dokonale provedený úder, vedený s atletickou silou přímo pár centimetrů nad zadní stranu maminčiných kolen. Tímto způsobem dělostřeleckou silou katapultoval maminku na nepohodlnou žíněnou pohovku, kam zcela bez dechu dopadla. Turek, kterého zrádný čin jeho vlastního dárku přímo vyděsil, se s napřaženýma rukama vrhl před maminku, aby ji ochránil před dalším útokem. Ten byl, jak se zdálo, na spadnutí, neboť odvážný beránek se spokojen sám sebou utáhl do rohu místnosti, kde poskakoval, hopsal, vzpínal se a rozcvičoval po způsobu boxerů, chystajících se v rohu ringu na další kolo zápasu.

„Mami, mami, není ti nic?“ kvílela Margo.

Jenže maminka nebyla s to popadnout dech, aby jí odpověděla.

„Hele, dívej se, Květe mandloňový, jen se dívej, jak si to s ním vyřídím!“ kasal se dědula. „Tak pojď, pojď, do toho! Ukaž, co dovedeš!“

Beran se nedal dvakrát prosit a vyrazil tak bleskově, že tím zestárlého orientálního playboye zcela zmátl. Rozběhl se napříč místností takovým kalupem, že připomínal černou čmouhu a jeho kopýtka bubnovala o prkennou podlahu v rytmu samopalu. Vzápětí se slyšitelným křachnutím napálil Turka rovnou do holenní kosti a elegantně ho složil na kanape k mamince, kam náš hrdina dopadl s úpěním, v němž se mísil vztek s bolestí. Párkrát jsem už vyfasoval podobnou šlupku do „šinpánu“, takže vím přesně jaké to je, a přiznám se, že jsem dědka v duchu upřímně litoval.

Turkovy tři manželky, zkoprnělé hrůzou nad porážkou svého pána a vládce, stály bez hnutí a linulo se z nich kvílení jako z trojice minaretů při západu slunce. A právě na vrcholu této neobyčejné situace vstoupili Larry a Leslie. Jako přimraženi strnuli ve dveřích a jejich zraky nevěřícně hltaly neskutečnou scénu. Po obýváku radostně hopsalo vzpínající se černé jehně, Margo se pokoušela uko-

nejšit tři do závojů zahalené orientální plačky, a naše maminka se nepokrytě válela na kanapi se zestárlým Turkem.

„Mami, nemyslíš, že jsi už na tyhle věci kapánek stará?“ zeptal se pobaveně Larry.

„Hernajssšopa, koukni na tu perfektní dýku, co má za pasem,“ vydechl s obdivem Leslie, který hleděl na svíjejícího se návštěvníka.

„Nemluv hlouposti, Larry,“ vypochodovala hněvivé maminka, masírujíc si zhmožděniny. „To je všechno vina toho Margotinýho Turka.“

„Turkům se nedá věřit,“ poznamenal Leslie s pohledem stále ještě upřeným na dýku, která mu zřejmě učarovala, „Spiro to vždycky říká.“

„Ale proč se tedy v tuhle hodinu válíš na kanapi s nějakým cizím Turkem?“ zeptal se nechápavě Larry. „Hraješ si na lady Hester Stanhopovou?“

„Poslyš, Larry, já už toho mám dneska tak akorát. Přestaň mě laskavě rozčilovat. Čím dřív ten chlap odtud vypadne, tím budu spokojenější,“ odpověděla maminka. „Buď od tý dobroty a řekni mu, ať kouká odejít.“

„To mi, mami, přece nemůžeš udělat,“ kvílela Margo. „Je to můj Turek, a ty s ním nesmíš takhle zacházet, abys věděla.“

„Jdu teď nahoru a udělám si obklad z habrovýho listí,“ řekla maminka a pajdala ke dveřím. „Než se vrátím, tak ať je ten chlap pryč.“

Ale když se maminka vrátila, zjistila ke své nelibosti, že se oba mí bratři mezitím s Turkem skamarádili, a tak se jeho návštěva o několik hodin protáhla. Za tu dobu on i jeho tři ženy vylokali litry sladkého čaje a snědli spoustu sušenek. Nakonec se nám přece jen podařilo nalodit je do jejich caraccina a poslat zpátky do města.

„Zaplaťpánbůh, že je to za náma,“ vydechla maminka, belhajíc se do jídelny, aby nám nachystala večeři. „Aspoň že tady nezůstali přes noc, to je naše jediný štěstí. Ale fakt Margo, měla by sis líp rozmyslet, než k nám příště někoho pozveš.“

„Už mám dost toho, jak v jednom kuse kritizuješ mý přátele,“ odsekla Margo. „Je to docela normální, neškodnej Turek, abys věděla.“

„Náhodou, mami, měla bys z něj prvotřídního zetě, co říkáš?“ zasmál se Larry. „A naše Margo by prvního syna mohla pojmenovat Ali Baba a dceru Sezame.“

„Larry, miláčku, nech těch hloupých vtipů, ano?“ pravila maminka dotčeně.

„Já si nedělám žádnou legraci,“ bránil se Larry. „Ten frája se mi svěřil, že se mu už jeho tři ženy zajídají a že by si chtěl naši Margo vzít jako čtvrtou.“

„Larry... To snad... to je ale nemrava, ten dědek,“ koktala maminka. „Měl štěstí, že s tím nepřišel na mě. Já bych mu to nandala, to mi věřte. A co vy jste mu řekli?“

„No... trochu ho zaskočilo, když jsme mu prozradili, co dostane naše Margo za věno,“ odpověděl Larry.

„Věno? Jaký věno?“ zeptala se maminka nechápavě.

„Přece jedenáct dosud neodstavených štěňat,“ odtušil Larry.

2

STRAŠIDLA A PAVOUCI

Měj se na pozoru před pokušitelem!
SHAKESPEARE - Král Lear
(překlad E. A. Saudek)

Po celý rok bývaly čtvrtky - aspoň pro mne - nejdůležitějšími dny v týdnu, neboť onoho dne k nám přicházíval na návštěvu Theodor. Někdy se z toho vyklubal větší rodinný podnik - třeba výlet na jih spojený s piknikem na odlehlé pláži nebo něco na ten způsob - ale ve většině případů jsme se Theo a já vydávali na přírodovědné exkurze, jak Theodor tvrdošíjně říkal našim výpravám. Obtíženi sběratelským náčiním, brašnami, síťkami, lahvičkami a zkumavkami, vydávali jsme se obklopeni psy na průzkum ostrova a naše hruď se dmula stejně dobrodružným duchem, jaký druhdy hnal viktoriánské badatele a cestovatele, když se odvažovali do nitra černé Afriky.

Ale jen málokterým z nich se patrně poštěstilo mít takového průvodce, jakého jsem já měl v Theodorovi; byl na našich výpravách vždy pohotovou chodící encyklopedií. Pokládal jsem ho za stejně vševědoucího jako je Bůh, ale jelikož byl hmatatelný, byl mi daleko bližší. Nejen jeho ohromující erudice, ale i nesmírná osobní skromnost uváděly v úžas každého, kdo doktora Theodora Stefanida znal. Nikdy nezapomenu na večery strávené na naší verandě, kde jsme sedávali při maminčině skvělém čaji a za doprovodu cikád zahrnovali Theodora přívalem otázek nejrůznějšího druhu. Sedával tam oblečen do svého vždy bezvadného tvídového obleku, s pečlivě upravenými blond vlasy i pěstěnou bradkou, upíral na nás jiskrný

zrak a dychtivě se vrhal po stále nových a nových tématech, která jsme mu předkládali.

„Theodore," zeptal se ho třeba Larry, „v horském klášteře v Paliokastrice je malba, o níž tamní mniši tvrdí, že pochází od Panioti Dokserase. Myslíš, že je to možné?"

„Inu," začal obezřetně Theodor, „obávám se, že o téhle věci toho moc nevím. Ale domnívám se, že budu mít pravdu, když řeknu, že tohle dílo je spíš od Tsadzanise... ehm... od něj totiž pocházejí i ony zajímavé drobné malby... ehm... v klášteře Patera... víte... ehm... na severu Korfu. Tam ovšem..."

V průběhu následující půlhodiny nám pak Theodor podal zcela vyčerpávající přehled dějin malířství na Jónském souostroví od roku 1242, a svůj výklad zakončil takto:

„Pokud byste ovšem měli zájem o skutečně odborný výklad, museli byste se obrátit na doktora Paramythiotise, který by vám poskytl daleko zevrubnější informace než já."

Nebylo divu, že se Theodorova osoba stala v naší rodině hotovým zaklínadlem. Úsloví „Theo řekl, že..." zpečetilo definitivně jakékoli tvrzení a stalo se mi i prubířským kamenem při získávání maminčina souhlasu s nejrůznějšími nápady, od důsledného vegetarianismu až po hlásání neškodnosti chovu jedovatých štírů v ložnici. Theodor byl pro každého člena naší rodiny konečnou autoritou. S maminkou mohl rozprávět o léčivých rostlinách a jejich využití, ale také ji zásobovat detektivkami ze své rozsáhlé a zcela všestranné knihovny. S Margo hovořil o dietách, o cvičení i o nejrůznějších mastičkách, jež měly zázračně účinkovat na ekzémy, vyrážky a akné. Bez nesnází se orientoval v jakékoli oblasti, do které zabrousila přelétavá mysl mého bratra Larryho, od freudismu až po vesnickou víru v upíry; zatímco Lesliemu nabídl zasvěcený výklad vývoje střelných zbraní v Řecku nebo přednášku o zimních zvycích zajíců. Pro mého nenasytného, leč zoufale nevzdělaného ducha se Theodor stal studnicí vědomostí všeho druhu, ze které jsem se žíznivě napájel.

Ve čtvrtek přijíždíval Theo zpravidla okolo desáté hodiny, důstojně usazen na zadním sedadle koněm tažené drožky, na hlavě tuhý šedivý klobouk, kterému se tehdy říkalo „diplomat", na klíně krabici se sběratelským náčiním a vedle sebe nezbytnou vycházkovou hůl,

na niž se dala připevnit malá gázová síťka. Ve čtvrtek jsem býval vzhůru už od šesti hodin a po celou dobu jsem ho z olivového háje netrpělivě vyhlížel, muče se představou, že snad zapomněl, který je dnes den, nebo že upadl a zlomil si nohu či ho postihla nějaká jiná katastrofa. Úleva a radost, která mě zaplavila, když jsem ho spatřil důstojně trůnit v drožce, bývala přímo nepopsatelná. Slunce, jež se užuž zatmělo, se opět plně rozzářilo. Když si se mnou zdvořile potřásl pravicí, vyrovnal se s drožkářem a domluvil s ním přesnou hodinu, kdy má pro něj večer přijet. Pak si připnul na ramena sběratelský tlumok, pohlédl na zem a ve svých vždy skvěle vyleštěných polobotkách vykročil k naší vile.

„Domníval jsem se... ehm... že bychom... ehm... ehm...“ začal svým rozvážným způsobem, „mohli tentokrát prozkoumat ta jezírka poblíž... ehm... Kontokali. Tedy pochopitelně jen v případě... ehm... žes neměl v plánu něco jiného.“

Šťastně jsem přisvědčil, že jezírka u Kontokali mi dokonale vyhovují.

„Tak dobrá,“ přikývl Theodor. „Jeden z důvodů, proč se tam chci vypravit, je... ehm... ten, že cesta do oněch míst vede... ehm... podél, abych tak řekl, přímo vynikající strouhy. Tedy vynikající v tom smyslu, že jsem tam kdysi nalezl... ehm... řadu pozoruhodných přírodnin.“

V radostném rozhovoru jsme se vydali na cestu a psi s vyplazenými jazyky nás následovali, šťastně vrtíce ocasy. Nakonec nás dohnala i schvácená Lugaretsia, která za námi běžela se svačinou, kterou jsme zapomněli doma.

Procházeli jsme olivovými háji, povídali si, pravidelně se zastavovali, abychom si zblízka prohlédli některou bylinu či strom, ptáka nebo housenku; to vše bylo vítaným předmětem našeho zájmu, a o každé takové jednotlivosti věděl Theodor něco zajímavého.

„Ne, houby nemůžeš nijakým způsobem ve své sbírce uchovávat, protože chtě nechtě se ti nakonec... ehm... stejně seschnou. Nejlíp uděláš, když si je nakreslíš, namaluješ, nebo... ehm... vyfotografuješ. Ale můžeš si udělat sbírku vzorků výtrusů, to je velice hezká věc. Jak...? Inu, sejmeš z jedlé houby nebo... ehm... nějaké prašivky klobouk, a položíš ho na bílou čtvrtku. Ale ta plodnice musí být...

ehm... dostatečně zralá a vyspělá, protože jinak se výtrusy neuvolní. Po nějakém čase klobouk z papíru opatrně odstraníš... tedy... tak říkajíc... ehm... musíš dát pozor, abys výtrusy nerozmazal. Zjistíš, že houba zanechala na papíře nesmírně... ehm... zajímavý vzorek."

Psi nás časem předběhli, a zdvíhajíce vysoko nosy, čenichali do temných děr v kmenech prastarých olivovníků nebo se věnovali zcela marnému honu na vlaštovky, poletující v klikatícím se stromořadí sotva pár centimetrů nad zemí. Konečně jsme dospěli do míst, kde v daleko otevřenější krajině olivové háje ustoupily malým ovocným sadům, kukuřičným políčkům či vinicím.

„Aha!" zvolal Theodor a stanul u zaplevelené vodní strouhy. Zahleděl se do ní, oči se mu rozzářily a vousy chvěly nadšením. „Tady máme něco zajímavého! Tady, vidíš? Tam, co ukazuju holí."

Namáhal jsem zrak, ale nic jsem neviděl. Theodor připevnil na špici své vycházkové hůlky síťku a jedním elegantním máchnutím, jako člověk, který loví mouchu z polévky, nabral cosi z vodní hladiny.

„Tady - vidíš? Váček s vejci, která tu nakladl Hydrophylus piceus... tedy... ehm... vodomil veliký. Ten váček... ehm... tedy... upřede samička. Může obsahovat až padesát vajíček, a nejpodivnější na tom je... momentík, vezmu si pinzetu... ano... ehm... tady... vidíš? Takový jako komínek, nebo spíš vzduchem naplněný stěžeň, takže to celé je trochu jako loďka, která se nemůže převrhnout... Mohl by sis je dát do akvária a sledovat líhnutí, ale musím tě varovat, protože larvičky vodomila jsou velice... ehm... dravé, takže by ti patrně sežraly všechny ostatní vzorky. Koukneme se, jestli se nám povede chytit dospělý exemplář."

S trpělivostí brodivého ptáka postupoval Theodor podél strouhy a v pravidelných intervalech do ní nořil a zase vytahoval síťku.

„Aha! Povedlo se!" zvolal konečně a opatrně mi vložil do ruky velkého černého brouka, který mi v dlani prudce hrabal nohama.

Obdivoval jsem jeho pevné, vyztužené krovky, lesklé nohy i tělo s olivově zeleným nádechem.

„Ve srovnání s ostatními... ehm... vodními brouky je vodomil veliký... jaksi... dost špatný plavec. Má zvláštní způsob plavání, víš? Namísto aby ehm... ehm... užíval všech nohou současně, jako to činí

ostatní vodní hmyz, dělá tempa... ehm... každou nohou zvlášť. Proto plave... jaksi... ehm... abychom tak řekli... kodrcavě, vidíš?“

Při našich přírodovědných výpravách se psi stávali rozporuplnými společníky. Někdy nás nemile vyrušili tím, že vtrhli do některého selského dvora, kde začali prohánět slepice, takže následná hádka s jejich majitelem nám pak zabrala nejmíň půl hodiny; jindy zase byli naopak nesmírně užiteční, když třeba obklopili nějakého hada a štěkotem ho drželi v šachu tak dlouho, dokud jsme si ho nepřišli prohlédnout. Já sám jsem měl vždycky příjemný pocit, když kolem nás pobíhali. Roger vypadal jako statný neostříhaný černý beran, Čurkovi slušela jeho elegantní, jako liška zrzavá, hedvábná srst s černými znaky, zatímco Blink tak trochu připomínal červenohnědého bulteriéra s bílými skvrnami. Občas, když jsme se zastavili na delší dobu, začali se psi nudit a otravovat, ale většinou se uložili někde ve stínu a pokaždé, když zachytili náš pohled, přátelsky vrtěli ocasy.

Byl to právě Roger, který mě první seznámil se snad nejkrásnějším pavoučkem na světě, honosícím se elegantním jménem Eresus niger. Ušli jsme tehdy už značný kus cesty, a protože se blížilo poledne, kdy je slunce nejžhavější, rozhodli jsme se poobědvat někde ve stínu. Usadili jsme se tedy na okraji jednoho olivového háje a pustili se do sendvičů, které jsme zapíjeli zázvorovou limonádou. Většinou, když jsme takto s Theodorem hodovali, psi si k nám přisedli, funěli, slintali a chtivě na nás čučeli, neboť byli v hloubi duše přesvědčeni, že máme něco daleko lepšího než oni. A tak když zhltli svůj díl, pokoušeli se na nás vyloudit nášup, a užívali k tomu všech rafinovaných triků zkušených orientálních žebráků. I tentokrát Čurek a Blink kroutili očima, mlaskali a polykali naprázdno, předstírajíce, že jsou na pokraji smrti hladem. Ale Roger se dnes kupodivu této hry neúčastnil. Místo toho seděl na slunci před ostružiníkem a zaujatě hleděl na cosi v trávě před sebou. Šel jsem se podívat, co ho tak upoutalo, že pohrdl i kůrkou z mého sendviče. Zprvu jsem nic neviděl, ale náhle jsem spatřil cosi tak překvapivě krásného, že jsem nevěřil vlastním očím. Byl to malý pavouček, ne větší než zrnko hrachu, který na první pohled vypadal jako oživlý rubín či pohyblivá kapička krve. S výkřikem radostného nadšení jsem se vrhl ke své sběratelské brašně pro kulatou krabičku se skleněným víkem, abych

do ní tohle skvělé stvoření ulovil. Ale nebylo to nijak snadné, protože pavouček dokázal na svou velikost skákat fantasticky daleko, takže jsem ho nejdřív chvíli pronásledoval kolem celého ostružiníku, než jsem ho nakonec chytil a dostal do krabičky. Vítězně jsem ho nesl ukázat Theodorovi.

„Aha!“ zvolal jako obvykle Theodor, loknul si zázvorové limonády a sáhl pro lupu, aby si můj úlovek podrobně prohlédl.

„Ano, ano... Eresus niger... ehm, ehm... zajisté... Toto je ovšem sameček, proto je takový fešák. Samičky bývají... ehm... jaksi... celé černé, ale sameček je barevný.“

Za pomoci lupy se při bližším ohledání ukázalo, že pavouček je ještě daleko krásnější, než jsem si myslel. Hlavohruď měl sametově černou s malými šarlatovými skvrnkami na okrajích. Poměrně silné nožky byly obkroužené bílými proužky, takže vypadal, jako by měl na sobě pruhované spodky. Ale nejúchvatněji působilo jeho bříško: ohnivě rudé, ozdobené třemi kulatými černými skvrnami orámovanými bílými chloupky. Byl to nejpozoruhodnější pavouček, jakého jsem kdy spatřil, takže jsem si umínil, že mu najdu družku a pokusím se je v zajetí rozmnožit. Podrobně, žel zcela bezvýsledně, jsem prozkoumal ostružiník i terén v jeho okolí. Theodor mi vysvětlil, že samička tohoto pavouka si buduje asi sedm a půl centimetrů dlouhou, hedvábnou pavučinkou vytapetovanou noru.

„Od ostatních pavoučích hnízd ji rozeznáš podle vyčnívající stříšky, která kryje vchod do ústí tunýlku. Navíc v okolí hnízda bývají roztroušené zbytky pavoučí potravy, jako nožky i křidélka sarančat zbytky všelijakých broučků.“

Vyzbrojen získanými vědomosti vydal jsem se nazítří znovu do těch míst a pečlivě jsem pročesal okolí ostružiníku. Ale i když jsem tím ztratil téměř celé odpoledne, nic jsem nenašel. Roztrpčený jsem se vracel domů na svačinu. Namířil jsem si to zkratkou přes pár nízkých kopečků zcela porostlých obřími trsy středozemského vřesovce, kterému se na této písčité a vyprahlé půdě zjevně výtečně dařilo. Byla to pustá, vyschlá krajina, jakou s oblibou vyhledávají mravkolvi, perleťovci i jiní slunkamilovní motýli, ještěrky a hadi. Cestou jsem narazil na sluncem vysušenou ovčí lebku. Do jednoho z prázdných očních důlků uložila kudlanka nábožná své podivuhodné

schránky s vajíčky. Přiklekl jsem, abych si je lépe prohlédl, a uvažoval, mám-li vzít lebku s sebou do vily a obohatit jí svou sbírku, když tu jsem si náhle všiml hnízda pavoučice, přesně takového, jak mi je Theodor popsal.

Vytáhl jsem nůž a pečlivě vyhloubil velký kus země okolo hnízda. Když jsem ho vyzvedl, obsahoval nejen pavoučici, ale i celou její noru. Potěšen úspěchem uložil jsem ji do sběratelské brašny a uháněl domů. Samečka už jsem měl umístěného v malém teráriu, ale řekl jsem si, že samička si zaslouží kvalitnější obydlí. Bez váhání jsem z většího terária vystěhoval dvě žáby a želví mládě, a vyčistil je pro svou pavoučici. Když jsem s tím byl hotov, ozdobil jsem nitro terária několika kousky vřesovce i zajímavými větévkami mechu, a na dno jsem opatrně umístil hroudu země, obsahující hnízdo pavoučice.

O tři dny později jsem tam přemístil i samečka. Zprvu se choval dosti tupě, protože ho nenapadlo nic romantičtějšího, než že pobíhal sem a tam jako řeřavý uhlík a pokoušel se chytit nejrůznější hmyz, který jsem mu tam předkládal k snědku. Ale pak, když jsem se na něj jednou ráno šel podívat, zjistil jsem, že už objevil noru své samičky. Trhaně ji ze všech stran obcházel, pruhované nožky mu jen hrály a tělo se mu chvělo vzrušením, jež by se nejspíš dalo nazvat pavoučí vášní. Chvíli jen tak rozčileně pobíhal, až si nakonec dodal odvahy, zalezl pod stříšku a zmizel v partnerčině noře. Tam jsem na něj ke své zlosti neviděl, ale předpokládal jsem, že došlo k páření. Zdržel se uvnitř asi hodinu, a pak vesele vyběhl a pokračoval v bezstarostném lovu masařek i saranče, které jsem pro něj nachytal. Pro jistotu jsem ho ale přemístil do jiného terária, protože jsem věděl, že mnohé pavoučice mají kanibalské choutky a nechtěl jsem připustit, aby ta moje slupla svého manžela ke svačině.

Zbytek dramatu jsem do všech detailů neviděl, ale po jednotlivých úsecích jsem mohl jeho vývoj sledovat. Samička nakladla hromádku vajíček, která pečlivě svázala do ranečku. Tenhle balon vajíček uložila do svého tunýlku, ale každý den ho vynášela a zavěšovala pod stříšku. Nebyl jsem si jist, jestli to dělala, aby vajíčkům zajistila dostatečné množství hřejivých slunečních paprsků, či jen proto, aby je vyvětrala. Celý ten ranec pečlivě zamaskovala úlomky brouků i zbytky kobylek, které na něj zvenčí připevňovala.

Postupem času zvětšila stříšku nad tunýlkem a nakonec vybudovala jakousi hedvábnou místnůstku nad zemí. Nějaký čas jsem její architektonickou snahu se zájmem sledoval, ale když jsem viděl, že se dál nic neděje, zmocnila se mě netrpělivost. S pomocí skalpelu a dlouhé jehlice jsem opatrně hedvábný domeček otevřel. Ke svému úžasu jsem zjistil, že celá místnůstka je obklopena jednotlivými buňkami, obydlenými pavoučími mláďaty, zatímco v centru ležela ohlodaná matčina mrtvolka. Naskytl se mi hrůzný, leč jímavý pohled na pohřební hostinu v pavoučím pojetí. Když mláďata dorostla, musel jsem je všechna pustit zpět do přírody. Obstarávat potravu pro osmdesát malých pavoučků byl úkol, jenž přesahoval síly i takového nadšence, jakým jsem tehdy byl.

K mnoha podivným přátelům, jejichž častými návštěvami si můj bratr Larry zvykl nás oblažovat, patřila i dvojice malířů, kteří se jmenovali Lumis Bean a Harry Bunny. Byli to Američani a oddaně se milovali. Tak oddaně, že během čtyřiadvaceti hodin jsme si je mezi sebou potají překřtili na Lumyho Cukrouška a Harryho Broučínka. Byli to mladí fešáci a pohybovali se s plavnou grácií, s jakou se často setkáte u barevných, ale jen zřídka u bílých Američanů. Pravda, možná, že to s tím množstvím náramků, hromadou voňavek, pomád a brilantin kapánek přeháněli, ale jinak byli milí a - což u malířů nebývá obvyklé - velice pracovití. Byli, jako konečně mnozí Američané, kouzelně naivní a bezmezně důvěřiví, takže se stali vítaným terčem kanadských žertíků a „aprílů“, ve kterých si především Leslie odjakživa liboval. Rád jsem se na těchto hrátkách podílel a posléze o nich referoval Theodorovi, který se jimi královsky bavil. Každý čtvrtek jsem mu o nich musel podrobně vyprávět, a mám dojem, že můj starší přítel se na tyto historky těšil daleko víc než na další přírůstky v mém malém soukromém zvěřinci.

Leslie byl hotovým géniem ve vymýšlení zlomyslných skopičin, a božská naivita našich hostí ho inspirovala k doslova pozoruhodným nápadům. Brzy po jejich příjezdu jim nakukal, aby gratulovali Spirovi, že se mu konečně po mnohaletém úsilí podařilo úředně prokázat svůj turecký původ. Spiro, který jako mnozí Řekové

pokládal Turky za cosi jen o málo horšího než ďábly v lidské podobě, a strávil pár let v bojích proti nim, vybuchl jako sopka. Naštěstí byla nablízku maminka, která se statečně vrhla mezi jako křída zbledlé, naprosto popletené a nic nechápající malíře a rozkacenou, sudovitou, svalnatou Spirovu postavu. Připomínala mrňavého misionáře z konce minulého století, jenž obětavě čelí zuřivému nosorožci.

„Prokristovýdrahýrány, mlospani Durrellovic," řičel Spiro, jehož tvář, připomínající gotický chrlič, brunátněla vzteky, a obrovské, bucharům podobné pěsti na konci svalnatých paží se hrozebně svíraly. „Vy mi se uhněte do strany, abyste se já moh do nich naplácnout!"

„Klid, Spiro, jenom klid," konejšila ho maminka. „Jsem si jista, že musí jít o nějaké nedorozumění."

„Řeknu-li do mě že já jsme prašivá smradlavá Turci!" bublal Spiro. „Ale my jsem Řeci, a žádnej svinský Turekové!"

„Ovšemže nejste Turek," mírnila ho mamka, „uvidíte, že se ten omyl nakonec vysvětlí!"

„Omyle?" hulákal Spiro, který se čím dál tím víc zamotával do spleti anglické gramatiky. „To nejsou žádná omyle, když se do my nadávají, že já jsou zasýrovaný Turekové! Já si to nemůžeš nechat na já, tak se nechat pohaňovat od sviňácká teplajzníkové! Vy mi odpustněte, že před váma leju tak sprostý slova, mlospani Durrellovic."

Trvalo ještě značnou chvíli, než se mamince podařilo uklidnit běsnícího Spira a vytáhnout z vyděšeného Lumyho Cukrouška a Harryho Broučínka jakés takés vysvětlení jejich dobře míněné, leč zcela nepochopitelné gratulace. Strašlivě ji pak z toho rozbolela hlava a moc se proto na Leslieho hněvala.

Nějaký čas nato musela maminka naše hosty dočasně vystěhovat z ložnice, kterou jim přidělila, protože se tam vyměňovaly tapety. Přechodně je tedy ubytovala v jedné z našich rozlehlých podkrovních místností. To přivedlo Leslieho na myšlenku vyprávět jim o strašidle bezhlavého zvoníka z Kontokali, který právě v této podkrovní místnosti zahynul. Tenhle zvoník byl zloduch, který někdy kolem roku 1604 vykonával na Korfu funkci kata a představeného místní

mučírny. Nejdřív své oběti podroboval rafinovanému týrání, a než je nakonec sťal, osobně jim chodil zvonit umíráčkem. Obyvatelé Kontokali, kteří už měli jeho běsnění plné zuby, vtrhli jednoho dne do naší vily a uřízli mu hlavu. Od té doby se ten nebožák zjevuje v podobě bezhlavého strašidla se zakrváceným pahýlem místo hlavy. Jeho objevení vždy předchází hlasité zvonění, kterým svůj příchod ohlašuje.

Když přesvědčil oba naše důvěřivé hosty o autenticitě této místní pověsti tím, že si ji dal potvrdit samotným Theodorem, Leslie si od známého hodináře ve městě vypůjčil dvaapadesát budíků, odtrhl dvě prkna z podlahy podkroví, a všechny budíky, jednotně nařízené na tři hodiny v noci, pečlivě umístil do prázdného prostoru mezi stropními trámy.

Efekt dvaapadesáti ve stejnou chvíli řinčících budíků byl naprosto nepřekonatelný. Nejen že Lumy a Hary, ječíce hrůzou, utekli v zoufalém spěchu z podkroví, ale ve tmě a zmatku přes sebe klopýtli, popadli se vzájemně do náručí a v pevném sevření se společně sesypali ze schodů. Tahle příšerná vřava probudila celý dům a trvalo nám ještě hezky dlouho, než jsme vyděšené dvojici umělců vysvětlili, že šlo o nevinný žert. Nakonec jsme je ukonejšili lahví brandy. Jenomže maminka zase měla po celý příští den migrénu, a s Leslim pak ještě dlouho nemluvila.

Záležitost s neviditelnými plameňáky začala zcela nevinně, když jsme jednoho podvečera na verandě popíjeli čaj. Theodor se zeptal našich amerických hostí, jak jim jde práce.

„Je to žúžo, Theo, fakt žúžo," odpověděl Harry Broučínek. „Jde nám to éňo-ňéňo, viď, cukrouši?"

„Jasnočka," přisvědčil Cukroušek. „Světlo je tady jedna báseň. Je to jako by sluníčko bylo přímo na dosah."

„Přesně tak to vypadá," souhlasil Harry Broučínek. „Lumy má pravdu, když říká, že nás slunko lochtá zblízka na kebulkách."

„Zrovna dnes ráno jsme o tom mluvili, viď, brouku?" přisvědčil Lumy Cukroušek.

„Jo, to bylo před tou stodolou, co jsme si ji skicovali, pamatuješ? A tys mi odpověděl, že..."

„Dáte si ještě čaj?“ přerušila je maminka, která už ze zkušenosti věděla, že když si oba mládenci začnou takhle notovat, zpravidla nevědí, kdy přestat.

Rozhovor se pak stočil na umění, a já mu na chvíli přestal věnovat pozornost, když tu mě vytrhlo nadšené zvolání Lumyho Cukrouška:

„Plameňáci! Božíčku, slyšíš, brouku? Tyhle ptáky já zbožňuju! Kde, Leslie, řekni kde?“

„Tady všude,“ odtušil můj bratr a ledabylým gestem ukázal do okolí, naznačiv rozlehlý okrsek, do něhož nejspíš zahrnul ostrov Korfu, Albánii i větší část Řecka. „Hejna plameňáků.“

Všiml jsem si, že Theodor, stejně jako já, téměř nedýchal napětím, aby maminka, Margo či Larry neřekli něco, čím by tuhle nehoráznou lež shodili.

„Plameňáci?“ zeptala se se zájmem maminka. „To jsem netušila, že tu máme plameňáky.“

„Ale ovšem,“ přisvědčil smrtelně vážně Leslie. „Stovky plameňáků.“

„Vážně tu máme plameňáky, Theodore?“ zajímala se maminka.

„Tedy... ehm... jaksi... zahlídl jsem je u jezera Hakiopulos,“ odpověděl Theodor, který se tím sice neuchýlil k vyložené lži, ale jaksi zapomněl podotknout, že se tak stalo před třemi roky, kdy tito nádherní ptáci poprvé a naposled zcela výjimečně navštívili náš ostrov. Dodnes mám ve sbírce hrst jasně růžového peří, které jsem si tehdy na památku této neobvyklé události nasbíral.

„Propáníčka!“ jásal Lumy Cukroušek. „Myslíš, Leslíčku, že bysme se na ně mohli mrknout? Dalo by se to nějak zafírovat?“

„Samosebou,“ přikývl brácha velkoryse. „Nic snazšího. Létají denně po stejné trase.“

Následujícího jitra přišel Leslie do mého pokoje s předmětem, který vypadal jako zvláštní trubka vyrobená z hovězího rohu. Když jsem se ho zeptal, na co to má, jenom se zašklebil.

„Vábnička na plameňáky,“ pravil s uspokojením.

Jeho odpověď mě nesmírně zaujala, protože o něčem takovém jsem jaktěživ neslyšel.

„Já taky ne," připustil Leslie. „Je to starý kravský roh na střelný prach pro předovky, víš? Ale má ulomenou špičku, takže se na něj dá troubit."

Aby mi to dokázal, pozvedl zašpičatělý konec rohu k ústům a prudce zadul. Ozval se táhlý, hlasitý tón, vzdáleně připomínající cosi mezi lodní sirénou a příšerně hlasitým, společensky zcela nepřípustným zvukem, obohaceným o nesourodou řadu alikvotních tónů. Vyslechl jsem to a skepticky prohlásil, že plameňáky mi tohle bučení rozhodně nepřipomíná.

„Jasně," přikývl bratr. „Ale dám krk na to, že Lumy Cukroušek ani Harry Broučínek to nevědí. „Teď si jenom potřebuju půjčit ty tvý péra z plameňáků."

Trochu jsem váhal zbavit se tak vzácné součásti své přírodovědné sbírky, ale Leslie mi vysvětlil, na co je potřebuje, a zaručil se, že se jim nic nestane.

V deset hodin se objevili Lummy s Harrym, vyšňoření podle Leslieho instrukcí na lov plameňáků. Na hlavách měli široké slamáky a na nohou vysoké gumové boty, jaké se užívají při rybaření, neboť, jak jim můj bratr vysvětlil, není vyloučeno, že budou nuceni brouzdat se bažinami. Lumy i Harry se při vyhlídce na nadcházející dobrodružství chvěli vzrušením a když jim Leslie předvedl svou vábničku na plameňáky, jejich nadšení neznalo mezí. Oba si hned vyzkoušeli troubení a duli tak zaníceně, že psi se nejdřív rozštěkali a pak se oddali táhlému vytí, zatímco Larry, kterého ten brajgl navýsost rozčilil, se vyklonil z okna svého pokoje a hrozil nám, že budeme-li ve svém zběsilém halali pokračovat, sejde dolů a osobně si to s námi vyřídí.

„A ty bys už ve svým věku taky mohla mít rozum," štěkl po mamince, která se netušíc nic zlého přišla podívat, co je to tu za kravál.

Nakonec jsme se s oběma hrdými lovci vydali na cestu a vlekli je tři kilometry slunečním žárem, takže jejich prvotní nadšení začalo trochu opadat. Pak jsme je vyštvali na vrcholek téměř nepřístupného kopečku, kde jsme je postavili do středu ostružinového křoviska a vyzvali je, aby se pilným troubením na vábničku snažili přilákat hejno plameňáků. Celou půlhodinu vytrvale na střídačku duli do

kravského rohu, ale posléze začali jevit známky naprostého vyčerpání. Nakonec znělo jejich vábení spíš jako řev smrtelně zraněného sloního samce než cokoli, co byť jen vzdálené připomíná zvuky ptačí říše.

Pak nastala chvíle, kdy přišla řada na mě. Funě vzrušením vydrápal jsem se na kopeček a nadšeně sdělil našim hostům, že jejich úsilí nebylo marné. Plameňáci zaslechli jejich vábení, ale naneštěstí přistáli dál na jih v asi tři čtvrtě kilometru vzdáleném údolí. Když si pospíší, najdou tam Leslieho, který na ně už čeká. Musel jsem v duchu obdivovat jejich vpravdě americkou houževnatost. V poledním žáru se ve vysokých rybářských botách kodrcali z kopce na kopec a čas od času se podle mých instrukcí zastavovali, aby z plných sil zaduli na kravský roh. Když se zaliti potem konečně vydrápali na vrchol sousedního vršku, narazili na Leslieho. Ten jim přikázal, aby zůstali kde jsou, a dál pilně vytrubovali, zatímco on sejde do údolí a pokusí se nadehnat hejno plameňáků jejich směrem. Nechal jim tam svou pušku i loveckou brašnu, protože, jak jim vysvětlil, by mu tyto předměty překážely, až se bude plížit k plameňákům. Pak se vypařil.

Na tomto místě vstoupil do hry náš milý místní policajt, Filimona Kontakosa. Filimona byl nepochybně ten nejtlustší a nejneschopnější policista na celém ostrově Korfu. Ačkoli sloužil už přes třicet let, za celou tu dobu se nedočkal povýšení ani postupu, za což vděčil prosté skutečnosti, že nikdy v životě nikoho nezatkl. Mnohokrát nám obšírně vysvětloval, že je fyzicky neschopen dopustit se proti komukoli něčeho tak strašlivého; samo pomyšlení na podobnou krutost vůči zločinci mu dokázalo vehnat slzy do jeho tmavých, poněkud změkčilých očí. Došlo-li během poutí či venkovských tancovaček k rozbrojům mezi vínem rozkuráženými vesničany, okamžitě vyklízel pole. Miloval klidný a mírný způsob života, a jednou za čtrnáct dní nás pravidelně navštěvoval, aby si s obdivem prohlédl Leslieho sbírku střelných zbraní (na kterou můj bratr neměl povolení) a přinesl jako pozornost něco pašovaného tabáku pro Larryho, květiny pro maminku a Margo, a pár slazených mandlí pro mě. V mládí sloužil na obchodní lodi, kde pochytil trochu angličtiny, kterážto skutečnost spolu s jeho vrozeným smyslem pro humor teď

skvěle posloužila našim ďábelským záměrům. Své úlohy se zhostil přímo skvěle.

Vysupěl na kopeček, kde čekali oba Američané. Tlouštík naditý ve slavnostní uniformě vypadal jako zosobněná pozemská spravedlnost. Naše lovce přistihl, jak v žáru jižního slunce střídavě troubí na kravský roh. Vlídně se jich otázal, co to tu dělají. Oba mládenci, které si svým přátelským vystupováním okamžitě získal, mu nejdřív zdvořile pochválili jeho příšernou angličtinu a pak ochotně vysvětlili smysl svého neobvyklého počínání. Ale k jejich nesmírnému údivu se tlustý policista rázem proměnil z vlídného a rozšafného strejduly v nelítostné rameno spravedlnosti.

„Vy nevěďujete, že palmoňákové nesmějí bouchat?“ vyštěkl zuřivě. „Že přísně zakáznuto je zastřílovat?“

„Ale miláčku, my je nehodláme střílet,“ koktal vyděšeně Lumy Cukroušek. „My se na ně chceme jenom kouknout, rozumíte?“

„Samosebou,“ přidal se snaživě Harry Broučínek, „my jim nehodláme ubližovat, my ptáky milujeme a chceme si je akorát důkladně prohlížet, chápete? Nebudeme je střílet.“

„Když vy nestřílovat, tak na co ten púška?“ zeptal se Filimona.

„Ach ta,“ vydechl s úlevou a s mírným uzarděním Lumy Cukroušek. „Ta patří našemu příteli... našemu kamarádu... unser amigo... jasnočka?“

„Jo, jo,“ přikyvoval horlivě Broučínek. „Našemu kamarádovi. Lesliemu Durrellovi. Možná ho znáte? Durrellovi jsou v těchhle končinách známá rodina.“

Filimona na ně hleděl nelítostnými zraky.

„Todle vaše přítel já se neznám,“ pravil konečně. „Vy ukažte vaše pytlík.“

„Ale konstáble, prosím, uklidněte se,“ pokusil se protestovat Cukroušek. „Ta lovecká brašna taky není naše. Ta rovněž patří panu Durrellovi.“

„Vy máte púška. Vy máte lovecká prášna,“ namítl Filimona. „Já se prosím otevřnout a ukáznout ten prášna.“

„Myslím, konstáble, že to s tou svou služební horlivostí kapánek přeháníte,“ usoudil Lumy Cukroušek za horlivého přikyvování

Harryho Broučínka, „ale jestli vás to uklidní, tak prosím. Myslím že se nic nestane, když se do té brašny kouknete.“

Chvíli zápolil se špagátky, kterými byla lovecká brašna zašněrovaná, a posléze ji podal policistovi. Ten do ní nahlédl, vítězně zařičel a vzápětí z ní vylovil bezhlavou mrtvolku oškubaného kuřete, olepenou svítivé růžovým peřím. Oba srdnatí lovci plameňáků strnuli a zbledli hrůzou.

„Ale... koukněte... to přece... my přece...“ koktal Lumy Cukroušek, ale zmlkl pod přísným pohledem tlustého strážce zákona.

„Já vám mluvil, že střílování palmoňákové absolutně zakáznuto!“ horlil Filimona. „Já vy oba zazámkuju do kremonálu. Šlapat se mnou, jasný?“

A tak je oba, vyděšené a zmatené nečekanou situací, hnal dolů do vsi, kde je na pár hodin zavřel do místní šatlavy. Zoufalí umělci tam málem přišli o rozum, když je Filimona donutil sepisovat jedno prohlášení za druhým, až byli ze všeho tak zpitomělí, že si ve svých písemných výpovědích vzájemně odporovali. Abychom znásobili jejich zmatek, sehnali jsme s bráchou pár místních přátel, kteří před obecní šatlavou s nefalšovaným řeckým temperamentem rozhořčeně halasili, občas vyřvávali „palmoňáci! palmoňáci!“ a sem tam hodili na stěnu úřední budovy nějaký ten kámen.

Nakonec Filimona dovolil svým vězňům poslat vzkaz Larrymu, který se ihned přiřítil, vynadal Filimonovi a řekl mu, že by udělal líp, kdyby se místo hloupých vtípků občas pokusil zadržet nějakého skutečného zločince, a oba nešťastné lovce plameňáků vrátil do lůna naší rodiny.

„Tohle už musí jednou přestat!“ pravil pak rozzlobeně. „Nedovolím, aby se naši hosté v jednom kuse stávali předmětem nablblých kanadských žertíků, které vymýšlejí mí dva cvoklí bratři.“

Ale musím připustit, že Lumy Cukroušek a Harry Broučínek se zachovali skvěle.

„Larry, zlato, nesmíš se tak čílit,“ konejšil ho Cukroušek, „vždyť šlo jen o žert. Je to naše chyba, že jsme takoví naivkové, že jsme jim na to skočili, víš?“

„Ovšem,“ přidal se k němu Harry Broučínek, „Lumy má pravdu. Jsme holt dva dětinský troubulínkové a můžeme si za to sami.“

Aby dokázali, že se doopravdy neurazili, sjeli nazítří do města a dovalili odtud basu šumivého vína, abychom si mohli udělat mejdan, na který pozvali i Filimona. Seděli na terase, tlustého policistu si vzali mezi sebe a vlídně si s nim připíjeli. Filimona pak předvedl svůj překvapivě lahodný tenor a zanotoval několik jímavých lidovek, při nichž se dojetím málem sám rozplakal.

„Víš, kamaráde,“ pošeptal v průběhu večera Lumy Cukroušek Larrymu, „že kdyby ten chlap trošku držel dietu, byl by z něj kluk jako cumel? Ale před Harrym to, mildo, radši neříkej, ano?“

3

ZAHRADA BOHŮ

Hle, nebe otvírá se dokořán
a bozi hledí dolů, smějí se
té podívané nepřirozené.
SHAKESPEARE - Coriolanus
(překlad J. V. Sládek)

Ostrov Korfu se podobá zahnutému luku, jehož oba konce se téměř dotýkají jedním cípem albánských, druhým pak řeckých břehů, a blankytné vody Jónského moře, lapeného v tomto oblouku, zde tvoří zářivě modré jezero. K naší vile přiléhala plochými kameny dlážděná veranda, krytá prastarým vinným loubím, z něhož v obrovských trsech jako mohutné lustry visely těžké zelené hrozny; odtud jsme shlíželi na svažující se zahradu plnou zrajících mandarinek a na stříbřitě zelené olivové háje táhnoucí se až k moři, jehož modravá, klidná hladina se třpytila jako čerstvě orosené okvětní lístky pohádkově krásné rostliny.

Za příznivého počasí jsme jedli na téhle verandě u rozvrzaného, mramorovou deskou krytého stolu, a zde se také často dospívalo k zásadním rodinným rozhodnutím. U snídaně nezřídka propukaly rozepře a nedorozumění, neboť se probírala korespondence, pokud jaká došla, vytyčoval se, měnil či zamítal program nadcházejícího dne; v těchto ranních hodinách se namátkově probíraly i rodinné finanční záležitosti, což občas bývalo poněkud výbušné téma. A tak když jsme se po ránu sešli na verandě, nikdy jsme si nebyli jisti, jak dnešní den začne. Bylo radno zahajovat jakýkoli hovor zprvu spíš opatrně; teprve postupem času a pod vlivem sílících slunečních paprsků, ale i díky uklidňujícím účinkům čaje, kávy, obložených chlebíčků, domácí pomerančové marmelády, vajíček i mis plných

ovoce, prvotní napětí zvolna opadalo a na verandě zavládla vlídnější atmosféra.

Ono jitro, které hlásilo příchod hraběte, se od ostatních rán ničím nelišilo. Došlo už ke stádiu pití kávy, a tak jsme se ponořili každý do vlastního myšlenkového světa: Margo, jež měla světlé vlasy stažené pestrobarevným šátkem, dumala nad dvěma módními časopisy a něco si sama pro sebe nesrozumitelně pobrukovala, Leslie už dopil kávu a vytáhl z kapsy malou dámskou pistoli, rozebral ji a jal se ji bezmyšlenkovitě čistit kapesníkem, maminka listovala v kuchařské knize a snažila se vymyslet, co nám připraví k obědu, a její rty bez hlesu slabikovaly názvy jídel. Občas zvedla hlavu a mlčky se zahleděla do prázdna, snažíc se rozpomenout, má-li doma k tomu či onomu jídlu potřebné ingredience, zatímco Larry, zahalen do křiklavě barevného županu, si jednou rukou podával do úst třešně a druhou přidržoval před očima došlou ranní korespondenci.

Já jsem mezitím krmil svůj poslední zoologický přírůstek, mladou kavku, která se tak loudala s jídlem, že jsem ji pojmenoval Gladstone, protože jsem kdesi slyšel, že tento státník každé sousto stokrát přežvykoval. Zatímco jsem čekal, až Gladstone zvolna spořádá poslední sousto, shlížel jsem dolů k vábné mořské hladině a plánoval, co dnes podniknu. Mám nasednout na Sally a udělat si výlet do hor v centrální části ostrova, kde bych se mohl na lesklých sádrovcových skalách pokusit odchytit vyhřívající se agamy, které mě odjakživa neodbytně lákaly kývavým pohybem svých žlutých hlav a nadouváním oranžových krků? Nebo se mám vypravit k malému jezírku v údolí za vilou, kde se klubaly larvy vážek? Či bych měl využít - a to snad byl nejlákavější nápad - svůj nejnovější výdobytek, kterým byl vlastní člun, a podniknout celodenní výlet po moři?

Na jaře míval skoro uzavřený pruh moře, oddělující ostrov Korfu od pevniny, něžně bleděmodrou barvu; když pak jaro začalo přecházet v horké, blyštivé léto, nabývala klidná mořská hladina zářivých a skoro neskutečných barev od téměř fialové modře duhy, až po ultramarin přecházející do nefritové zeleně mělčin. Večer pak západ slunce čeřil povrch vod rozplizlými stříkanci tmavého purpuru,

tu a tam hýřícího zlatými, stříbrnými, oranžovými a bleděrůžovými odlesky.

Za letních dnů působilo toto mezi ostrov a pevninu uzavřené moře jako mírná, ve vlahém vánku vlídně se čeřící modravá louka; člověku se nechtělo věřit, že dokáže být i drsné a nebezpečné; a přece i v blahodárné letní době se stávalo, že kdesi v rozeklaných pevninských skalách se zvedl nelítostně žhavý vichr, jenž s jekotem přeskočil na náš ostrov. Pod jeho údery moře ztemnělo skoro do černá, ozdobilo se bělostnými hřebeny vln, které se jako splašené stádo modrých koní hnaly proti pobřeží, aby na něm pohasly v syčící změti zvířené pěny. A v zimě, kdy obloha byla kovově šedá, moře napínalo svaly téměř bezbarvých vln, jen tu a tam protkané žilami bahna a smetí, jež prudké zimní lijáky splavovaly z horských údolí do zálivových vod.

Pro mne byla tato blankytná mořská říše pokladnicí tisícerého podivuhodného tvorstva, jež jsem toužil sbírat a pozorovat. Dříve to pro mne byla skličující činnost, protože jsem byl odkázán jen na namátkové pročesávání mořského pobřeží, kde jsem tu a tam nalezl ztracené mládě některého mořského ptáka, vybíral potěr na mělčinách a jen občas jsem narazil na nějakou vzácnost, kterou moře vyvrhlo. Ale od okamžiku, kdy jsem získal vlastní člun jménem Bublina Baculajda, leželo mi celé toto modré království u nohou, od lagun na severu ostrova, ohraničených rudozlatými skalisky s jeskyněmi pod hladinou, až po dlouhé, lesklými dunami poseté pláže na jihu.

Rozhodl jsem se tedy pro výlet po moři, a tak jsem se zabral do cestovních plánů, že jsem úplně zapomněl na Gladstona, který na mě začal pohoršeně sípat jako starý astmatik v mlze.

„Když už bezpodmínečně musíš vlastnit to opeřený harmonium,“ ozval se popuzeně Larry, „měl bys ho aspoň naučit pořádně zpívat, nemyslíš?“

Bylo mi jasné, že bratr není naladěn na to, aby bez protestů přijal přednášku o pěveckých možnostech kavek, a tak jsem raději neodpovídal a Gladstonovi jsem zacpal zobák dalším soustem.

„Marco nám sem na pár dní posílá hraběte Rossignola,“ oznámil Larry jakoby nic mamince.

„Kdo to je?“ zeptala se ho zcela logicky.

„Nevím,“ odtušil můj bratr.
Maminka si narovnala brýle a upřeně se na něj zadívala.
„Jak to myslíš, ‚nevím?',„ podivila se.
„Tak, jak to říkám,“ odpověděl Larry. „Jednoduše to nevím, protože ho vůbec neznám.“
„A kdo je ten Marco?“
„Nevím, neznám se s ním. Ale je to známý umělec.“
„Larry, drahoušku, nemůžeš k nám přece zvát lidi, který vůbec neznáš,“ zaprotestovala maminka. „Dost na tom, že hostíme ty, se kterými se znáš, nezdá se ti?“
„Co to s tím má společného, jestli je znám, nebo ne?“ otázal se poněkud nechápavě bratr.
„No... když se s nimi znáš, tak aspoň vědí, co je u nás čeká,“ dala se slyšet maminka.
„Co je tady čeká?“ opakoval kysele Larry. „Copak je zveme do nějakého ghetta, nebo něčeho... já nevím čeho?“
„Ale ne, miláčku, takhle jsem to nemyslela,“ bránila se maminka, „víš, ale připusť, že úplně normální to u nás taky není. Já sice dělám, co můžu, ale sama nevím, čím to, že nedokážeme žít jako ostatní lidi kolem.“
„Když k nám přijdou na návštěvu, tak nás musí brát takové, jací jsme,“ odtušil chladně Larry. „A vůbec, nechápu, proč to říkáš zrovna mně. Já jsem přece toho hraběte nepozval. Posílá ho sem Marco.“
„Ale to je přece to, co myslím,“ trvala na svém maminka. „Absolutně cizí lidi nám sem posílají jiný absolutně cizí lidi, jako by to tady byl hotel, nebo co.“
„S tebou je, mami, ta potíž, že jsi děsně nespolečenská, víš?“ usoudil můj bratr.
„Ty bys byl taky, kdybys musel pro ty lidi vařit,“ zpražila ho máti. „Někdy si říkám, že by bylo lepší dát se na poustevničení.“
„Pokud jde o toho hraběte, tak se pro mě za mě můžeš klidně stát poustevníkem... tedy poustevnou... chci říct poustevnicí. Nikdo ti bránit nebude.“
„Těžko se můžu stát poustevnicí, když pomyslím na tu spoustu lidí, co sem v jednom kuse zveš.“

„Co bys nemohla? Stačí, když si to správně zorganizuješ,“ trval na svém Larry. „Leslie ti v olivovém háji zbuduje chýši, Margo ti může z několika míň smradlavých kůží těch Gerryho potvor spíchnout hábit, nasbíráš si něco borůvek a je to. Můžu za tebou vodit návštěvníky. ‚Toto je má matka,' budu jim říkat. ‚Opustila nás, aby se stala poustevnicí.'„

Matka se na něj udiveně zahleděla.

„Víš, Larry,“ konstatovala, „jeden by se z tebe někdy pominul.“

„Jdu se kouknout na Leonořino mimino,“ hlásila Margo. „Chce někdo něco ve vsi?“

„Jo, abych nezapomněl,“ ozval se znovu Larry, „Leonora mě požádala, abych šel tomu jejímu mrňousovi za kmotra.“

Leonora byla dcera naší služky Lugaretsie, která k nám čas od času přicházela na výpomoc, když jsme pořádali nějaký večírek, a kterou si Larry pro její nápadnou krásu velice oblíbil.

„Ty - za kmotra?“ podivila se Margo. „Já jsem si vždycky myslela, že za kmotra si lidi berou někoho zbožného a tak vůbec.“

„Náhodou je to od ní milé,“ mínila maminka, „i když se přiznám, že mě to taky trochu překvapuje.“

„Koukni, mami, ona ho k tomu mrněti chce za kmotra, ne za tatínka,“ vložil se do debaty Leslie.

„Leslie, takový věci neříkej ani v legraci. A zvlášť ne před Gerryčkem,“ zasáhla maminka. „Přijmeš to, Larry?“

„Ovšem, přece bych to mrně nepřipravil o výhody blahodárného vlivu mé osoby.“

„Ha - ha!“ pravila výsměšně Margo. „Budu muset upozornit Leonoru, že jestli si myslí, že z tebe udělá zbožného a mravného člověka, tak to spíš naučí prase kokrhat.“

„Jestli tohle moudro dokážeš přeložit do řečtiny, tak spánembohem,“ ušklíbl se Larry.

„Náhodou, moje řečtina je stejně dobrá jako tvoje,“ bránila se dotčeně Margo.

„Tak dost, přestaňte se mi tu hádat,“ zasáhla maminka. „A moc bych si, Leslie, přála, abys přestal pucovat ty svý revolvéry kapesníkem; ten olej se z nich nedá vyprat.“

„Něčím je čistit musím, nemyslíš?“ ohradil se popuzeně Leslie.

Na tomto místě jsem mamince ohlásil, že se hodlám vypravit na průzkum pobřeží a zeptal jsem se, mohu-li s sebou dostat něco k jídlu.

„Jo, zlato," odpověděla mi roztržitě. „Řekni Lugaretsii ať ti něco zapakuje. Ale dej na sebe pozor, miláčku, a nejezdi nikam, kde je moc hluboko. Nenastydni se a... dej pozor na žraloky."

Pro naši maminku bylo každé moře, zcela bez ohledu na to jak mělké, mírné a neškodné, záludným a krajně nebezpečným živlem, plným vztekle hučícího příboje, zrádných odlivových vln, hrozivých smrští, tajfunů a vírů; říší obydlenou obřími chobotnicemi, olihněmi a zběsilými šavlozubými žraloky, kteří netouží po ničem jiném, než pohltit a sežrat její nevinné potomstvo. Ujistil jsem ji tedy, že budu opatrný, a spěchal jsem do kuchyně, nabral zásobu jídla pro sebe i pro zvířecí družinu, která mě doprovázela, pobral nezbytné sběratelské náčiní, hvízdl na psy a vydal se dolů k moři, kde na mě čekalo mé plavidlo.

Bublina Baculajda byla prvním Leslieho pokusem v oblasti lodního stavitelství. Tento doopravdy bachratý, téměř kulatý člun s plochým dnem svým atraktivním zbarvením, v němž převládala oranžová s bílými pruhy, tak trochu připomínal bohatě zdobenou celuloidovou dětskou kachničku. Bylo to příjemné, pevné plavidlo, ale jelikož postrádalo kýl, bylo při vyšších vlnách poměrně vratké, takže mu hrozilo překocení. Pokud jsem se v této bárce vypravil na delší expedici, vždycky jsem si bral dostatečnou zásobu vody a potravin pro případ, že by mé vítr odvál dál od pevniny. Přitom jsem se pokaždé snažil držet při pobřeží, abych se stačil vrátit, kdyby nás znenadání napadlo scirocco. Vzhledem ke svému tvaru by se Bublina Baculajda s vyšším stožárem převrhla, a miniaturní plachta, kterou byla vybavena, zase nestačila pobrat dostatečné množství větru, takže ve většině případů jsem byl nucen veslovat. Při plné posádce, skládající se ze tří psů, jednoho výrečka obecného a někdy i holuba, s kompletním nákladem, to jest dvěma tucty nádob s mořskou vodou, obsahujících nejrůznější úlovky, měl jsem co dělat, abych člun uvesloval.

Roger byl ideální pes na moře a výlety na člunu doslova zbožňoval. Projevoval též živý přírodovědný zájem o výzkum života v moři;

dokázal s pozorně nastraženýma ušima třeba po celé hodiny sledovat křečovité záchvěvy křehké mořské hvězdice ve skleněné přepravce. Na druhé straně Čurek a Blink si mořské expedice nikdy zvlášť neoblíbili; daleko raději pronásledovali nějakou drobnější kořist, kterou si vyhlédli v olivovém háji. Měli sice nejlepší vůli být mi nějak prospěšní i na moři, ale v kritických okamžicích se dávali do vytí nebo se vrhali přes palubu. Když měli žízeň, pili mořskou vodu, a v důsledku toho se mi pak zpravidla v nejnevhodnějším okamžiku vyzvraceli do polobotek. O svém výrečkovi Odysseovi jsem nikdy nedokázal s jistotou říci, plaví-li se rád či jen z donucení. Poslušně seděl s přivřenýma očima a složenými křídly tam, kam jsem ho posadil, tváře se nasupeně jako nějaké zlovolné orientální božstvo. Holub Muclík, syn mého prvního holuba Quasimoda, plavbu po moři zbožňoval. Stával na miniaturní přední palubě našeho člunu a naparoval se jako bohatý cestující na promenádní palubě Queen Mary. Procházel se sem a tam, občas se zastavil, aby předvedl pár efektních tanečních poskoků, a poté nás s vypjatou hrudí obšťastnil svým kontraaltovým zpěvem, tváře se u toho jako slavný operní pěvec, plavící se přes oceán. Jen za nepříznivého počasí poněkud znervózněl a hledal útěchu v kapitánově klíně.

Onoho dne, o kterém je řeč, jsem se rozhodl navštívit malý záliv, ohraničený z jedné strany ostrůvkem s útesy, u kterých přebývalo obrovské množství pozoruhodných mořských tvorů. Mou vyhlédnutou kořistí byli slizouni paví, o nichž jsem věděl, že žijí v hojném počtu v tamních prohřátých mělčinách. Slizouni paví jsou podivně vyhlížející ryby s protáhlým, asi deset centimetrů dlouhým, na způsob úhoře tvarovaným tělem, ale svýma vykulenýma očima a tlustými pysky vzdálené připomínají hrocha. V době tření jsou samci velice pestře zbarveni: za očima mají temnou, blankytnou modří ohraničenou skvrnu, bleděoranžový, hrbu podobný výčnělek na hlavě a temné, ultramarinovými či fialovými skvrnami zdobené tělo. Hrdlo je světlezelené s tmavšími pruhy. Samice jsou naopak bledě olivově zelené se světlemodrými skvrnami a listově zelenými ploutvemi. Velice jsem toužil chytit pár těchto pestrobarevných rybek, a jelikož doba tření zrovna nastávala, doufal jsem, že budu mít možnost sledovat ve svém akváriu jejich námluvy.

Po půlhodině namáhavého veslování jsme dorazili do zálivu, ohraničeného stříbřitými olivovými háji a zlatavou změtí janovce metlatého, z něhož se přes klidné a průzračné vody zálivu linula těžká pižmová vůně. Zakotvil jsem člun v ani ne tři čtvrtě metru hluboké vodě poblíž jednoho útesu, svlékl jsem se, a vyzbrojen síťkou na motýly a džbánem se širokým hrdlem, vstoupil jsem do jako gin průhledné a jak vyhřátá lázeň teplé vody.

Všude kolem mých nohou se to hemžilo zajímavým vodním životem, takže jsem měl co dělat, abych se přinutil soustředit se na jediný pro dnešek vytyčený úkol. Občas jsem zahlédl velké mořské plže bez ulit, kteří si jako bradavičnaté podšálky hověli mezi pestrobarevnou mořskou vegetací. Na skaliscích pod hladinou byly tmavorudé i černé jehelníčky mořských ježků, jejichž bodliny se otáčely sem a tam jako střelky kompasu. Tu a tam lpěly na skalách chroustnatky, podobné velkým stínkám, a pestře kropenaté lastury kotoučů, pochodující všemi směry, obývané bud původním majitelem, nebo mořským vetřelcem v podobě červeného kraba s šarlatovými klepety. Pod nohama se mi z ničeho nic dal na pochod vegetací porostlý kus skaliska, z něhož se vyklubal mořský pavouk s celým záhonkem rostlin na hřbetě, které mu sloužily za kamufláž proti nepřátelům.

Brzy jsem dorazil do oblasti, o níž jsem věděl, že si ji slizouni oblíbili. Netrvalo dlouho a všiml jsem si překrásného, duhovými barvami zářícího samečka, vyšňořeného k námluvám. Opatrně jsem proti němu pohyboval síťkou, ale on pokaždé nedůvěřivě zacouval a dál na mě špulil baculaté pysky. Máchl jsem sítí, jenže on byl daleko pohotovější a snadno mi unikl. Zkusil jsem to ještě několikrát, slizoun mi však vždycky znovu uprchl. Nakonec ho to zřejmě znechutilo a schoval se do svého příbytku, za nějž mu sloužila rozbitá půlka terakotového džbánu, jaký používají místní rybáři k lovu neopatrných malých chobotnic. Ačkoli si patrně myslel, že se tak dostal do bezpečí, ve skutečnosti mi vlastně sám vběhl do pasti, protože jsem ho i s jeho přístřeškem nabral do sítě a přemístil do jedné větší skleněné přepravky na člunu.

Podnícen úspěchem pokračoval jsem v lovu, a než nastalo poledne, měl jsem pro svého slizounka i dvě zelené družky, nemluvě o

mláděti sépie a jednom zajímavém exempláři mořské hvězdice, jakou jsem dosud nikdy neviděl. Slunce teď pražilo z plných sil a většina vodního tvorstva vyhledala stín v úkrytu skal a drobných jeskyň. Vylezl jsem na břeh, usadil se pod olivovníkem a pustil se do oběda. Vzduch byl těžký vůní janovce a plný chvějivého zpěvu cikád. Zatímco jsem jedl, bavil jsem se pozorováním křiklavě zelené ještěrky s jasně modrými skvrnami na těle, která nehnutě číhala na černo bíle pruhovaného otakárka. Zajisté to nebyla snadná kořist, neboť otakárci nikdy příliš dlouho neposedí a jejich let bývá klikatý a předem nevypočitatelný. Přesto se ještěrce díky nejmíň čtyřiceticentimetrovému skoku podařilo chytit motýla za křídlo, a tak ho ulovit.

Když jsem poobědval, svolal jsem psí posádku, naložil úlovek a vesloval k domovu, abych svou kořist umístil do akvárií. Ve vile jsem slizouního samečka vložil i s jeho půlkou rozbitého džbánu do největšího akvária a pak jsem mu tam opatrně přidal obě nastávající manželky. Ačkoli jsem je po zbytek odpoledne nespustil z očí, ryby nic zvláštního nepodnikaly. Samec špulil papulu v ústí svého terakotového domečku, ale samičky jen lhostejně proplouvaly z jednoho konce akvária na druhý.

Když jsem se následujícího jitra probudil, ke své zlosti jsem zjistil, že mě slizouni předběhli. Nejspíš byli aktivní brzy za svítání, protože na stropě vnitřní strany džbánu lpěly jikry. Která ze samic se o to zasloužila, jsem nezjistil, sameček se však projevil jako starostlivý a zodpovědný otec, když zlostné a odhodlaně útočil na můj prst, jakmile jsem se rozhodl střep džbánu nadzvednout, abych si jikry pořádně prohlédl.

Rozhodl jsem se, že si už nenechám ujít ani vteřinu dramatického děje. Seběhl jsem si tedy jen pro něco k snědku a snídal v dřepu s pohledem upřeným do akvária. Rodina, která až do této chvíle pokládala rybky za relativně nejmíň obtížnou část mého zvěřince, začala - aspoň pokud šlo o slizouny - o svém dosavadním postoji mírně pochybovat, jelikož hned v průběhu prvního dopoledne jsem dokázal zaměstnat každého, kdo se mi namanul. Jednotlivé příslušníky domácnosti jsem si posílal tu pro pomeranč, tu pro sklenici vody, nebo jsem je žádal, aby mi ořezali tužku, kterou jsem

si pilně skicoval do notýsku své vzácné paví slizouny. Oběd mi rovněž museli přinést k akváriu, před nímž jsem se za dlouhého horkého odpoledne jen stěží bránil dřímotě. Psy tahle nekonečná stráž u němých tvorů dávno znudila, odebrali se proto do olivového háje a nechali mě s mými rybkami, ať si dělám, co uznám za vhodné.

Sameček se schovával ve svém džbánu, takže ho skoro nebylo vidět. Jedna ze samic se ukryla za malou skalku, zatímco druhá si hověla na písku a zvolna hýbala pyskatou tlamou. Spolu s rybkami obývali akvárium dva malí krabi - mořští pavouci, oba porostlí vodní vegetací. Jeden z nich měl na sobě navíc jako frajerský klobouček malou, bleděrůžovou mořskou sasanku. A právě tento krab bezděky uspíšil rybí námluvy. Špacíroval se po podlaze akvária a labužnicky si klepýtky vkládal do úst nejrůznější drobečky, takže chvílemi připomínal afektovanou starou pannu, pochutnávající si na okurkových chlebíčcích, když tu se náhodou připletl ke vchodu do samečkova obydlí. Slizounek okamžitě vypochodoval a záře všemi barvami hotovil se k boji na život a na smrt. Párkrát na mořského pavouka zuřivě zaútočil. Po několika neúspěšných pokusech chytit slizouna klepetem se krab stáhl a zbaběle uprchl. Slizounek se s triumfální hrdostí vítěze usadil venku před svým domečkem.

Ale pak se stalo něco zcela nečekaného. Samičku na písčitém dně zjevně zápas s krabem natolik upoutal, že připlula blíž a zastavila se nějakých deset či dvanáct centimetrů od samce. Toho pohled na ni viditelně rozrušil a - jak se mi alespoň zdálo - jeho barvy se ještě nápadněji rozzářily. Pak na samici z ničeho nic zaútočil. Kousl ji do hlavy a skoro v témže okamžiku se prohnul jako luk a prudce ji udeřil ocasní ploutví. S úžasem jsem sledoval jeho počínání a postupně jsem si uvědomil, že v důsledku opakovaného kousání a bití se samice stávala čím dál povolnější a posléze se už ani nepokoušela o jakoukoli odvetu. Stal jsem se svědkem nikoli nevyprovokovaného útoku, ale agresivní formy rybích námluv. Viděl jsem, jak stálými údery a útoky samec zahání svou vyvolenou jako pastýř ovci přímo do svého obytného džbánu.

Jakmile jsem si uvědomil, že uvnitř střepu nebudu s to pozorovat zbytek děje, utíkal jsem si pro nástroj, který jsem jinak používal k prohlížení ptačích hnízd. Byla to bambusová tyč s malou soustavou

zrcadel na konci. Chtěl-li jsem se podívat do ptačího hnízda, ležícího mimo můj dosah, používal jsem tenhle nástroj jako periskop, kterým jsem si mohl vajíčka či ptáčata prohlížet. Teď jsem ho použil stejným způsobem, i když obráceně, to znamená ve směru shora dolů. Když jsem se s periskopem vrátil, oba slizouni už byli uvnitř. Velice opatrně jsem bambusovou tyč ponořil do akvária a zrcadlo jsem umístil přímo před vstup do džbánu. Když se mi je podařilo nastavit do nejvhodnější polohy, k nemalé radosti jsem zjistil, že nejen skvěle vidím do nitra slizounova příbytku, ale že sluneční paprsky dopadají tak šťastně, že tento interiér odrazem od zrcátka skvěle ozařují.

Zprvu obě ryby setrvávaly vedle sebe téměř bez hnutí. Rychle mrskaly ploutvemi, ale jinak se nic zvláštního nedělo. Samečkovy útoky už ustaly, jeho družka byla bezpečně uvnitř, a on se k ní choval daleko smířlivěji. Asi po deseti minutách se samička nepatrně pohnula a vypustila chumáč průsvitných jiker, které jako žabí vejce pevně ulpěly na hladké vnitřní stěně džbánu. Poté se odsunula a samec zaujal místo nad vejci. Naneštěstí se samice zastavila přesně mezi námi, takže jsem přes ni neviděl, ale předpokládám, že v tu chvíli sameček jikry oplodňoval. Pak samice, která usoudila, že svůj úkol už splnila, vyplula do volného akvária a o svá vajíčka přestala jevit jakýkoli zájem. Sameček byl daleko starostlivější, dlouho šmejdil kolem svého budoucího potomstva a nakonec zaujal místo na stráži před ústím džbánu.

Horlivě jsem sledoval, kdy se z jiker vylíhnou malí slizounci, ale nejspíš bylo něco v nepořádku s okysličovacím zařízením akvária, protože se nakonec úspěšně zrodily jenom dvě rybky, z nichž jednu k mé hrůze a vzteku jejich vlastní matka okamžitě pozřela. Protože jsem si nepřál, aby se podobné kanibalské počínání opakovalo, a jelikož jsem potřeboval další místo v akváriu, šoupnul jsem druhé slizouní mimino do nádobky s mořskou vodou a odvezl do zálivu, ze kterého pocházeli jeho rodiče. Tam jsem rybku vypustil do prohřáté mělké vody obklopené zlatavým janovcem, kde - jak jsem alespoň doufal - odchová další hejna vlastního potomstva.

O tři dny později dorazil ohlášený pan hrabě. Byl to štíhlý, vysoký pán s vlnitými, jako kukly bource morušového žlutozlatými vlasy, které se leskly brilantinou, do špice nakrouceným knírem téže barvy

a nesympatickýma, lehce vystouplýma bledězelenýma očima. Maminku předem vyděsil obrovitým lodním kufrem, ve kterém si přivezl garderobu, protože dle jeho rozměru usoudila, že u nás hodlá nejspíš setrvat po celé léto. Ale brzy jsme zjistili, že pan hrabě si sám sebe natolik považuje, že pokládá za správné uctít svou osobu nejmíň osmi převleky denně. Jeho obleky byly tak skvělého střihu a z tak výtečných materiálů, že Margo nevěděla, má-li mu víc závidět jeho vybavení, nebo pohrdat jeho zženštilým vkusem. Krom přehnaného zalíbení ve vlastní osobě honosil se hrabě ještě řadou neméně protivných vlastností. Tak například se tak bezostyšně poléval nejrůznějšími voňavkami, že jsme je nejen cítili, ale často jsme měli dojem, že přímo vidíme oblak vůně, ve kterém se náš host pohybuje, a po jeho sotva vteřinovém pobytu v některém pokoji prostoupilo toto aroma celou atmosféru, takže i polštáře, o které se opřel, a křesla, do kterých usedl, ještě řadu dní šířila těžký odér. Anglicky sice hovořil dost mizerně, ale to mu nebránilo, aby s jízlivou zabedněností samozvaného vševěda nežvanil do všeho na světě a bezděky nenaštval každého, s kým přišel do styku. Celá jeho životní filozofie - dalo-li se v jeho případě takového slova vůbec použít - spočívala v často opakovaném tvrzení, že „ve Francii to děláme líp," kteroužto sentencí nás oblažoval od rána do večera. Vyznačoval se tak nefalšovanou galskou žravostí a neodbytným zájmem o cokoli, co se dalo ochutnat, že se to snad dalo omluvit jen v případě, pokud náš host byl ve svém minulém životě kozou.

Naneštěstí dorazil právě k obědu, ale než jsme dojedli, stačil nechtě pozurážet všechny přítomné včetně našich psů. Byl to svým způsobem vrcholný výkon, že dokázal už během prvních dvou hodin, aniž si to v nejmenším uvědomoval, rozzuřit pět tak zcela rozdílných povah. Hned při obědě, sotva dojedl jemný, sněhem kypřený nákyp plněný čerstvě ulovenými garnáty, suše konstatoval, že maminčin kuchař dozajista není Francouz. Když zjistil, že naše maminka vaří sama, bez uzardění jí navrhl, že někdy přijde do kuchyně a dá jí pár lekcí, aby se trochu přiučila pravému kulinárnímu umění. Když mamka oněměla vzteky nad jeho nestoudností, obrátil svou pozornost k Larrymu, kterého lehce šokoval tvrzením, že jedinými skutečnými spisovateli, kteří kdy za něco stáli, byli odjakživa

výhradně francouzští literáti. Na zmínku o Shakespearovi jen lehce pokrčil rameny. „Le petit poseur," konstatoval. Leslieho urazil tvrzením, že každý, kdo projevuje zálibu v myslivosti, musí nutně trpět potlačenými zločineckými pudy; ale v každém případě stejně nejlepšími výrobci střelných, sečných i bodných zbraní všeho druhu byli odjakživa jedině Francouzi. Naši Margo poučil, že hlavní povinností ženy je dbát, aby se líbila mužům, pročež se v první řadě musí hlídat, aby moc nejedla a tím pádem si nezkazila figuru. Jelikož moje sestra byla odjakživa poměrně macatá, a proto už vyzkoušela celou řadu nejrůznějších diet, je pochopitelné, že jeho ponaučení nijak vlídně neakceptovala. V mých očích se dokonale shodil tím, že mé psy nazval vesnickými podvraťáky a nafoukaně je srovnával se svými ušlechtilými labradory, setry, retrívry a kokršpaněly - pochopitelně z vybraných francouzských chovů. Nadto nedovedl za nic na světě pochopit, proč chovám tolik zvířectva, když většina mých miláčků je zcela nepoživatelná. „Takové zvířaty my ve Francii výhradně zastřelujeme," poučil mě.

Jaký div, že když se po obědě odebral do svého pokoje, aby se převlékl, celá naše rodina bublala jako přetopený kotel. Jen maminčina železná zásada, že hosta je za všech okolností zakázáno urážet, nás jakžtakž držela na uzdě. Ale byli jsme v takovém rozpoložení, že kdyby si v tu chvíli kdokoli z nás začal hvízdat Marseillaisu, ostatní by ho nejspíš na místě rozsápali.

„Vidíš," pravila maminka vyčítavě Larrymu, „takhle to dopadá, když se k nám zvou lidi, které nikdo nezná. Ten chlap je k nesnesení."

„Ale... taková hrůza to snad není," pokusil se Larry proti svému vlastnímu přesvědčení konejšit maminku. „Řekl bych, že některé jeho postřehy měly něco do sebe."

„Například?" zeptala se výhrůžně maminka.

„Jo - to by mě taky zajímalo," připojila se Margo.

„No... tedy..." začal rozšafně Larry, „ten tvůj nákyp byl možná skutečně moc mastný. A Margo se taky začíná trochu kulatit."

„Pacholku!" zaječela ségra a dala se do breku.

„Tak to už by, Larry, stačilo," zasáhla maminka. „Nedovedu si představit, jak tady ještě celý týden toho napomádovanýho gigola sneseme."

„Zapomínáš, mami, že já ho taky musím snášet," namítl trochu popuzeně Larry.

„Jo, ale je to konečně tvůj kamarád... tedy... chci říct, že je to kamarád tvýho... jak bych to řekla..." zamotala se maminka do poněkud spletitých vztahů, které k nám tohoto nevítaného hosta přivály. „Takže je na tobě, abys ho po celou dobu, co tu bude, držel od nás co nejdál."

„Nebo tomu nafrněnýmu smraďochovi jednoduše natrhnu kejty," dodal krvelačně Leslie.

„Leslie," okřikla ho maminka, „takhle se nemluví."

„Já vím, ale stejně je to smraďoch nafrněnej, s tím nic nenaděláš," trval můj bratr umíněně na svém hodnocení.

„Já neříkám, že ne," připustila maminka, „ale není slušné o tom mluvit."

„Dobrá, pokusím se ho držet stranou," souhlasil Larry, „ale nemůžu zaručit, že ti sem tam nepřijde do kuchyně trošičku poradit."

„Já tě varuju," pronesla maminka hrozivě. „Jestli ten chlap vstoupí do kuchyně, tak já... já jednoduše odejdu. Odejdu a..."

„Staneš se poustevníkem?" zeptal se Larry.

„Ne, ale ubytuju se v hotelu a nevrátím se, dokud ten šťoura nezmizí," zopakovala maminka svou obligátní hrozbu. „Ale tentokrát to myslím doopravdy, abyste věděli."

Mám-li být k Larrymu spravedlivý, musím připustit, že následující dny pracně trávil s hrabětem Rossignolem. Vzal ho do knihovny i do městského muzea, ukázal mu starý císařský letohrádek se všemi jeho ohavnými sochami, a dokonce ho vyvedl i na horu Pantekrator, nejvyšší vrcholek ostrova Korfu, aby mu umožnil výhled do krajiny. Hrabě pohrdlivě srovnal místní knihovnu s Bibliothèque Nationale, městské muzeum ohodnotil jen jako chabý odlesk pařížského Louvru, o císařském letohrádku poznamenal, že co do velikosti, výzdoby i zařízení daleko zaostává za zahradnickým domkem na jeho panství a výhled z Pantekratoru zhodnotil jako neskonale ubožejší, než je vyhlídka z kterékoli francouzské vyvýšeniny.

„Ten chlap je na zabití," ulevil si Larry, usrkávaje koňak v matčině ložnici, kam se utekl před společností hraběte. „Je tou svou Francií doslova posedlý; nechápu, proč si tam nezůstal. Dokonce mi tvrdil, že mají nejlepší telefonní služby na světě! Přitom tak dokonale postrádá jakýkoli smysl pro humor, že bych ho pokládal spíš za Švéda, než za Francouze."

„To nic, miláčku," konejšila ho maminka, „snad to už nebude dlouho trvat a ten člověk zase odjede."

„Stejně nevím, jak to přežiju," opáčil nešťastně Larry. „Zatím to sice neřekl, ale tváří se, jako by ve Francii měli primát i na Pánaboha."

„No, třeba v něj aspoň nějak líp věří než ostatní lidi," mínil Leslie.

„Nebylo by to skvostný, kdyby se nám podařilo provést mu nějakou děsnou lumpárnu?" prohlásila krvelačně Margo. „Něco doopravdy strašlivýho, víte?"

„Ne, Margo," zasáhla rezolutně maminka, „nikdy jsme žádnému hostovi neublížili - snad s výjimkou nějakého toho neškodného vtípku - a taky to nikdy neuděláme. Prostě se s ním budeme muset smířit. Je to jenom na pár dní, a ty utečou jako voda."

„Krucinál!" zvolal náhle Larry, „teď mi něco došlo. V pondělí jsou ty zatracený křtiny!"

„Byla bych ti, Larry, moc vděčná, kdybys přestal klít," poznamenala maminka. „A co to má co dělat s tím Francouzem?"

„Dovedeš si toho panáka představit na křtinách?" zeptal se Larry. „Já tedy ne. Ten den se bude muset bez nás nějak obejít."

„Myslím, že bychom ho neměli nechat běhat jen tak bez dozoru," pravila zamyšleně maminka, jako by hovořila o nějakém nebezpečném dravém zvířeti. „Mohl by taky potkat nějaké naše přátele."

Všichni jsme se zamysleli nad nečekaným problémem.

„A proč by ho Gerry nemoh vzít na nějaký ten svůj výlet?" napadlo náhle Leslieho. „Koneckonců brácha jistě nestojí o to, nudit se na venkovských křtinách."

„To je nápad!" zajásala maminka. „Myslím, že tak by to bylo nejlepší."

Okamžitě se ve mně probudil zdravý pud sebezáchovy. Namítl jsem, že velice toužím účastnit se křtin, že se na to už dlouho těším, protože v tom vidím naprosto jedinečnou příležitost spatřit Larryho v úloze kmotra a být tak svědkem, jak mimino upustí nebo něco poplete, že hrabě není na žádné hady, želvy ani ptáky zvědavý, takže doopravdy nevím, co bych si s ním počal. Nastalo ticho, v němž rodinná porota mlčky zvažovala sílu mých argumentů.

„Tak ho vyvez na vodu," napadlo náhle Margot.

„Skvělé!" zajásal Larry. „Dám na to krk, že má v garderobě slamák i s pruhovaným jachtařským blejzrem."

„Myslím, že to není špatný nápad," usoudila maminka. „A nakonec je to jen na pár hodin, drahoušku. Určitě tě to nebude nijak obtěžovat."

Zcela rezolutně jsem svou rodinu ujistil, že mě to obtěžovat bude, a to velmi značně.

„Já ti něco povím," přidal se Leslie. „Místní rybáři pořádají v pondělí výlov slaného jezera. Kdybych promluvil s chlápkem, co to má na starosti, a požádal ho, aby tě tam pustil, vzal bys s sebou i hraběte?"

Trochu jsem zaváhal, protože takový výlov jsem si už dávno přál vidět. Bylo mi jasné, že mi hraběte tak jako tak nakonec pověsí na krk, takže záleželo hlavně na tom, abych z této skutečnosti vytěžil co nejvíc pro sebe.

„A pak se koukneme po té nové krabici na motýly, co sis ji tak přál," slíbila maminka.

„My ti s Margo přidáme nějaké peníze na knížky," připojil se Larry, který velkoryse zahrnul do své úplatkářské nabídky i sestru.

„A ode mne dostaneš ten zavírací nůž, co se ti tak líbil," přihodil Leslie.

Souhlasil jsem. Když už se budu muset otravovat s hrabětem, tak ať z toho taky něco mám. Ještě téhož dne maminka při večeři vyložila našemu hostu plán, který jsme na pondělí upekli, a při popisu nádherných zážitků, spojených s hromadným výlovem ryb, pěla takové pajány, že člověk měl dojem, že tuto akci sama vymyslela.

„A bude kousat tam?" zajímal se hrabě.

„Ale ovšem," přisvědčila maminka. „Těm rybám se tu říká kefalias a jsou přímo vynikající."

„Ne, ne... já myslí to tak, že jestli ten slunce na jízero bude kousat."

„Ach tak... už rozumím," povídá maminka. „Jistě, pane hrabě, slunce tam bude velice pražit. Nesmíte si zapomenout vzít něco na hlavu."

„My tam budeme plavat skrz jachetu od váš nejmladější enfant?" zeptal se hrabě, který měl rád ve všem jasno.

„Samosebou," přikývla maminka.

Hrabě se na naši výpravu jaksepatří vyštafíroval. Navlékl si bleděmodré plátěné kalhoty, elegantní kaštanově hnědé polobotky, bílou hedvábnou košili s modrozlatou kravatou pečlivě staženou až ke krku a na hlavu si nasadil elegantní jachtařskou čapku. I když Baculajda byla pro moje účely naprosto dostačujícím plavidlem, musel jsem připustit, že parametry přepychové oceánské jachty zdaleka nesplňovala, což pan hrabě musel okamžitě zaregistrovat, jakmile jsem ho přivedl ke spleti kanálů, které protínají někdejší benátské solné pánve u jezera. V jednom z nich kotvila má Bublina Baculajda.

„To je ten jacheta?" otázal se překvapeně s lehce polekaným výrazem ve tváři.

Přisvědčil jsem, že skutečně jde o zmíněné plavidlo, ale že brzy pozná, nakolik je to spolehlivá a pevná loď s plochým dnem, takže se v ní dá docela pohodlně chodit. Nevím, jestli mi porozuměl, snad si myslel, že tenhle člun je jenom loďka, kterou se hodláme přepravit na palubu daleko přepychovější jachty, ale bez hnutí brvy nastoupil, pečlivě rozprostřel na sedátko kapesník a apartně naň usedl. Naskočil jsem za ním, vzal bidlo a začal odpichovat člun kanálem, který byl v těchto místech jen něco přes šest metrů široký a nějakých šedesát centimetrů hluboký. Blahořečil jsem nebesům za to, že jsem před dvěma dny Baculajdu - tehdy už nesnesitelně páchnoucí od hnijících mořských ráčků, řas a podobného svinstva, které se tak či onak časem do každé lodi dostane - řádně vydrhnul. Dokonce i do nízkého podpalubí jsem napustil dobrých šedesát centimetrů vody, abych je vypláchl od všeho neřádstva, takže moje loď nyní zářila čistotou a

nádherně voněla sluncem rozpáleným dehtem, nátěrovou hmotou a mořskou vodou.

Opuštěná solná pole se rozkládala kolem poloslaného jezera, kde tvořila gigantickou šachovnici protínanou spletí umělých kanálů, z nichž některé byly úzké jako křeslo, jiné až deset metrů široké. Většina těchto vodních cest byla poměrně mělká, ale pod vodou ležela nezměrná hlubina jemňoučkého, uhlově černého bahna. Baculajda se díky svým rozměrům a plochému dnu dala snadno pomocí bidla postrkovat těmito vnitrozemskými vodními cestami, protože na nich jí nehrozily náhlé větrné poryvy či prudké příbojové vlnobití, což byly jevy, při kterých se často chovala poněkud splašeně. Naopak nevýhodou kanálů byla skutečnost, že je po obou stranách vroubilo vysoké rákosové houští, jež sice skýtalo vítaný stín, ale na druhé straně zachycovalo vítr, takže vzduch nad bažinatými strouhami si občas nezadal s puchem obrovského hnojiště. Čas od času se dokonce stalo, že hnilobný pach přírody zvítězil i nad umělým odérem strašlivých parfémů pana hraběte.

„Ono tu mrdí," podotkl šlechtic. „Ve Francouzsku je voda o moc víc ýgienická."

Ujistil jsem ho, že už brzy opustíme kanál a dostaneme se na jezero, kde všechen ten zápach pomine.

„On moc kouše, ten slunce tady," poznamenal hrabě a otřel si kníry i tvář těžce navoněným kapesníkem.

Jeho jindy bledý obličej se zbarvil jako chalcedon s červenými skvrnkami. Užuž jsem ho chtěl ujistit, že i tento problém pomine, jakmile se dostaneme na otevřenou hladinu jezera, když jsem ke svému zděšení zjistil, že s mým plavidlem je cosi v nepořádku. Loď se neobyčejně líně vlekla hnědavou vodou a odpichovat ji bidlem bylo čím dál tím obtížnější. Nedovedl jsem si to vysvětlit; na žádnou mělčinu jsme nenajeli a tenhle kanál neměl ani písečné břehy, které by mohly plavbu ohrozit sesuvem. Ale pak jsem si všiml loužičky, která se zvolna šířila zpod přední paluby. Jasně, napadlo mě, v lodi je určitě díra.

Fascinovaně jsem sledoval, jak voda v člunu zvolna stoupá a pomalu se blíží k šviháckým polobotkám hraběte. A vtom mi došlo, co se přihodilo. Když jsem vyplachoval a drhnul podpalubí, vytáhl

jsem zátku, kterou má člun za tím účelem ve svém dnu, a nejspíš jsem ji pak nedostatečně zarazil, takže kalná voda kanálu zatékala do lodi. Mou první myšlenkou bylo odklopit přední palubu, najít ten zatracený špunt a pořádně ho utěsnit, ale hrabě už v tu chvíli seděl s nohama pět centimetrů ve vodě, a bylo tedy nutné dostat Baculajdu ke břehu, vysadit vznešeného pasažéra, a teprve pak se pustit do opravy havárie. Nevadilo mi, že zůstanu nějaký čas trčet v kanále, koneckonců jsem to tu znal jako své boty, protože jsem tu často lovil vodní užovky, vodní želvičky, žáby a podobnou havěť, ale myslím, že jsem velice správně tušil, že pan hrabě by jen s velikou nedůvěrou přijal vyhlídku na to, že zůstaneme uvězněni v šedesáticentimetrové louži nad nezměrnou vrstvou bahna. Nadlidskou silou jsem se snažil dostat stále víc a víc zatopenou loď k nejbližšímu břehu. Centimetr po centimetru jsem ji pomocí bidla sunul k rákosovému houští, a byli jsme už jen asi tři metry od břehu, když si hrabě uvědomil, co se děje.

„Mon Dieu!“ zvolal ječivým hlasem. „My potopujeme! Můj bóty už je podvodovaná! Ten loď se tróskotuje!“

Na okamžik jsem přestal odpichovat, abych hraběte uklidnil. Ujistil jsem ho, že nám žádné nebezpečí nehrozí a že má klidně sedět na místě, dokud se nedostaneme ke břehu.

„Můj bóty! Prósim pozór na můj bóty!“ řičel s tak zoufalým výrazem, že jsem se chtě nechtě musel rozesmát, a ukazoval přitom na své zmáčené a v tu chvíli už skoro bezbarvé polobotky.

„Ještě okamžik,“ řekl jsem, „a budete na souši.“ A skutečně se mi to už málem povedlo, protože jsem chudáka Bublinu Baculajdu dostrkal na nějaké dva metry od rákosu. Jenže hrabě měl takový strach o své boty, že udělal nejpitomější věc, jaká ho jen mohla napadnout. Navzdory mému varování se ohlédl, a když viděl, že zem je na dosah, postavil se na miniaturní přední palubu. Odtud se - jen co se s lodí dostanu ještě o kousek blíž - chystal jedním skokem přenést na břeh. Nepočítal ovšem s vrtošivou povahou mého vratkého plavidla. Tato vcelku klidná a skoro apatická loď nesnášela, aby jí kdokoli tak těžký, jako byl náš pasažér, vstoupil na kryt přední paluby; to se pak chovala jako jankovitý a nezvladatelný oř z nějakého amerického rodea, který se dokáže vzepnout a jediným

pohybem setřást i sebezkušenějšího kovboje. A přesně tohle udělala moje Bublina Baculajda s nešťastným hrabětem.

Šlechtic se s děsným výkřikem rozplácnul jak dlouhý tak široký do stojaté vody kanálu, jeho hrdá jachtařská čapka se zapletla do orobince na břehu, zatímco elegantní trosečník sebou bezmocně mlel ve zvířené směsi kalu a řídkého bahna. Pocítil jsem úlek, ale zároveň i zlomyslnou radost. Těšilo mě, že hrabě spadl do kanálu, i když jsem tušil, že mi má rodina jaktěživa neuvěří, že jsem v tomhle jeho neštěstí neměl prsty, současně mě však plnil obavami způsob, jakým se náš host snažil dostat z vody. Je sice přirozené, že v mělké vodě se člověk instinktivně snaží postavit, ale v tomto případě to mělo nutně za následek, že hrabě začal stále hlouběji zapadat do přilnavého bahna. Jednou se cosi podobného přihodilo Larrymu, když v této oblasti lovil divoké kachny, a vzpomínám si, že Margo, Leslie i já jsme měli co dělat, abychom ho spojeným úsilím vyprostili. Jestli se potrhlý hrabě vlastní vinou zaboří příliš hluboko, nebudu mít dost sil ho sám vytáhnout, a než seženu pomoc, mohl by ve zrádném bahně zmizet navždy. Vyskočil jsem tedy z lodi, abych mu pomohl. Znal jsem způsob, jak se v bažině bezpečně pohybovat, nehledě na to, že jsem vážil daleko méně než on, takže jsem se zdaleka tolik nebořil. Křikl jsem na něj, aby se nehýbal, dokud se k němu nedostanu.

„Merde!“ zvolal aristokrat a tím prokázal, že má ještě alespoň ústa nad hladinou.

Pokusil se napřímit, ale ležel na zádech v lepkavém sevření bahna tak bezmocně, že se jeho křik podobal truchlivému skřehotání opuštěného racka. Byl strašlivě dohukaný, takže když jsem se k němu konečně dostal a začal ho vší silou táhnout ke břehu, ječel, že se ho pokouším utopit. Vypadal tak dětinsky, že jsem se rozřehtal, což ho pochopitelně ještě víc popudilo. Ve zmatku se vrátil ke své mateřštině a brebentil takovou rychlostí, že má chatrná franština zdaleka nestačila na to, abych mu porozuměl. Nakonec se mi přece jen podařilo zvládnout svůj poněkud nevychovaný smích, znovu jsem ho popadl oběma rukama v podpaží a rval ke břehu. Jenomže pak mi došlo, jak by se naše prekérní situace musela jevit oku nezúčastněného diváka: dvanáctiletý kluk zachraňuje k smrti vyděšeného dvoumetrového chlápka - a znovu jsem se rozesmál.

„Próš vy směješ? Próš směješ?“ úpěl hrabě a pokoušel se otočit hlavu, aby na mě viděl. „Vy nesmíš smát, vy musíš tánout, tánout, vite, vite!“

Nakonec se mi, navzdory periodickým záchvatům nepotlačitelného smíchu, podařilo nešťastníka „dotánout“ skoro až k okraji kanálu. Tam jsem ho nechal a vydrápal se na břeh, kde mě překonal další nával hysterického řehotu.

„Ne ty odit pryš! Neoď pryš!“ řičel pln panické hrůzy. „Já potopuju! Neoď pryš!“

Ignoroval jsem ho. Vybral jsem nejbližších asi sedm rákosových stvolů, ohnul je tak, že sice popraskaly, ale neulomily se, pak jsem je stočil tak, že vytvořily cosi jako zelenou lávku mezi hrabětem a břehem kanálu. Podle mých instrukcí se nešťastník otočil na břicho, chytil se rákosu a postupně se vysoukal na suchou zem. Když se konečně postavil na roztřesené nohy, vypadal, jako by ho někdo polil roztavenou čokoládou. Protože jsem věděl, že tohle bahno dokáže na slunci v rekordním čase ztuhnout na kámen, pokusil jsem se ho kusem rákosu aspoň trochu očistit. Ale zpražil mě tak vražedným pohledem, že jsem toho rychle zanechal.

„Espèce de con!“ pravil zcela rezolutně.

Díky svým ubohým znalostem franštiny jsem mu nerozuměl, ale entuziasmus, se kterým tato slova pronesl, se mi hluboko vryl do paměti. Vydali jsme se tedy na cestu, během níž hrabě vřel jako čajová konvice. Jak jsem předpokládal, bláto na jeho šatech během neuvěřitelně krátké doby ztuhlo, takže vypadal, jako by ho někdo celého polepil gigantickou dětskou skládankou. Zezadu připomínal oplátovaného indického nosorožce, a já se chtě nechtě znovu rozesmál.

Jako z udělání jsme dorazili ke vchodu do vily přesně v okamžiku, kdy tam zastavila velká dodgka, řízená naším strážným andělem, jako sud bachratým, věčné nabručeným Spirosem Hakiopulosem, který přivezl mou lehce ovíněnou rodinu z vesnických křtin. Všichni na hraběte upřeli své nevěřícné zraky. Spiro se vzpamatoval první.

„Jejdanáne, mlospani Durrellovic,“ řekl obraceje se na maminku, „tak mi zdá, že mládypan Gerry ten francouzská pacholek dal správné na prtél.“

Tím sice nejspíš vyjádřil nejhlubší mínění celé naší rodiny, leč maminka pokládala za správné, přispěchat nám rychle na pomoc.

„Můj Bože, hrabě," pravila s perfektně předstíranou účastí, „co jste to provedl s mým dítětem?"

Hrabě byl neomaleností tohoto dotazu tak šokován, že zůstal civět s otevřenými ústy.

„Gerryčku," pokračovala maminka, „buď hodnej chlapeček a běž se hned převlíknout, ať se ještě ke všemu nenastydneš."

„Odný lapeček," nenávistně opakoval do běla rozzuřený aristokrat. „Cest un assassin! C'est une espèce de..."

„Ale drahý příteli," konejšil hraběte Larry a objal ho kolem zabahněných ramen, „určitě došlo jen k nějakému nedopatření. Pojďte, dáte si sklenku brandy a pak se půjdete převléknout. Ano, ovšem, ujišťuju vás, že můj bratr si to odpyká. Určitě bude přísně potrestán."

Larry pak odvedl běsnícího hraběte do vily a zbytek rodiny mě obklopil.

„Cos mu to, proboha, udělal?" zeptala se maminka.

Ujistil jsem ji, že vůbec nic, protože všechno si hrabě zavinil sám.

„Tomu nevěřím," poznamenala Margo. „Ty vždycky svádíš všechno na druhý."

Namítl jsem, že kdybych za to mohl, určitě bych se k tomu hrdě hlásil. Tahle logika mou rodinu zaskočila.

„Je mi úplně fuk, jestli to Gerry zavinil, nebo ne. Pro mě jsou důležitý jenom důsledky. Takže doufám, že ten panák co nejdřív vypadne," konstatoval s uspokojením Leslie.

„Ale teď se jdi převlíknout, miláčku, a pak přijď do obýváku a všechno nám hezky povíš," dodala maminka.

Lodní ztroskotání však bohužel nemělo ten důsledek, který celá naše rodina s nadějí očekávala, neboť hrabě nejen že setrval, ale trestal nás ještě větší arogancí, než jakou až dosud projevoval. Mne však má někdejší pomstychtivost naprosto přešla; kdykoli jsem si představil hraběte, jak se bezmocně plácá v bahnité vodě, musel jsem se vždycky znovu rozesmát, a to mi všechny trpkosti bohatě vynahradilo. Navíc pan hrabě nechtěně obohatil mou francouzskou slovní zásobu. Ověřil jsem si to jednoho dne, kdy jsem nebyl s to hnout s písemnou úlohou z francouzštiny a jeho jadrné zvolání mi

jaksi samo vyklouzlo z úst. Účinek, který to mělo na mého domácího učitele, byl ovšem překvapivý. Pan Kralefsky - tak se totiž jmenoval - až do té chvíle přecházel jako nějaký hrbatý lesní skřítek s rukama za zády sem a tam po pokoji. Na mé zaklení se náhle s rozšířenými zraky zastavil, jako by ho nečekaně zasáhl elektrický proud.

„Co jste to říkal?“ zeptal se zadrhnutým hrdlem.

Zopakoval jsem mu svůj pohoršlivý výrok. Pan Kralefsky přimhouřil oči, nozdry se mu rozšířily a celý se rozechvěl.

„Kde jste tohle slyšel?“ zeptal se.

Odpověděl jsem, že od pana hraběte, který u nás bydlí.

„Ach... Dobrá, ale pamatujte si prosím, že to už nikdy nesmíte nahlas opakovat, rozumíte?“ poučil mě můj vychovatel. „Nikdy! Uvědomte si, že za jistých velice tísnivých okolností se i aristokratovi může přihodit, že mu vyklouzne poněkud nevhodná fráze, ale to neznamená, že byste v tom měl pana hraběte napodobovat.“

Pochopil jsem, co měl Kralefsky na mysli. V případě vznešeného šlechtice lze náhlý pád do smrdutého kanálu skutečně označit za velice tísnivou okolnost.

Šlamastyka s hraběcí návštěvou tímhle ovšem ještě zdaleka neskončila. Asi týden po jeho odjezdu si Larry u snídaně postěžoval, že se necítí nejlíp. Maminka odložila sklenku s džusem a pozorně se na něj zahleděla.

„Jak to myslíš, že se necítíš dobře?“ zeptala se.

„Nevím, ale je mi nějak divně.“

„Bolí tě něco?“

„Ne,“ připustil Larry, „to se říct nedá. Ale připadám si malátný, zesláblý - prostě jako pod vodou. Mám pocit, že jsem strávil noc v náručí upíra, který mě do rána úplně vycucnul.“

„Vypadáš normálně,“ konstatovala maminka, „ale stejně bude lepší, když se na tebe někdo koukne. Doktor Androcelli je na dovolené, a tak bude nejlíp, když Spiro sjede pro Theodora.“

„Tak jo,“ souhlasil trpitelsky Larry, „a můžeš Spirovi říct, aby se cestou stavil na hřbitově a rezervoval mi tam jedno místo.“

„Larryčku, takhle nemluv ani v legraci,“ polekala se maminka. „Teď si jdi lehnout a každopádně zůstaň v posteli, dokud Theo nedorazí.“

Pokud se o Spirovi dalo hovořit jako o strážném andělovi naší rodiny, pro kterého žádný úkol nebyl nesplnitelný, pak doktor Theodor Stefanides byl naším nejváženějším rádcem nejen v medicínských, ale prakticky ve všech problémech, v nichž se daly využít jeho encyklopedické vědomosti. Přijel, důstojně usazen na zadním sedadle Spirovy dodgky, jako vždy pečlivě upnutý v bezvadném tvídovém obleku, na hlavě nezbytný klobouk „diplomat“, a světlý plnovous se mu leskl ve sluneční záři.

„Ano... zajisté...“ začal svým nesměle rozvláčným způsobem, „je to zvláštní náhoda. Zrovna jsem si říkal, jak by bylo, ehm... příjemné, udělat si malý výlet do přírody, když je dnes tak... ehm... hezky... tedy... ne moc horko a vůbec, když se tady Spiro objevil u mě v laboratoři. Náramně šťastná náhoda.“

„To mě moc těší, že moje agonie aspoň někomu prospěje,“ konstatoval trpce Larry

„Aha! Zajisté... A co prosím... jaký... ehm... problém tu máme?“ zeptal se s účastí Theodor.

„Nic konkrétního,“ připustil Larry. „Jednoduše celková slabost. Jako by ze mě někdo vyždímal všechnu sílu. Obávám se, že je to důsledek toho, že se příliš obětuju rodině.“

„Myslím, že zrovna tohle nebude příčina tvého onemocnění, Larryčku,“ podotkla mamka.

„Podle mě se moc přecpáváš,“ mínila Margo. „Potřebuješ pořádnou dietu.“

„Já bych zase řekl, že by mu udělalo dobře, kdyby chodil víc na vzduch a taky trochu cvičil,“ přisolil si Leslie. „Kdyby se třeba někdy jel projet na lodi...“

„Dobrá, děti, dobrá, ale myslím, že necháme na Theodorovi, aby nám pověděl co a jak,“ rozhodla maminka.

Theodor Larryho důkladně prohlédl a za půl hodinky se k nám oba vrátili.

„Tedy, abych tak řekl," spustil lékař uvážlivě, „z fyziologického hlediska jsem žádné onemocnění nezjistil. Leda snad trochu té nadváhy..."

„Vždyť jsem to říkala!" triumfovala Margo. „Potřeboval bys držet dietu."

„Nech toho, děvče," zarazila ji maminka. „Co byste nám radil, Theodore?"

„Pár dní ať zůstane v posteli," rozhodl lékař. „Dejte mu nějakou lehčí stravu, nic moc mastného, a já vám pošlu nějaký lék... tedy... ehm... spíš něco jen tak na posílení. Pozítří se tu stavím a uvidíme, co a jak."

Spiro tedy zase odvezl Theodora do města a pak se vrátil s medicínou.

„Já to užívat nebudu," vzepřel se Larry, pohlédnuv úkosem na lahvičku s lékem. „Vypadá to jako vývar z netopýrů."

„Nebuď hlupáček, chlapče," okřikla ho maminka a nalila na lžíci trochu kalné tekutiny. „Uvidíš, že ti to bude chutnat."

„Ani za nic. Přesně tohle užíval můj přítel doktor Jekyll a víte, jak to s ním dopadlo."

„Copak se mu stalo?" zeptala se bezmyšlenkovitě maminka.

„Našli ho jak visí na lustru, drbe se a tvrdí o sobě, že je pan Hyde."

„Tak dost, Larry, přestaň plácat hlouposti," zpražila ho maminka.

Po mnoha protestech Larry nakonec medicínu spolkl a šel si lehnout do postele.

Následujícího rána nás v přímo neslušné časnou hodinu probudil řev, ozývající se z Larryho pokoje.

„Mami, mami," hulákal, „pojď se kouknout, co mi ta tvoje medicína způsobila!"

Našli jsme ho, jak s velkým zrcadlem v ruce štráduje nahý po pokoji. Otočil se k matce, které pohled na něj zcela vyrazil dech. Můj bratr měl obličej oteklý, že to vypadalo, jako by měl hlavu aspoň dvakrát větší než normálně a navíc v barvě zrajícího rajčete.

„Co jsi to dělal, zlatíčko?" otázala se poněkud nelogicky maminka.

„Já? Snad co ty jsi mi to udělala!" ječel Larry navzdory skutečnosti, že artikulace mu v tomto stavu působila značné potíže. „Ty

a ten tvůj zatracenej Theodor s jeho zatracenou medicínou! Koukni se na mě! To je daleko horší než Jekyll a Hyde!“
Maminka si nasadila brýle, aby na svého syna lépe viděla.

„Hochu, to vypadá, jako bys měl příušnice,“ pravila trochu udiveně.

„Blbost! Příušnice jsou dětská nemoc,“ opáčil popuzeně Larry. „Ne, to ta pitomá Theodorova medicína. Určitě udělala něco s mojí hypofýzou. Jestli okamžitě nedostanu protilék, začnu růst tak, že ze mě brzy bude obr.“

„Nesmysl, miláčku, jsem si jistá, že to jsou příušnice,“ usoudila maminka. „Ale stejně je to legrace, protože mám dojem, že jsi je už měl. Momentík... Margo měla spalničky roku 1920 v Dárdžilingu... Leslie měl tenkrát v Rangúnu průjmy, co po nich musel držet tu bezlepkovou dietu - ne, to si pletu, v Rangúnu jsi to byl ty, kdo měl ty průjmy; Leslie měl v Bombaji planý neštovice roku 1911... nebo to bylo ve dvanáctým? Teď najednou nevím... Akorát si vzpomínám, že v Rájpuru ti roku 1922 vyndavali mandle... ale taky to mohlo být v roce 1923, to si už přesně nepamatuju; potom Margo dostala...“

„Nesnáším, když začneš takhle odříkávat Domácího lékaře, mami,“ přerušil ji chladně Larry, „nemyslíš, že je načase, aby někdo rychle sehnal ten protilék, než vyrostu tak, že už neprojdu dveřmi?“
Když dorazil Theodor, mohl jen potvrdit matčinu diagnózu.

„Ano... ehm... zajisté... jasný případ příušnic,“ řekl.

„Jak to myslíš, jasný případ, ty mastičkáři?“ vybuchl Larry. „Proč jsi to nepoznal včera, když je ti to dnes tak jasné? A vůbec - příušnice jsou dětská nemoc, takže je už dostat nemůžu.“

„Ne, to je omyl,“ opravil ho Theodor. „Většinou je dostanou děti, ale dospělí se taky mohou nakazit.“

„A to jsi včera nezjistil tak běžnou chorobu?“ pošklebovaI se Larry. „Ty nepoznáš příušnice? Měli by tě vyloučit z lékařský komory pro šarlatánství!“

„Příušnice se v raném stádiu... ehm... těžko diagnostikují,“ vysvětloval Theodor. „Teprve když se objeví otoky...“

„To jste celí vy, doktoři!“ poznamenal trpce můj postižený bratr. „Dokud nemá pacient hlavu jako meloun, tak nic nepoznáte. Je to skandál.“

„Pokud to nezasáhne tvoje... ehm... jaksi... spodní partie," poznamenal zamyšleně Theodor, „tak budeš za pár dní v pořádku."

„Spodní partie?" zeptal se nechápavě Larry. „Jaký spodní partie?"

„Tedy... jaksi... příušnice jsou otoky žláz," vysvětloval Theodor, „takže pokud by zachvátily i tvoje... jaksi... níže položené... žlázy, mohlo by to být trochu nepříjemné..."

„Chceš říct, že bych měl pytlík jako sloní samec?" zeptal se zděšeně Larry.

„Inu... ano," připustil Theo, který si uvědomil, že tohle přirovnání je poměrně trefné.

„To je spiknutí! Chceš mě sterilizovat! Zničit mě tou svou medicínou z netopýří krve! Žárlíš na moje mužství!" hulákal Larry.

Říci, že můj bratr nebyl příliš trpělivým pacientem by bylo velice, velice mírné. Vedle postele měl obrovský ruční zvonec, kterým v jednom kuse otravoval celou rodinu a každou chvíli nutil maminku, aby se přesvědčila, zda mu nezačínají otékat „dolní žlázy". Když později vyšlo najevo, že ty příušnice chytil od Leonořina miminka, začal vyhrožovat, že toho spratka exkomunikuje.

„Jsem přece jeho kmotr, tak proč bych to nemoh udělat?" vyhrožoval. „Kmotr má právo svýho kmotřence exkomunikovat, to je jasná věc."

Čtvrtý den napětí vyvrcholilo. Larryho přišel navštívit kapitán Creech. To byl penzionovaný mořeplavec, hulvát a strašlivý sprosťák, kterého maminka z té duše nesnášela. Navzdory svým zhruba sedmdesáti letům pronásledoval kdejakou sukni, naši mamku nevyjímaje, což ji vzhledem k jeho nevycválanosti a (mírně řečeno) značně prostoduché mysli přivádělo do stavu naprosté zuřivosti.

„Ahojky!" zařval, vstoupiv do Larryho pokoje, kde křivil svou už beztak šišatou hubu a mžikal uslzenýma očima. Na kebuli i na šejdrem zkřivené čelisti mu místo vlasů a vousů vlály chomáčky řídkých šedivých chlupů. „Tě voko, mrtvolo!" pozdravil našeho maroda.

Maminka, která dnes už počtvrté studovala Larryho „spodní žlázy", na něj vrhla rozzlobený pohled.

„Tady nejste v hospodě, pane kapitáne," upozornila ho ledově. „Uvědomujete si vůbec, že v tomto pokoji leží nemocný člověk?"

„Hele, paninko, měla byste si taky jít lehnout. Přišel bych za váma a mohli bysme si trošku zašpásovat, co vy na to?“ žertoval kapitán, který maminčin pohoršený výraz vůbec nebral na vědomí.

„Ujišťuju vás, že na žádné špásování teď nemám náladu,“ zpražila ho maminka.

„Jasně, jasně,“ odbyl ji kapitán a usedl na Larryho lůžko. „Tak co jste si to zase vymyslel za miminkovský bebínko s těma příušničkama? Že vám není hanba, to je nemoc pro mrňata, a ne pro pořádnýho mužskýho. Když jsem já byl ve vašem věku, tak mě krom tripla jakživo nic nesklátilo, jasný?“

„Byla bych vám vděčná, pane kapitáne,“ zasáhla maminka, „kdybyste se aspoň před Gerrym vyjadřoval slušně.“

„Doufám, mladej, že se vám to nevrazilo do rozkroku,“ pokračoval mořský vlk. „To by vás totiž mohlo sexuálně vyrichtovat, jasný?“

„Larry je úplně v pořádku, můžete být bez starosti, pane kapitáne,“ ujistila ho důstojně maminka.

„Jo - když mluvíme o sexu,“ chytil se kapitán vítaného tématu, „znáte to o tý mladý holce s pihama, co měla dva hady mezi nohama, a když se ty hadi mrskali, tak tu holku lochtali; chlapi tu holku nechtěli, páč se těch hadů lekali? - Dobrý, co? Dobrý... hahaha!“

„Tak to by stačilo, kapitáne!“ okřikla ho maminka. „Přeju si, abyste si svoje slabomyslné říkánky aspoň v Gerryho přítomnosti odpustil.“

„Stavil jsem se cestou na poště a vzal přitom i vaše dopisy,“ pokračoval kapitán, nedbaje maminčiných výtek. Sáhl do kapsy a vytáhl pár zásilek, které hodil na Larryho přikrývku. „Mají tam teď za šaltrem novou čuprcajdu. Teda to je vám taková epesráres stehnatka, že by vybudila i mrtvolu.“

Ale Larry ho už neposlouchal. Vylovil z hromádky pošty, kterou kapitán přinesl, jednu dopisnici, přečetl si ji a vzápětí se nezřízeně rozchechtal.

„Copak to máš, drahoušku?“ zajímala se maminka.

„Lístek od hraběte,“ odpověděl můj bratr, kuckaje smíchy.

„Od toho protivy? To mě překvapuje, že máš takovou radost. Já osobně o něm už do smrti nechci ani slyšet,“ poznamenala maminka.

„Ale jo, bude se ti to líbit, uvidíš!“ ujistil ji Larry. „Tak tohle mi tedy za tu nemoc stojí, to mi věřte. Řeknu vám, že je mi hned líp.“

Pozvedl lístek a začal číst. Pan hrabě zřejmě přesvědčil někoho, kdo sice nevládl angličtinou o moc líp než on, ale zato byl jazykově vynalézavější, aby za něj napsal zprávu pro naši rodinu.

„Dovrazil jsem do Římu," začínal text na lístku, „ležuji v ne mocnici s ne mocí, která se anglicky jménuje náušnice. Opuchnuté já všechno, hlavně na dolní tělo, takže nemůžu sednout se vůbec. Chodit jen s nohy daleko na dvě strany. To špatné úplně moc. Vy se všichni dávej veliká pozor na náušnice! Hrabě Rossignol."

„Chudáček," politovala ho maminka značně nepřesvědčivě, když jsme se dosyta vysmáli. „Fakt bychom se mu neměli smát."

„To jistě," přisvědčil Larry. „Asi mu napíšu a zeptám se ho, jestli si myslí, že i příušnice mají ve Francii lepší než v Řecku."

4

JARNÍ ŽIVLY

Stane se příbytkem draků a soví pastvinou.
Izajáš 34,13

Ve svůj čas vtrhlo jaro horečnou silou; jako by se po přestálé zimě celý ostrov slastně zavlnil v prohřátém vlhkém loži a posléze, zahalen v pavučinkově mlžný, jako čerstvě zavinutá kukla bource morušového křehký opar pod hyacintově modrou oblohou, vzkypěl nově rašícím životem. Pro mě to bylo nejšťastnější období, protože celá živočišná říše byla v pohybu a vzduch byl plný nadějí. Snad právě dnes se mi podaří lapit největší mořskou želvu druhu Maleclemys, či pochopit tajemný proces zrození želvy žlutohnědé, která se z vejce vyklube scvrklá a krabatá jako vlašský ořech, a během jediné hodiny se zvětší na dvojnásobek, takže se jí téměř všechny vrásky vyhladí. Celičký ostrov byl pln všelikého hemžení a roztodivných zvuků. Vstával jsem brzy, spěšně posnídal ve stínu mandarinkovníků, omamně rozvoněných hřejivými paprsky ranního slunce, rychle jsem posbíral své síťky i sběratelská pouzdra, hvízdl na Rogera, Čurka a Blinka, a vydal se na průzkum svého království.

Nahoře v kopcích, uprostřed janovcového a vřesovcového porostu, kde sluncem prohřáté kamení jako fantastické středověké pečetě vrásní reliéfy lišejníků, se ze zimního spánku probouzely želvy. Rozhrnovaly zem, pod níž se až dosud skrývaly, a teď mžouraly v prudkém světle. Chvíli odpočívaly, dokud je sluneční paprsky dostatečně neprohřály, a pak se vydaly na cestu za první stravou, kterou býval jetel či mladé pampelišky, ale někdy i bachratá bílá pýchavka. Jako ostatní části své říše, i želví návrší jsem měl dokonale zmapované; jednotlivé želvy měly dostatek rozlišovacích znaků, takže jsem dokázal sledovat jejich individuální vývoj. Každé

hnízdo sýkorek či černohlávků jsem si označil, abych mohl zaznamenávat vývoj mláďat, právě tak jako každou křehkou kupku kudlančích vajíček, každičkou pavučinu i každý kámen, pod nímž přebýval nějaký tvoreček, který mě zajímal.

Ale býval to vždycky právě mohutný nástup želv, jenž s konečnou platností hlásal příchod jara, neboť teprve když zima definitivně skončila, vydávali se želví samci na výpravu za hledáním družky, nemotorní a neohrabaní jako středověcí rytíři v plné zbroji, putující za dámou svého srdce. Když zahnali první hlad, stali se mnohem bystřejší a pozornější - pokud ovšem lze taková slova ve spojitosti s želvami vůbec použít. Samci si vykračovali takřka na špičkách s hrdě pozvednutým krunýřem, tu a tam se zastavovali, aby vydali pozoruhodně štěkavý zvuk. Nikdy jsem neslyšel žádnou samici jakkoli odpovědět na toto volání, připomínající ňafání maličkého psíka, ale přesto samec svou příští partnerku tak či onak vždycky vystopoval a hned se s ní za neustálého ňafání pustil do boje, při kterém se ji prudkými nárazy a bitím krunýře o krunýř snažil dostat do područí, zatímco ona se mezi jednotlivými údery svého drsného nápadníka dál neohroženě pásla. A tak kopce odrážely želví ňafání i skřípavý zvuk jejich srážejících se krunýřů, právě tak jako pípání sýkorek pronásledujících svou miniaturní kořist, i volání pěnkav s růžovými náprsenkami, a veselé, hvízdavé písně stehlíků, motajících se jako pestrobarevní šašci mezi žlutými janovcovými haluzemi.

Hluboko pod želvími vrchy, pod starými olivovými háji plnými vínově rudých sasanek, asfodelů a růžových brambořík, kde hnízdily straky a kde vás sojky často polekaly svým nenadálým řezavě poplašným křikem, rozkládala se jako obrovitá šachovnice někdejší benátská solná pole. Každé z nich - některé ne větší než obytný pokoj - ohraničovaly široké a mělké bahnité kanály plné poloslané vody. Na políčcích rostlo víno, kukuřice, fíkovníky, ostře aromatická rajčata, vodní melouny, podobající se fantastickým zeleným vejcím jakéhosi bájného ptáka, třešně i sladké brambory, kteréžto plodiny tvořily základní spižírnu našeho ostrova. Blíže k moři vroubil kanály jako změť vztyčených kopí rákosovec s orobincem, ale dál ve vnitrozemí, kam stékala sladká pramenitá voda

z olivových strání, jste narazili na svěží šťavnatou zeleň a břehy kanálů zdobily lekníny a zlaté blatouchy.

Právě v těchto místech se vyskytovaly dva druhy vodních želv - jedna černá se zlatými skvrnami a druhá s jemnými šedými proužky - jejichž samci pisklavými, téměř ptačími hlasy volali na své budoucí partnerky. Zelené a hnědé žáby s leopardovitě skvrnitými stehny vypadaly jako čerstvě nalakované. Buďto se s vykulenýma očima svíraly ve vášnivém stisku, nebo za nekonečného sborového kvákání zanechávaly ve vodě šedavá mračna žabích vajíček. V místech, kde břehy kanálů stínil vysoký rákosovec, fíkovníky či jiné ovocné stromy, mrňavé jasně zelené rosničky, s kůží hebounkou a hladkou jako vlhká jelenice, nadouvaly své žluté hrdelní vaky do rozměru vlašského ořechu, monotónně kvákajíce tenorovými hlasy. Do vody, kde se zvolna pohybovaly a vlnily spletence vodního rostlinstva, kladly rosničky vajíčka ve žlutavých shlucích velkých asi jako menší švestka.

Vedle bývalých solných polí se po jedné straně rozkládala travnatá nížina, po jarních deštích proměněná v rozlehlé, jen asi deset centimetrů hluboké, trávou obrostlé jezero. Zde se v teplé vodě shromažďovali oříškově hnědí čolci se žlutými břišky. Samec se vždy zastavil čelem proti samici, stočil ocas a poté jím začal s komicky soustředěným výrazem mávat, vylučovat sperma a nahánět je proti samici. Ta pak oplodněná a téměř jako voda průsvitná vajíčka přitiskla zadníma nohama na list, který vzápětí ohnula a vejce tak do něj zalepila.

Na jaře také přicházívala stáda podivného skotu, aby se pásla na zaplavených lučinách. Rozložitá, čokoládově zbarvená zvířata s mohutnými dozadu stočenými rohy připomínala středoafrický skot, ale musela pocházet z některých bližších končin, snad z Persie či Egypta. O tenhle dobytek pečovaly cikánské tlupy, které v nízkých, koňmi tažených vozech tábořily na pokraji mokřiny. Byli mezi nimi divoce vyhlížející, jako šedé vrány snědí muži i půvabné ženy a líbezné dívky se sametově černýma očima a vlasy jemnými jako krtčí kožíšek, které sedaly kolem táborových ohňů, pletly košíky a živě rozprávěly jazykem, jemuž jsem nerozuměl, zatímco otrhaní a špinaví kluci ječivými výkřiky naháněli pasoucí se dobytek.

Obrovské rohy skotu do sebe narážely s takovým rachotem, jako by se horda těžkooděnců jeden přes druhého hnala vstříc šťavnaté pastvě. Nasládlý dobytčí pach se jako květinová vůně táhl za stádem. Připomínalo to malý zázrak: jeden den zela pastvina prázdnotou, a hned příštího jitra se na ní rozkládalo neuspořádané tábořiště, zahalené do jemných pavučin kouře, stoupajícího z nesčíslných ohnišť. Stáda dobytka se zvolna brouzdala mělkou vodou, jeho tlamy chtivě pátraly po chomáčích nasáklé trávy, jeho kopyta děsila čolky a zaháněla na útěk žáby i vodní želvy.

Velice jsem toužil vlastnit jeden z těchto mohutných kusů, ale bylo mi předem jasné, že rodina by mi držení tak velkého a nebezpečně vyhlížejícího zvířete za žádných okolností nedovolila, a nejspíš bych marně vysvětloval, že dobytek je tak krotký, že o něj pečují šesti a sedmiletí kluci. Byl jsem v těch končinách krátce nato, co cikáni jednoho býka porazili; jeho dosud zkrvavenou kůži měly mezi sebou roztaženou ženy, které ji pilně ořezávaly a vtíraly do ní dřevěný popel. O kus dál leželo na zemi uprostřed roje masařek obrovské vyvržené tělo býka a vedle něj masivní hlava s třásnitýma ušima, jako v polospánku přivřenými očními víčky a s tenkým praménkem krve, vytékajícím z jedné nosní dírky. Bílé zahnuté rohy byly nějakých sto dvacet centimetrů dlouhé a tlusté jako mé stehno. Hleděl jsem na ně s žádostivostí náruživého lovce, který pozoruje vytouženou kořist.

Uvědomoval jsem si, že by bylo nepraktické koupit od cikánů celou hlavu; a i když jsem ani na okamžik nezapochyboval o svých preparátorských schopnostech, má rodina by mou sebedůvěru nejspíš nesdílela. Navíc od doby, kdy jsem poněkud neprozřetelně pitval doma na verandě želvu, hleděla maminka i sourozenci na moje anatomické pokusy s apriorní záští. Byla to, namouduši, veliká škoda, protože preparovaná býčí hlava se mohla stát zlatým hřebem mé přírodopisné sbírky a daleko překonat všechny ty vycpané létající ryby a dokonce i téměř kompletní kozí kostru, na kterou jsem byl tak hrdý. Ale u vědomí neústupnosti své rodiny jsem se nakonec s těžkým srdcem odhodlal, že se spokojím pouze s rohy mrtvého zvířete. Po chvíli živého smlouvání - ti cikáni uměli natolik řecky, že jsme se domluvili - shodli jsme se na deseti drachmách plus košili,

kterou jsem měl na sobě. (Mamince jsem namluvil, že jsem spadl ze stromu a tak si ji potrhal, že nestálo za to nosit ji domů.) Pak jsem si s vítězným pocitem odnesl mohutné rohy do svého pokoje a příští dopoledne strávil jejich povrchovou úpravou. Když jsem je jaksepatří vypulíroval, připevnil jsem je na prkénko, které jsem zavěsil na skobičku nade dveřmi.

Maličko jsem odstoupil, abych si prohlédl své dílo, když tu ke mně dolehlo Leslieho láteření.

„Gerry!“ ječel. „Gerry, kde vězíš?“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem si z jeho pokoje vypůjčil lahvičku s olejem na zbraně, abych měl čím svou trofej naleštit. Doufal jsem, že se mi podaří mu ji vrátit dřív, než si toho všimne, ale jaksi mi to nevyšlo. Vzápětí se dveře mého pokoje rozletěly a uprostřed nich stanul můj rozlícený bratr.

„Gerry, kam jsi, krucinál, zarachtal můj olej na zbraně?“ vyhrkl vztekle.

Ale dveře, které dostaly jeho energickým vstupem náležitý švunk, se odrazem od protější stěny prudce znovu zabouchly. Pár mých impozantních rohů se i s podložným prkénkem odlepil od stěny a - snad v tom byla msta mrtvého býka - jako řeznická širočina dopadl přímo na Leslieho hlavu.

V první chvíli jsem se polekal, zda se má nádherná trofej nepolámala, a teprve později jsem dostal strach, je-li můj bratr naživu. Ale jak se ukázalo, obě obavy byly plané. Rohy zůstaly nepoškozené a Leslie se s poněkud skelným pohledem posadil.

„Kristepane, moje hlava,“ úpěl, držel se za spánky a kolébal se zepředu dozadu. „Krucinálfagot, hergotsakra!“

Spíš abych zmírnil jeho hněv než z jakéhokoli jiného důvodu, vydal jsem se hledat maminku. Našel jsem ji v její ložnici, kde se zadumaně skláněla nad postelí, na níž měla rozloženou celou knihovnu nejrozličnějších pletacích vzorů. Vysvětlil jsem jí, že Leslie utrpěl v mém pokoji zranění, způsobené býčími rohy. Maminka, která byla - jako konečně vždycky - připravena na nejhorší variantu, pochopila mé sdělení tak, že mám v pokoji zuřivého býka, který rozpáral jejímu synovi břicho. Když Leslieho nalezla, jak sedí

vcelku nezraněn na zemi, pocítila nesmírnou úlevu, do níž se mísil nádech znechucení.

„Leslie, drahoušku, řekni mi, co jsi to zase vyváděl?“ zeptala se ho.

Brácha zbrunátněl tak, že jeho tvář se zbarvila do odstínu přezrálé švestky. Byl tak rozčilený, že skoro nemohl promluvit.

„Ten zatracenej spratek,“ vydralo se z něj konečně, „se pokusil mě zabít... Shodil mi na hlavu ty svoje blbý parohy, smrad jeden mizernej!“

„No tak, no tak! Mluv s náma slušně, ano?“ pravila zcela automaticky maminka. „Jsem si jistá, že tím Gerryček nic zlýho nemyslel.“

Horlivě jsem přisvědčil, že to ode mne skutečně žádná schválnost nebyla, ale pro upřesnění jsem dodal, že nejde o parohy, které vypadají docela jinak, ale o rohy hovězího skotu, který se mi do této chvíle nepodařilo přesněji identifikovat.

„Já se ti na tvoji identifikaci můžu vykašlat,“ nadával Leslie. „Mně je úplně lokr, jestli to je brontosaurus nebo vůl jako ty!“

„Už jednou jsem tě, Leslie, požádala, aby ses vyjadřoval slušně,“ ozvala se znovu mamka. „S bratrem se takhle nemluví, abys věděl.“

„Rád bych slyšel,“ hulákal Leslie, „jak bys mluvila ty, kdyby ti spadlo na hlavu takovýhle velrybí žebro!“

Začal jsem vysvětlovat, že velrybí žebra se v žádném směru nepodobají dobytčím rohům, ale pod hrozivým bratrovým pohledem mi má anatomická přednáška zamrzla na rtech.

„Víš, zlato, ale nade dveře bys tak těžký věci věšet neměl,“ podotkla maminka, „protože to je přece jen dost nebezpečný. Budeš si to muset pověsit někam jinam.“

„Ne, nikdy!“ vložil se do debaty Leslie. „Když už musí sbírat takový blbiny, tak ať si je dává do nějaký almary, ale po zdech je věšet nebude.“

S jistým váháním jsem na tohle omezení přistoupil, a tak mé grandiózní rohy našly trvalé umístění na okenním parapetu, kde nemohly napáchat jinou škodu než tu, že pravidelně spadly na nohy naší služce Lugaretsii, když večer zavírala okenice, ale jelikož jsme o ní věděli, že je notorická kňoura a hypochondr, nikdo nevěnoval pozornost modřinám, na které si v jednom kuse stěžovala. Tenhle

incident však na nějaký čas zkalil vztahy mezi mnou a Lesliem, protože bratr se nedokázal zbavit vzteku, který ke mně pociťoval.

Časně zjara jsem mnohokrát zaslechl, jak se z rákosin v okolí solných polí ozývá zvláštní bučivý křik bukačů. To mě neobyčejně vzrušovalo, jelikož tohoto ptáka jsem dosud na vlastní oči nikdy nespatřil a jeho volání ve mně budilo naději, že se chystá k hnízdění. Rákosiny však byly velice rozlehlé, a tak nebylo snadné určit prostor, ve kterém se bukači pohybují. Ale po určitém čase, který jsem strávil ve větvích starého olivovníku, kde jsem si zřídil pozorovatelnu, podařilo se mi zúžit tuto oblast na jeden či dva akry. Krátce nato houkání ustalo a z toho jsem usoudil, že bukači už hnízdí. Jednou časně ráno jsem se tedy vydal na průzkum. Psy jsem nechal doma. Došel jsem k sítinám a vstoupil do rákosiště, které jsem začal křížem krážem po způsobu loveckých psů prohledávat. Mocí mermo jsem se snažil nedat se od vytčeného cíle odlákat ani náhlým zavlněním vodní užovky, čvachtáním skokana či fascinujícím tanečním letem čerstvě vyklubaného motýla. Brzy jsem se ocitl uprostřed rákosových polí, a teprve zde jsem si ke svému překvapeni uvědomil, nakolik jsou rozlehlá a jak se v nich dokonale ztrácím. Ze všech stran mě obklopovala vysoká hradba rákosu, jehož listy nade mnou tvořily zelený baldachýn, kterým jen tu a tam probleskovala blankytná obloha. To, že bych mohl zabloudit, mě dvakrát netrápilo, protože jsem věděl, že půjdu-li trpělivě stále vpřed, dříve či později musím dojít buď na cestu, nebo k moři. Větší starosti mi dělalo, že jsem si nebyl jist, prohledávám-li tu správnou a předem vyhlídnutou oblast. V kapsách jsem našel pár mandlí, a tak jsem si sedl, abych se nasvačil a pouvažoval co dál.

Když jsem dojedl, rozhodl jsem se, že nejlíp udělám, vrátím-li se ke svému olivovníku a znovu se přesněji podívám, kde leží má vyhlídnutá oblast. A právě v tom okamžiku jsem zjistil, že už víc než pět minut zcela nevědomky sedím sotva dva a půl metru od jednoho z bukačů. Stál tam strnule jako voják na vartě, krk zpříma natažený a dlouhý zelenohnědý zobák vztyčený k nebi, zatímco z obou stran jeho úzké protáhlé lebky mě pozorně sledovaly tmavé, maličko vystouplé oči. Měl světlé, žlutohnědé tělo s temně hnědými proužky, takže ve stínu rákosí dokonale splýval s okolím, tím spíš, že svoje

mimikry ještě zdůrazňoval mírné houpavým pohybem ze strany na stranu. Okouzleně jsem ho pozoroval a napětím jsem skoro nedýchal. Pak se v rákosí cosi pohnulo, bukač se přestal kývat a prudkým máchnutím křídel se vznesl k obloze přesně v okamžiku, kdy se vedle mě s rachotem objevil nadšeně funící Roger s vyplazeným jazykem.

Nevěděl jsem, jestli mu mám vynadat, že mi vyplašil vzácného ptáka, nebo ho pochválit za výjimečnou stopovací schopnost, se kterou mě dokázal jen po čichu najít v obtížném terénu nějakých dva a půl kilometru od domova. Ale bylo vidět, že Roger je svým úspěchem tak nadšen, že jsem neměl to srdce mu cokoli vytýkat. Našel jsem tedy v kapse ještě dvě zapomenuté mandle, kterými jsem ho odměnil, a vydali jsme se hledat bukačovo hnízdo. Brzy jsme našli úhledný ptačí pelíšek z rákosí, v jehož jamce leželo první zelenavé vajíčko. Měl jsem obrovskou radost a umínil jsem si, že budu hnízdo bedlivě a pravidelně pozorovat a sledovat postupný vývoj mláďat. Na zpáteční cestě jsem následoval hrdě vztyčený pahýl Rogerova ocásku, ale po celou dobu jsem pečlivě lámal a ohýbal rákosí po obou stranách, abych příště snadno trefil ke svému hnízdu. Roger mě neomylně vedl nejkratší cestou, takže jsme po necelých sto metrech dorazili na prašnou silnici, na které se pes radostně vyválel.

Když jsme pak odbočili do stráně a vstoupili do prosvětleného polostínu pestrým kvítím posetého olivového háje, zastavil jsem se, abych mamince natrhal hrst divokých sasanek. Zatímco jsem sbíral vínově červené květy, uvažoval jsem o problému, který by mi eventuálně s vytouženými bukači mohl nastat. Až se mláďata vyklubou a plně opeří, rád bych totiž dvěma exempláři obohatil svůj malý, leč nadějně se rozrůstající soukromý zvěřinec. Problém ale spočíval v účtu za ryby, který už byl díky mému mořskému rackovi, čtyřiadvaceti vodním želvám a osmi užovkám tak jako tak dost vysoký, takže mi bylo jasné, že vyhlídku na dvojici věčně hladových bukačů uvítá maminka s - mírně řečeno - smíšenými pocity. Jak jsem tak přemítal co s tím, uvědomil jsem si, že odkudsi slyším vzdálený vábivý zvuk dřevěné flétničky.

Pohlédl jsem na silnici pod sebou a uviděl Zlatohlávkáře. To byl místní podivín, toulavý podomní obchodník, kterého jsem na svých výletech často potkával. Byl to štíhlý, němý chlápek se špičatým liščím obličejem, pozoruhodný především svým zcela neobvyklým oblečením. Na hlavě nosil měkkou hučku se zvlněným okrajem, ke které měl přišpendlenou spoustu provázků, na jejichž koncích byli jako ozdoba uvázáni zlatohlávci. Oděv Zlatohlávkáře se skládal z tolika barevných hadříků, záplat a cancourků, že vypadal jako kostým harlekýna. A nade vší tou pestrostí kraloval obrovský bleděmodrý staromódní nákrčník. Na zádech nesl podomní obchodník vaky, pytle, krabice i klece s holuby, a z bezedných kapes dokázal vytahovat nepřeberné množství drobností, od dřevěných píšťalek, vyřezávaných zvířátek a hřebínků až po údajně pravé zbytky roucha svatého Spiridiona.

To, co jsem na něm nejvíc obdivoval, byla skutečnost, že ač byl úplně němý, mohl se vždy spolehnout na svou téměř absolutně dokonalou mimiku. Místo hlasu užíval flétnu. Když si všiml, že jsem ho zaznamenal, odložil píšťalku a zamával na mě. Seběhl jsem ze stráně, jelikož jsem věděl, že Zlatohlávkář má pro mě vždycky něco zajímavého. To jemu jsem vděčil za největší a nejkrásnější mořskou mušli své sbírky, ke které mi tehdy přidal ještě dvě maličké skořápky, dosud obydlené drobounkými kraby poustevníčky.

Zastavil jsem se u kočebra a slušně ho pozdravil. Usmál se na mě vyžranými zuby a zdvořilým gestem ze široka smekl pomaštěnou hučku tak, až na ní přivázaní zlatohlávci zarachtali jako dětské chrastítko, poskládané z drobounkých smaragdů. Poté, co se mě přeptal na zdraví tím, že se ke mně naklonil a zblízka na mě upřel starostlivě soustředěný pohled, sdělil mi, že on osobně je zdráv. To vyjádřil krátkou veselou písničkou na flétnu, po níž zhluboka nasál vlahý jarní vzduch, který pak s přivřenými víčky s rozkoší blaženě vydechl. Tím jsme odbyli nutné zdvořilostní formality, a mohli se konečně věnovat obchodování.

Zeptal jsem se Zlatohlávkáře, co mi může nabídnout. Podomní obchodník přiložil k ústům flétnu a vydal chvějivě teskný, houkavý zvuk, pak doširoka otevřel oči a zasyčel, kolébaje se ze strany na stranu, přičemž čas od času zacvakal čelistmi. Jako pantomimická

nápodoba sovy to bylo tak čitelné a dokonalé, že by mě snad ani nepřekvapilo, kdyby kočebr z ničeho nic zamával pažemi a odletěl. Srdce se mi rozbušilo vzrušením, protože už dávno jsem toužil po partnerovi pro svého Odyssea, který po celé dny vysedával jako z olivového dřeva vyřezaný pohanský bůžek na garnýži nad oknem mého pokoje, a za noci decimoval myší populaci v okolí vily. Když jsem se na to jednou zeptal Zlatohlávkáře, ten se jen zasmál, jakmile zjistil, že sháním něco tak zcela obyčejného, jako je výr. Z mnoha zavazadel, kterými byl ověšen, oddělil plátěný vak, otevřel ho a opatrně mi vysypal k nohám jeho obsah.

Když řeknu, že mi pohled na to, co jsem spatřil, doslova vyrazil dech, tak ani trochu nepřeháním. V prachu silnice se batolila tři výří mláďata, syčela, kolébala se, cvakala zobáky a hněvivě kulila oranžovožlutá očka, až to chvílemi vypadalo, jako by se docela úspěšně pokoušela imitovat předchozí Zlatohlávkářovu pantomimu. Byli to mladí výrečci, tak nádherní, že se mi o takové vzácnosti jaktěživo ani nesnilo. Věděl jsem, že je musím mít. Skutečnost, že trojice mladých a nesmírné žravých výrečků zvedne rodinný účet za maso přinejmenším stejně, jak by to bukači dokázali s našimi výdaji za ryby, nehrála v tuto chvíli vůbec žádnou roli. Bukači znamenali svým způsobem problém budoucnosti, ale výrečci, roztomilé opeřené kuličky, které tu před mýma očima přešlapovaly v prachu venkovské silnice, byli teď a tady.

Přidřepl jsem k nim a po celý čas, co jsem se věnoval smlouvání se Zlatohlávkářem, jsem se s nimi mazlil, takže se mi je nakonec podařilo zkonejšit do jakéhosi zvláštního polospánku. Smlouvání s němým kočebrem bylo nelítostné, ačkoli probíhalo za naprostého ticha. Seděli jsme proti sobě jako dva zasvěcení sběratelé v nóbl starožitnictví, dohadující se o cenu tří miniaturních Rembrandtů. Smlouvání probíhalo prostřednictvím občasného pozvednutí brady, částečného přikývnutí spojeného s pochybovačným pokrčením ramen, či dlouhých pauz, během kterých se Zlatohlávkář snažil nahlodat mou umíněnost pomocí hudby nebo kousku nestravitelného nugátu, který vylovil ze svých bezedných kapes. Ale ať tak či onak, hlavní trumfy jsem držel v ruce já, a podomní obchodník to dobře věděl. Muselo mu být jasné, že kdyby křížem krážem prochodil celý

ostrov, druhého blázna, ochotného koupit tři soví mláďata, by docela určitě nenašel. Nakonec jsme se tedy dohodli.

Jelikož jsem byl momentálně finančně poněkud v úzkých, nezbylo mi, než požádat kočebra, aby mi s placením počkal do začátku příštího měsíce, kdy dostanu další kapesné. Protože Zlatohlávkář míval taky skoro pořád hluboko do kapsy, měl pro moje trable pochopení. Dojednali jsme, že mu peníze nechám u našeho společného přítele Ianiho v hospodě na křižovatce, kde si je obchodník během svých příštích toulek vyzvedne. Když jsme tedy dojednali přízemní obchodní záležitosti, vypili jsme společně obsah kameninové butylky se zázvorovou limonádou, kterou Zlatohlávkář vyčaroval z jednoho ze svých objemných zavazadel. Pak jsem své vzácné výrečky vrátil do pytle a vydal se na cestu domů, zatímco Zlatohlávkář zůstal ležet mezi svými zavazadly v příkopu u cesty, a obklopen zářivě barevnými jarními květy, dál vesele vyhrával na svou flétničku.

Chtivý křik mých sůviček, který mě po celou cestu do vily provázel, mě neodbytně nutil řešit naléhavý problém, spojený s jejich výživou. Bylo mi jasné, že Zlatohlávkář jim nažrat nedal. Nevěděl jsem, jak dlouho je měl, ale soudě podle jejich zoufalého křiku, musely být na pokraji smrti hladem. Uvědomil jsem si, jaká je škoda, že moje vztahy s Lesliem jsou momentálně lehce zkaleny, protože jinak by se mi docela určitě podařilo bratra přesvědčit, aby mi zastřelil pár vrabčáků či eventuálně nějakou menší krysu na krmení mých dravčích miminek. Ale jak to vypadalo, za současného stavu jsem mohl spoléhat jedině na maminčinu měkkosrdcatost.

Našel jsem ji v kuchyni, kde jednou rukou horlivě míchala v obrovitém hrnci cosi lákavě voňavého, zatímco ve druhé svírala rozevřenou kuchařskou knihu, z níž si vzhledem ke značně zapoceným brýlím jen s velikou námahou cosi polohlasně četla. S výrazem člověka, který triumfálně předvádí dar neskonalé hodnoty, jsem vyrukoval s výřími mláďaty. Maminka si otřela brýle a roztržitě pohlédla na trojici vztekle syčících, kolébajících se péřových kuliček.

„Hezký, moc hezký," pravila poněkud roztržitě. „Ale dej je někam jinam, zlato, ano?"

Ujistil jsem mamku, že výrečci budou bydlet v mém pokoji, takže o nich ostatní rodina vůbec nemusí vědět.

„To je dobře, chlapče," konstatovala maminka, „protože víš sám, jak se Larry dívá na ty tvý domácí mazlíčky."

To jsem věděl moc dobře, proto jsem byl rozhodnut svůj nový přírůstek před nejstarším bratrem za každou cenu co nejdéle utajit. Vysvětlil jsem mamince, že to v současné chvíli naráží jen na jediný nepatrný problém: sůvičky jsou totiž k smrti vyhladovělé.

„Ubožátka mrňavý," dojala se maminka, a já jsem viděl, že je doopravdy lituje. „Tak jim dej mlíčko a kousek chleba."

Objasnil jsem jí, že sovy se živí masem, a že já jsem už všechnu zásobu svého krmného masa vyčerpal. Nenašel by se tu kousek něčeho, co by výrečkům pomohlo přežít?

„S masem jsme na tom momentálně dost bídně," povídá mamka. „Myslím, že tam jsou jenom žebírka, co budeme mít dneska k obědu. Ale běž se kouknout do ledničky."

Zašel jsem do spíže, kde stála naše velká rodinná lednice a zahleděl se do jejího ojíněného nitra. Vše, co jsem tam našel, bylo asi deset malých žebírek, o kterých maminka mluvila, ale na všech dohromady nebylo ani tolik masa, kolik bych ho pro svoje tři hladové výry potřeboval. Vrátil jsem se do kuchyně, abych to sdělil mamince.

„A víš to, brouku, docela určitě, že by nepapali housku s mlíčkem?"

Nedal jsem se zviklat. Sovy se živí výhradně masem.

Přesně v tom okamžiku se jedno z mláďat rozkinklalo s takovou vehemencí, že sebou pláclo. Bleskurychle jsem nastalé situace využil k tomu, abych maminku ujistil, že omdlévá hlady.

„No, tak v tom případě jim snad okrájej ty žebírka," souhlasila pod nátlakem mamka. „Udělám nám k obědu zeleninový karí."

Triumfálně jsem si odnesl výrečky do svého pokoje a nakrmil je masem z deseti žebírek.

V důsledku toho jsme ten den obědvali dost pozdě.

„Nezlobte se, že mi to dneska trvalo tak dlouho," omlouvala se maminka a odklopila pokličku z polévkové mísy, z níž se vyvalila oblaka páry, „ale bůhvíproč se mi dnes ty brambory ne a ne dovařit."

„Myslel jsem, že budeme mít žebírka," hudroval Larry. „Od rána se mi už na ně sbíhají sliny. Co se s nimi stalo?"

„Dala jsem je těm sůvičkám, zlato," pravila omluvně maminka. „Byly tak strašlivě hladový."

Larry se zarazil se lžící na půl cesty k ústům.

„Sůvám?" zeptal se s pohledem upřeným na maminku. „Jak to myslíš, že sůvám? Jakým sůvám?"

„Ale..." zajíkla se nervózně mamka, která si hned uvědomila taktickou chybu, jíž se dopustila. „Výrečkové... ptáčkové, víš? Nic, s čím by sis musel dělat starosti..."

„To tu byla nějaká soví invaze, nebo co?" rozčilil se můj nejstarší bratr. „Chceš snad říct, že nás přepadla horda loupeživých výrů a vycucla nám ledničku?"

„Ale kdepak, miláčku, to jsou akorát soví miminka, žádný dravci, víš? Mají nádherný kukadla a byly strašlivě hladový, chuděrky mrňavý..."

„Dám na to krk, že jsou to nějaký další Gerryho potvory" poznamenal otráveně Leslie. „Slyšel jsem ho před obědem z jeho pokoje, jak se tam ňuňá s nějakýma zvířatama nebo s čím."

„V tom případě je bude muset okamžitě pustit na svobodu," štěkl Larry.

Namítl jsem, že to nejde, protože jsou to mláďata, která by se zatím o sebe nedokázala postarat.

„Jo, mláďátka," přidala se smířlivě mamka. „Úplně bezmocný holátka."

„Jak to myslíš, že se o sebe nedokážou postarat?" hudroval Larry. „Sežraly všecky moje žebírka, ne?"

„Naše žebírka," opravila ho Margo. „To tvoje sobectví mě jednou zničí, Larry."

„Ale už toho bylo tak akorát dost," pokračoval Larry, aniž si všiml Margotiny poznámky. „Moc tomu klukovi dovoluješ, mami."

„Ty žebírka jsou naše zrovna tak jako tvoje, abys věděl," trvala na svém Margo.

„Nesmysl, miláčku," ohradila se maminka. „Říkám, že jsou to jen úplně mrňavý sůvičky."

„Jenom!“ pošklebovalo se trpce Larry. „Jednoho výra už Gerry má, a my všichni to cítíme na účtech za maso.“

„Odysseus je roztomilý ptáček a nejsou s ním žádný potíže,“ bránila se maminka.

„Tobě snad může připadat roztomile,“ odsekl Larry, „ale chtěl bych vidět, jak by ses tvářila, kdyby ti tak někdy vyzvracel celý obsah žaludku i s myšíma kůžema na polštář do postele, jako to udělal mně.“

„To už je přece dávno, miláčku, a od tý doby to už víckrát neudělal.“

„Nevím, co má tvoje pozvracená postel co dělat s našimi žebírky,“ poznamenala Margo.

„Nejde jen o ty sovy,“ trval na svém Larry. „Ten kluk si dělá, co ho napadne. Vzpomeňte si na ten malér s tou vykuchanou želvou na verandě.“

„To bylo nedopatření,“ bránila mě maminka. „Gerryček tím nic zlýho nemyslel.“

„Nedopatření!“ vztekal se Larry. „Plná veranda smradlavých želvích střev, a ty tomu říkáš nedopatření? Můj pokoj páchnul jako kajuta kapitána Achaba! Trvalo mi týden a stálo mě to hektolitr kolínské vody, než jsem to odsmradil aspoň natolik, abych neomdlel, kdykoli vlezu do místnosti.“

„Cítili jsme to zrovna tak jako ty,“ namítla popuzeně sestra. „Jeden by si myslel, žes byl jediný, kdo tím trpěl.“

„Jasně!“ přidal se Leslie. „Nejhůř to, náhodou, smrdělo u mě. Musel jsem chodit spát na zadní verandu. Nevím, proč si, Larry, myslíš, že všechno na světě ubližuje vždycky jen a jen tobě.“

„Nic si nemyslím,“ vrčel Larry, „jenom se odmítám nechat otročit kvůli podřadným tvorům.“

„Největší problém je to tvoje děsivý sobectví,“ vrátila se Margo ke své původní diagnóze.

„Tak jo,“ ušklíbl se Larry, „klidně mě neposlouchejte. Ale budete mluvit jinak, až vám budou postele plavat v sovích zvratcích, jako se to stalo mně. Jenže já se seberu a půjdu bydlet do hotelu.“

„Myslím, že o sůvách jsme si už řekli všechno," snažila se maminka ukončit neplodnou hádku. „Kdo bude dneska doma na svačinu?"

Vyšlo najevo, že všichni.

„Udělám k čaji pár sladkých placiček," slíbila maminka, což se setkalo s všeobecným souhlasem, neboť její placičky, zvlášť s domácí jahodovou marmeládou a šlehanou smetanou, byly specialita, kterou jsme všichni zbožňovali. „Paní Vadrudakisová slíbila, že se u nás staví na šálek čaje," pokračovala mamka.

Larry se zatvářil kysele.

„Kdo to, ksakru, je, ta paní Vadrudakisová?" zeptal se nevrle. „Zase nějaká otravná baba?"

„Neměj obavy," konejšila ho maminka. „Bude to asi nesmírně ušlechtilá dáma, protože mi napsala překrásný psaní, že se se mnou chce přijít poradit."

„O čem?" zeptal se nedůvěřivě Larry.

„Moc ji trápí, jak zdejší vesničani zacházejí se svými zvířaty. Víš, jak jsou jejich psi a kočky vychrtlí, a to ani nemluvím o ubohých oslech, věčně plných ran a bolák. Chceme tady na Korfu založit takovou společnost proti krutému zacházení s domácími zvířaty, něco jako je Královská společnost na ochranu týraných zvířat v Anglii, a paní Vadrudakisová chce, abych jí s tím trochu pomohla."

„Pokud jde o mě, tak já jí s něčím takovým pomáhat nebudu," pravil rozhodně Larry. „Nehodlám se podílet na boji proti týrání zvířat, ale naopak budu jakoukoli krutost k nim podporovat."

„Takhle mluvit nesmíš, Larry," okřikla ho maminka. „Sám víš, že to tak nemůžeš myslet."

„Samosebou, že to tak myslím! A kdyby ta baba Vadrudakisová strávila týden života v tomhle domě, naprosto by mě chápala. Vlastníma rukama by na potkání rdousila sůvy, aby si zachránila holý život!"

„Přeju si, aby ses k ní choval zdvořile," trvala na svém maminka a dodala: „A o těch sůvičkách před ní laskavě vůbec nemluv, protože by si nakonec mohla myslet, že jsme nějaká trhlá rodina."

„A nejsme?" pošklebo val se Larry.

Po obědě jsem zjistil, že svým bláznivým tažením proti sovám Larry dokázal přesně to, co vždycky: poštvat proti sobě své potenciální spojence a nadělat si z nich zavilé protivníky. Když Margo uviděla soví mrňata, mohla se z nich zfamfrnět. A protože se tou dobou zrovna naučila plést, velkoryse se nabídla, že jim něco uštrikuje. Chvilku jsem si skutečně pohrával s myšlenkou, že by výrečci mohli mít tři úplně stejné pruhované vesničky, ale pak jsem si uvědomil, že by to bylo značně nepraktické, a tak jsem tenhle nápad zavrhnul a sestřinu nabídku zdvořile odmítl.

Leslieho návrh byl daleko praktičtější. Slíbil, že mi zastřelí pár vrabců na krmení. Zeptal jsem se ho, je-li ochoten to dělat denně.

„No, denně snad ne," připustil, „taky nemusím být zrovna doma, můžu třeba jet do města a tak vůbec, ale udělám, co se dá."

Navrhl jsem tedy, že by se vrabci dali nastřílet do zásoby. Řekněme na týden dopředu.

„To by snad šlo," připustil Leslie, kterému se ta myšlenka zalíbila. „Spočítej, kolik vrabců týdně budou ty tvoje sůvy potřebovat, a já ti je obstarám."

S vynaložením jisté námahy, protože matematika nikdy nebyla mou zvlášť silnou stránkou, jsem odhadmo spočítal týdenní potravinovou dávku pro tři mladé výry v přepočtu na vrabce a s výslednou cifrou jsem se odebral za bratrem do jeho pokoje. Nalezl jsem ho, jak pečlivě pulíruje poslední přírůstek do své sbírky zbraní, vzácnou předpotopní tureckou předovku.

„Tak jo," zamručel, pohlédnuv na můj papírek. „To ti obstarám. Ale radši si na to vezmu vzduchovku, aby zase Larry nenadával, že děláme kravál."

A tak jsme se vyzbrojeni vzduchovkou a velkým papírovým sáčkem vydali za vilu. Leslie nabil, zády se opřel o kmen olivovníku, zamířil a začal střílet. Bylo to snazší než na střelnici, protože toho roku byla doslova nadúroda vrabců a na střeše naší vily jich seděla hotová mračna. Jak se do nich brácha díky své skvělé mušce strefoval, jeden po druhém klouzali po úbočí střechy a padali nám k nohám, kde jsem je hned sbíral do papírového pytlíku.

Po prvních několika výstřelech vrabci poněkud znervózněli a stáhli se trochu výš, kde zůstali sedět na vrcholu střechy. Tam je sice Leslie

dál mohl odstřelovat, jenže každý zasažený pták okamžitě přepadl a svezl se na druhou stranu domu.

„Počkej, až jich postřílím víc, a pak je tam půjdeš posbírat naráz," navrhl brácha, a já ho poslechl.

Ještě chvíli pokračoval a jen zřídka minul, takže skoro po každém pšouknutí vzduchovky následoval pád jednoho ptačího těla.

„Hernajs, nějak jsem je přestal počítat," konstatoval Leslie po chvíli. „Nevíš, kolik jich máme?"

Přiznal jsem se, že jsem je taky nepočítal.

„Dobrá, tak běž posbírat ty, co spadli na verandu, a počkej tam na mě. Já jich zatím ještě tak šest sundám. To snad bude stačit."

Popadl jsem papírový pytlík a přesunul se na verandu, kde jsem zaraženě zjistil, že paní Vadrudakisová, na kterou jsem mezitím úplně zapomněl, už dorazila. Seděly s maminkou dočista skoprnělé na verandě, v rukou držely šálky s čajem, a kolem nich se válelo bezpočet zkrvavených vrabčích mrtvolek.

„Zajisté," pravila upjatě maminka, jako by doufala, že paní Vadrudakisová si nevšimla trvalého deště mrtvých ptáků, „všichni jsme tady velicí milovníci zvířat."

„Také jsem o tom slyšela," odvětila paní Vadrudakisová s rozpačitým úsměvem na rtech. „Prý moc milujete veliká množství domovních zvířátečky, jest tomu tak?" zeptala se svou poněkud afektovanou učebnicovou angličtinou.

„Ovšem," přisvědčila horlivě maminka. „Chováme spoustu zvířat jen pro vlastní potěšení. Naše rodina je tím přímo posedlá, chápete?"

Nervózně se na paní Vadrudakisovou usmála, na přesně v tom okamžiku spadl jeden mrtvý vrabec přímo do nádobky s jahodovou marmeládou.

Ležel úplně nahoře, takže nebylo možné kelímek přiklopit, ale taky se dalo dost těžko předstírat, že tam nic není. Maminka uhranutě zírala na ptačí mrtvolu, nakonec si však rozpačitě olízla rty a pohlédla na dámu, která vedle ní seděla se šálkem v ruce a s hrůzou ve tváři hleděla na krvavou spoušť kolem sebe.

„Vidíte, vrabeček," pípla maminka. „Vypadá to, že... že poslední dobou... jaksi... houfně zmírají, viďte?"

V tu chvíli si to přihasil zpoza domu Leslie se vzduchovkou v ruce.

„Už jsem jich zabil dost?“ zeptal se.

Následujících deset minut vřelo emocemi. Paní Vadrudakisová konstatovala, že v životě nezažila podobné zklamání a že všichni jsme ďáblové v lidské podobě. Maminka namítla, že tím Leslie nic zlého nesledoval a že si je jistá, že ti vrabečkové určitě nijak netrpěli. Leslie zase mnohokrát hněvivě opakoval, že už toho maléru pro nic a za nic bylo tak akorát, a jestli si snad milostivá paní představuje, že kvůli ní mají chudáci sovy pochcípat hlady? Ale paní Vadrudakisová byla k neutišení. Jako hrdinka antické tragédie se zahalila pláštěm a s děsem ve tváři se vydala mezi mrtvými vrabci na cestu ke své drožce, do které nasedla a po chvíli nám zmizela mezi olivovými háji.

„Víte, chlapci, moc bych si přála, abyste mi příště takovýhle věci nedělali,“ posteskla si maminka, a zatímco jsem sbíral popadané vrabce, nalila si třesoucí se rukou další šálek čaje. „Víš, Leslie, bylo to od tebe moc, moc... bezohledný.“

„Jak jsem měl vědět, že ta stará rachomejtle už je tady?“ bránil se Leslie. „Copak vidím skrz zeď?“

„Každopádně jsi měl být opatrnější,“ usoudila maminka. „Bůhví, co si o nás teď ta paní pomyslí.“

„Že jsme divoši,“ odpověděl brácha kuckaje se smíchy. „Konečně ti to přece sama řekla, ne? Ale neber to tak tragicky, mami, s touhle bláznivou kozou jsi o nic nepřišla.“

„Úplně mě z toho rozbolela hlava. Běž, Gerryčku, a řekni Lugaretsii, ať mi udělá ještě trochu čaje, ano?“

Po dalších dvou šálcích čaje a několika aspirinech se maminka konečně začala cítit trochu líp. Seděl jsem vedle ní na verandě a držel jí sáhodlouhou přednášku o životě a zvycích sov, ale myslím, že mě poslouchala jen na půl ucha. „Ano? Vážně? To bych tedy nikdy neřekla,“ opakovala bezmyšlenkovitě v pravidelných intervalech, když tu nás vyrušil děsivý řev z nitra vily.

„Já se z toho snad pominu!“ úpěla maminka. „Zlato, běž se prosím tě kouknout, co se to tam zase děje.“

Vtom už ale na verandu vtrhl rozběsněný Larry.

„Mami, tohle musí jednou provždy skončit!“ hulákal jako na lesy. „S tím já se smiřovat nehodlám!“

„Prosím tě, miláčku, přestaň tady křičet a řekni mi, co se vlastně stalo?“ zajímala se maminka.

„Tohle není život v rodinném domě! To bych mohl od hodiny bydlet v nějakým zatraceným přírodovědným muzeu!“

„A copak se ti zase přihodilo?“

„Co se mi přihodilo? Život v téhle rodině je k nevydržení! Ale já to tak nenechám!“ trojčil můj nejstarší bratr.

„Ale co? Co že tak nenecháš, miláčku?“ zeptala se už bůhví pokolikáté maminka.

„Šel jsem si do ledničky pro něco k pití, a víš co jsem tam našel?“

„A copaks tam, broučku, našel?“

„Vrabce!“ zaječel Larry. „Plný pytel špinavých, nehygienických, odporných vrabčích mršin!“ Zdá se, že ten den jsem opravdu neměl moc štěstí.

5

FAKÍŘI A DNY ODPOČINKU

Kníže temnot je džentlmen
SHAKESPEARE - Král Lear

Vždycky na jaře se má kolekce živých zvířat rozrostla do takových rozměrů, že i maminku to začalo lehce znervózňovat. Bylo to tím, že nejrůznější druhy živočichů se tou dobou množily a vyváděly potomstvo, a získat zvířecí mládě bývá daleko snazší než odchyt dospělého jedince. Ptáci, kteří zjara hnízdili, se často stávali obětí lovců, protože ti nebrali nejmenší ohled na nevhodnost této roční doby. Svátečním střelcům z města se hodila jakákoli kořist; vše co se hýbalo či létalo v povětří se jim stávalo lovnou zvěří, drozdi, kosové i jakýkoli zpěvný pták - ti cvoci střídali jednoduše všechno. S puškou v ruce se triumfálně vraceli ze svých výprav, ověšeni pásy s patronami a se zkrvavenými loveckými brašnami naditými kdejakou obětí, ať už to byla červenka, rehek zahradní, brhlík nebo slavík. A tak s příchodem jara zaplnily můj pokoj i část verandy bedničky a klícky s věčně hladovými holátky nejrůznějších druhů, i klece se zraněnými dospělými ptáky, jež se mi podařilo zachránit před náruživými „sportovními“ střelci, a kterým jsem pomocí dlah léčil polámaná křídla či nožky.

Jedinou výhodou těchto jarních jatek bylo, že jsem díky jim získal vcelku dokonalý přehled o druzích ptactva, které se na Korfu vyskytují. Když už jsem nemohl zabránit všeobecnému vraždění, alespoň jsem z něj vytěžil trochu poučení. Zastavoval jsem čacké nimrody a prosil je, aby mi dovolili nahlédnout do svých brašen. Dělal jsem si seznam mrtvých ptáků a pokud to šlo, vyžebral jsem na

lovcích ty, kteří dosud žili, abych je mohl ošetřit. Přesně tak jsem jednoho dne získal Hiawathu.

Strávil jsem se svými psy plodné a zajímavé jitro. Ten den jsme si přivstali a vydali se do olivového háje v době, kdy bylo ještě chladno a celý kraj se třpytil rosnými krůpějemi; věděl jsem, že právě tyto okamžiky jsou nejvhodnější pro sběr hmyzu, jenž je dosud malátný zimou, a dá se tedy snáze polapit. Do své sbírky jsem získal dva motýly, kteří mi dosud chyběli, jednu můru a dva brouky - ty jsem zatím nebyl s to identifikovat - dále pak sedmnáct saranče, která jsem sbíral jako krmivo pro svá ptáčata. Když už slunce vystoupilo výš na oblohu a vzduch se oteplil, chvíli jsme neúspěšně pronásledovali jakéhosi hádka a zelenou ještěrku, a poté jsme, jelikož jsme už umírali žízní, podojili do džbánku na úlovky (bez vědomí majitelky) Agathinu kozu a stavili se u mého starého přítele ovčáka Ianiho, který nám nabídl kousek chleba a fíkového koláče, a nádavkem ještě plný slaměný klobouk lesních jahod, abychom měli cestou co mlsat.

Sešli jsme k malému zálivu, kde psi buď odpočívali nebo v mělčině pronásledovali malé kraby, zatímco já jsem se jak dlouhý tak široký rozplácnul tváří dolů do prohřáté, jako křišťál průsvitné vody, a bavil se pozorováním života na mořském dně. Když se blížilo poledne a můj žaludek mi neomylně hlásil, že je čas k obědu, osušil jsem se na slunci, až se mi na kůži vytvořila hedvábná pavučinová krajka zaschlé soli, a vykročil směrem k domovu. Jak jsme si to tak šněrovali stinným olivovým hájem, zaslechl jsem zprava z myrtového hájku celou sérii výstřelů. Šel jsem se tam podívat, ale psy jsem přivolal, protože jsem věděl, že řečtí lovci jsou tak ztřeštění, že nejdřív střílejí a pak se teprve jdou kouknout, do čeho se to vlastně strefili. Proto jsem taky co nejhlasitěji a nejnápadněji začal svolávat psy, abych náruživého myslivce včas upozornil na svou blízkost: „Ke mně, Rogere! Hodnej, hodnej pes... Blinku, k noze! Čurku, ke mně! K noze! Tak je hodnej... Blinku, co jsem říkal?“ Vtom už jsem si všiml lovce, který dřepěl na mohutném vyčnívajícím olivovníkovém kořenu a otíral si z čela pot. Když jsem viděl, že si nás všiml, přistoupil jsem k němu.

Byl to buclatý, prošedivělý chlápek s knírem jako kartáč na boty a se slunečními brýlemi na dětsky kulatých plavavých očích. Byl vyparáděný jako z módního žurnálu: na sobě měl lesklé šněrovací boty, pumpky s bílými podkolenkami a přímo odpudivý jezdecký kabátec ze žlutozeleného tvídu, opatřený takovou spoustou nejrůznějších kapes a kapsiček, že vypadal, jako by byl posetý vlaštovčími hnízdy. Tyrolský tralaláček s oranžovo šarlatovým „fédrpušem“ měl posunutý do týla a čelo si otíral obrovským kapesníkem, páchnoucím lacinou kolínskou.

„Kalimera, kalimera“ pozdravil mě bodře. „Zdravíčko, chlapče. Uf, to je dneska vedro, co?“

Přisvědčil jsem a nabídl mu pár lesních jahod, které mi ještě zbyly ve slamáku. Nejdřív na ně koukal, jako by se bál, že jsou otrávené, pak vzal jednu do tlustých prstů a s rozpačitým úsměvem si ji strčil do pusy. Měl jsem z něj dojem, že dosud nikdy nejedl jahody z klobouku a navíc jen tak rukama, takže si nebyl jist, jestli se to vůbec hodí.

„Dneska jsem měl dobrý lov,“ pochlubil se a ukázal na naditou loveckou brašnu, ze které čouhalo ptačí peří. Z horní škvíry vyčnívala zkrvavená a skoro k nepoznání zdeformovaná skřivánčí hlavička.

Zeptal jsem se, jestli by mu vadilo, kdybych si jeho úlovky prohlédl.

„Ne, samosebou, že ne,“ ujistil mě, protože byl rád, že se může pochlubit, jaký je báječný střelec.

Brašna obsahovala čtyři kosy, jednu žluvu, dva drozdy, osm skřivanů, čtrnáct vrabců, dvě červenky, jednu sýkorku a jednoho střízlíka. O něm se ten čarostřelec vyjádřil v tom smyslu, že je sice maličký, ale ohromně lahodný, připraví-li se s paprikou a na česneku.

„Ale tady,“ pravil nakonec hrdě, „mám to nejlepší. Musíme však opatrně, protože ještě není úplně po něm.“

S těmito slovy mi podal zkrvavený šátek, který jsem šetrně rozbalil. Uvnitř ležel se zaschlou krví na křídle k smrti vyděšený dudek chocholatý.

„Ten ovšem na jídlo není,“ vysvětlil mi talentovaný myslivec, „ale ta pírka budou na klobouku vypadat perfektně.“

Už strašně dlouho jsem toužil po tomhle nádherném ptákovi, který se svým vznosným chocholem z jemného peří a lososově růžovým a černým tělem vypadal, jako by vystoupil z nějakého šlechtického erbu. Proslídil jsem kdeco, abych narazil na jeho hnízdo, ale dosud jsem neměl štěstí. A teď jsem držel v rukou živý - či lépe řečeno polomrtvý - exemplář tohoto nádherného ptáčka. Pečlivou prohlídkou jsem zjistil, že jeho zranění nebyla tak zlá, jak to na první pohled vypadalo, protože měl všehovšudy zlomené jedno křídlo, a navíc šlo, jak se mi zdálo, o vcelku čistou frakturu. Problém spočíval v tom, jak přimět tlouštíka, aby se vzdal úlovku, na který byl tak pyšný.

Náhle jsem dostal nápad. Posteskl jsem si, jaká je škoda, že tu teď s námi není moje maminka, protože ta platí, jak jsem tomu trumberovi namluvil, za světově uznávanou autoritu v oboru ornitologie. (Ve skutečnosti naše mamka stěží rozezná vrabce od pštrosa.) Řekl jsem, že maminka je autorkou nejrozšířenější příručky o ptácích pro anglické myslivce. Abych to dokázal, vytasil jsem se s ohmataným výtiskem Sandersových Ptáků do kapsy, který jsem nosil neustále s sebou.

Na mého tlustého přítele to udělalo náramný dojem. Listoval v knížečce plné obrázků a v jednom kuse si cosi brumlal pod vousy. Řekl, že má paní matka musí být pozoruhodná žena, když napsala takovéhle vědecké dílo. Důvod, pro který tak lituji, že tu teď s námi není, spočívá v tom, vysvětlil jsem mu, že maminka, navzdory svým obrovským ornitologickým zkušenostem, dudka chocholatého v životě na vlastní oči neviděla. Viděla už všechny zdejší ptáky včetně převzácného ledňáčka; na důkaz tohoto tvrzení jsem se vytasil s šošolkou ledňáčka, kterou jsem kdysi nalezl a od té doby stále nosil ve sběratelské brašně jako talisman. Tahle svítivě modrá pírka mého svátečního střelce doslova ohromila. Ujistil jsem ho, že když se to tak vezme, jsou daleko krásnější než pera dudka chocholatého. Po chvíli mu konečně dokapalo přesně to, co jsem chtěl: zeptal se mě, zda bych s ním ta sametově modrá pírka nevyměnil za dudka, kterého bych pak mohl přinést ukázat své mamince. Nejdřív jsem předstíral, že váhám, jestli mi tenhle obchod za to stojí, ale pak jsem na lovcův návrh vděčně přistoupil, strčil zraněného dudka za košili a

uháněl domů, zanechávaje spokojeného ostrostřelce v olivovém háji. Když jsem se naposledy ohlédl, viděl jsem, jak si, záře štěstím, přišpendluje modrá pírka na svůj příšerný tyrolský klobouček.

Hned po příchodu domů jsem novou akvizici odnesl do svého pokoje, abych si ji konečně v klidu a nerušeně prohlédl. K nesmírné úlevě jsem zjistil, že dudek má dlouhý, štíhlý a jako turecká šavle zahnutý zobáček neporušený, protože jsem věděl, že bez tohoto veledůležitého orgánu by ptáček nemohl přežít. Krom zlomeného křídla trpěl naprostým vyčerpáním a byl, pochopitelně, k smrti vyděšen. Zlomenina byla v horní části křídla, jednoduchá a bez tříštivých komplikací. Pinzetou jsem opatrně oškubal okolní peří, opláchl krvavý strup a zbytky peříček vlažnou vodou s dezinfekčním prostředkem, srovnal zlomeninu do dvou zakřivených bambusových třísek, které jsem použil jako dlahy, a pevně je převázal. Byla to téměř profesionální práce, na kterou jsem byl jaksepatří pyšný. Bohužel však byly dlahy příliš těžké, takže ptáček v jednom kuse padal na stranu. Po několika dalších pokusech se mi podařilo vyrobit s pomocí jediné bambusové třísky a leukoplasti daleko lehčí dlahu, kterou jsem posléze dudkovi připevnil k tělu. Pak jsem do něj pomocí pipety vpravil pár kapek vody, aby netrpěl žízní, a umístil ho do šátkem přikryté papírové krabice, aby se zotavil z přestálého šoku.

Dudka chocholatého jsem pokřtil jménem Hiawatha. Rodina uvítala jeho příchod s nadšením, protože to byl koneckonců jediný exotický pták, kterého všichni byli schopni i na dvacet kroků přesně rozeznat. Obstarávání krmiva pro Hiawathu mi první dny jeho rekonvalescence zabralo spoustu času, protože dudek byl náročným a vybíravým pacientem; přijímal výhradně živou potravu, a ještě ne jakoukoli. Musel jsem Hiawathu pustit volně na podlahu a tam mu předhodit jeho oblíbené lahůdky - vypasené zelené kobylky, sarančata, malé ještěrky a drobné žabky. Ty vždycky vzal do zobáku a třískl jimi o jakýkoli tuhý předmět, nohu od židle či od postele, o hranu dveří nebo o stůl, až si byl zcela jist, že oběť je mrtvá. Pak ji bleskurychle slupnul a už byl připraven pustit se do dalšího chodu. Jednoho dne, kdy se rodina shromáždila v mém pokoji, aby byla svědkem krmení Hiawathy, předhodil jsem dudkovi dvacet

centimetrů dlouhého slepýše. Se svým jemným zobákem, ladně vybarvenou šošolkou a elegantním růžovočerným peřím působil Hiawatha - tím spíš, že svůj vznosný hřebínek nosíval vždy způsobně sklopený - jako neobyčejně vznešený, ba distingvovaný pták. Ale při pohledu na slepýše se náhle změnil v dravou příšeru. Chochol se mu napřímil a chvějivě naježil jako paví ocas, hrdlo nadulo a vydral se z něj podivný, hrozivé táhlý, hluboký zvuk. Pak dudek několika poskoky dostihl nic netušícího, měděně lesklého slepýše, jenž dosud neměl o hrozícím nebezpečí ani ponětí. Hiawatha se na okamžik zarazil, poté se skloněnou hlavou a roztaženým zdravým křídlem ostře zaútočil a prudkým úderem klovl takovou rychlostí, že jediným křupnutím prorazil jako vejce křehkou plazovu lebku.

„Bože!“ zvolal v úžasu Larry. „Tak tomuhle já říkám užitečný domácí pták! Pár tuctů takových a mohli bychom se přestat bát jakýchkoli hadů.“

„Myslím, že s větším hadem by si asi tak snadno neporadil,“ usoudil Leslie.

„Koukněte! Koukněte na to!“ vykřikla Margo.

Hiawatha teď řadou rychlých klovnutí proklepal po délce celé dosud se zmítající slepýšovo tělo. Pak jej popadl do zobáku a rytmickými údery jím začal mlátit o podlahu, podobně, jako to dělají rybáři s ulovenou chobotnicí. Za malý okamžik už slepýšovo tělo nejevilo nejmenších známek života. Hiawatha se s hlavičkou nakloněnou na stranu na plaza zpytavě zahleděl a hlavou napřed jej do sebe začal systematicky centimetr po centimetru soukat, až mu čouhala z koutku zobáku pouze špička slepýšova ocasu.

Hiawathu se mi nikdy nepodařilo zcela ochočit, ale naučil se aspoň do značné míry tolerovat lidskou blízkost. Když se dostatečně zotavil, brával jsem ho ven na verandu, kde jsem choval řadu dalších ptáků a kde se mohl procházet ve stínu vinného loubí. Celá veranda se tehdy podobala jakési ptačí nemocnici, v níž se současně zotavovalo šest vrabců ze zranění, které jim způsobily klapací pastičky na myši, jaké užívali místní venkovani; dále pak čtyři kosové a jeden drozd, kteří se zachytili o rybářské háčky, rozvěšované vesničany mezi větvemi olivovníků; a konečně půl tuctu různorodého ptactva od rybáka obecného až po straku, postřelenou

bláznivými lovci. K tomu je nutno připočíst hnízdo holátek stehlíků a již téměř zcela opeřená mláďata zvonka zeleného, která jsem vlastnoručně odchoval. Zdálo se, že Hiawatha blízkost ostatních ptáků vůbec neregistruje. Staral se výhradně sám o sebe, nafoukaně se s přivřenýma očima a královskou ležérností procházel sem a tam po plochém dláždění verandy a svůj vladařsky blazeovaný výraz opouštěl pouze při spatření sarančete, červa či žabky.

Asi týden poté, co byl Hiawatha přijat jako pacient mé ptačí kliniky, šel jsem jednou ráno zase vyhlížet dobrého ducha naší rodiny Spirose Hakiopulose. Býval to takový pravidelný rituál: Když se Spiro blížil k okraji našeho pozemku, který měl rozlohu zhruba padesáti akrů, začal mohutně vytrubovat houkačkou svého dodge. Já jsem na tento signál i se psy rychle proběhl olivovým hájem, abych ho vyhlížel u nejbližší zatáčky. Prudce oddychuje, vyřítil jsem se z háje, přede mnou hystericky štěkající psi, takže jsme byli na místě krátce předtím, než tam Spiro dorazil. Plátěnou střechu kabrioletu míval odklopenou a se svou neodmyslitelnou kšiltovkou na hlavě se podmračeně krčil za volantem. Naskočil jsem na stupátko, chytil se předního skla a Spiro zvolna pokračoval v jízdě, zatímco všichni tři psi se za zběsilého štěkotu marně pokoušeli prokousnout mu přední pneumatiky. Naše pravidelná ranní konverzace se rovněž řídila vcelku ustáleným rituálem.

„Zdravíčko, pánemlády," pravil Spiro. „Jak se dáři?"

Když jsem ho ujistil, že se u mne od včerejška neprojevila nižádná zhoubná choroba, poptal se Spiro po zdraví ostatních členů našeho klanu.

„A co celý rodina?" zajímal se. „Co mlospani maminka? A pán Larry? A pán Leslie? A co lečinka Margo?"

Než jsem ho stačil ubezpečit, že i těm se daří vcelku přijatelně, většinou jsme už dojížděli k vile, kde pak Spiro položil postupně všem tutéž otázku, jako by se chtěl ujistit o správnosti mých informací. Připouštím, že mě už začal trochu nudit tenhle každodenně se opakující zájem, který Spiro projevoval o zdraví naší rodiny, jako bychom byli nějaká královská veličenstva, kterým pravidelně hrozí podivná noční pohroma, a tak jsem mu jednoho dne v náhlém návalu darebáctví řekl, že všichni krom mne dnes v noci

pomřeli. V ten okamžik vůz vybočil z příjezdové cesty a najel přímo do rozkvetlého oleandrového keře, který nás oba zasypal přívalem růžových květů a mě málem srazil ze stupátka.

„Pánebože, mládypáne Gerry, taková věci vy se nesmíte ani napadnout řeknout!“ křičel, buše pěstí do volantu. „Vy mě tím postrašujete! Vy mě tím celýho zpocujete! To vy už nikdy z pusy nevyhánějte, taková strašnosti!“

Onoho jitra jsem ho tedy poslušně ujistil, že celá rodina je zdravotně v naprostém pořádku. Spiro se pak vytasil s malým košíčkem na jahody, zakrytým fíkovým listem.

„Tady,“ řekl, „to je dáreček pro vy osobně.“

Nadzvedl jsem list a pod ním jsem na dně košíku spatřil dvě dosud holá a dost odpudivě vyhlížející ptáčata. Byl jsem nadšen a upřímně jsem Spirovi děkoval, protože jsem podle rašícího postranního peří poznal, že to jsou sojčí mláďata. Sojky jsem předtím nikdy neměl. Měl jsem z nich takovou radost, že jsem je vzal s sebou na hodinu k panu Kralefskému. Byla to ohromná výhoda, že jsem měl za domácího učitele člověka, který byl stejný blázen do ptáků, jako já. V důsledku toho jsme - namísto probírání slavných kapitol anglických dějin - oba strávili celé dopoledne tím, že jsme se snažili naučit ptáčata otvírat zobáčky, abychom je mohli nakrmit. Ale ptačí mimina byla neobyčejně tupá a tvrdošíjně odmítala přijmout mě nebo pana Kralefského za náhradní matku.

V poledne jsem ptáčata odnesl domů a po obědě jsem se je znovu pokoušel přivést k rozumu, ale bez valného úspěchu. Jídlo přijímala jen tehdy, když jsem jim násilím otevřel zobáčky a prstem nacpal sousto až do volete, což byla operace, proti které náruživě protestovala. Nakonec, když jsem došel k závěru, že jsem jim vnutil alespoň tolik jídla, abych je jakžtakž udržel naživu, odnesl jsem je i s jejich košíčkem na verandu a vrátil se pro Hiawathu, který poslední dobou jedl raději venku, než u mě v pokoji. Posadil jsem ho na dlážděnou podlahu a začal mu předhazovat sarančata a kobylky, které jsem pro něj nachytal. Dudek živě poskočil, chytil první kobylku, zabil ji a s téměř nevychovaným chvatem ihned snědl.

Jak tu tak dřepěl a mlčky polykal, připomínal postarší aristokratickou matronu, pochutnávající si s upjatým výrazem na šerbetu.

Vtom si ho všimla vykukující malá sojčata, a jala se s rozevřenými zobáčky hlasitě pištět přes okraj svého jahodového košíku. Hiawatha napřímil šošolku a zahleděl se na ně. Nečekal jsem, že si jich všimne, protože jiným hlady křičícím ptáčatům jaktěživ pozornost nevěnoval, ale tentokrát přihopkal blíž, aby si sojčata lépe prohlédl. Hodil jsem mu luční kobylku. Jako obvykle ji okamžitě zabil a pak ji k mému naprostému úžasu strčil jednomu ze žadonících sojčích mláďat přímo do volete. Obě mláďata se dala do radostného křiku a mávání křídly, což, zdá se, Hiawathu překvapilo stejně jako mě. Hodil jsem mu další kobylku, kterou zabil a nakrmil jí druhé mládě. Od té doby jsem Hiawathu vždycky nejdřív nakrmil ve svém pokoji, a pak ho odnesl na verandu, kde sojčatům plnil funkci náhradní matky.

Jiné rodičovské sklony k sojčím mláďatům Hiawatha neprojevoval; jakživo ho třeba nenapadlo, aby odstraňoval trus z jejich hnízda - to zůstalo dál mým úkolem. Jakmile ptáčata nakrmil a ona přestala vřískat, ztratil o ně zájem. Usoudil jsem, že to musela být určitá tónina či zabarvení sojčího křiku, která v něm probouzela rodičovské pudy. Experimentoval jsem v jeho blízkosti i s jinými druhy ptáčat, ale těch si nevšímal, ani kdyby si plíce vyřvala. Postupně si i malá sojčata zvykla přijímat potravu ode mě, takže už na Hiawathu nekřičela a on se o ně dál nezajímal. Ne že by je nějak schválně ignoroval, zdálo se však, že jejich přítomnost jednoduše nebere na vědomí.

Když se mu zlomenina zahojila, odstranil jsem dlahy, jenže ptačí svaly zřejmě mezitím tak zlenivěly, že si Hiawatha zvykl své zraněné křídlo šetřit a ani se nepokoušel znovu létat. Abych ho donutil trochu cvičit, brával jsem ho do olivového háje, kde jsem ho vyhazoval do vzduchu, takže mu nezbylo, než užívat křídel, chtěl-li bezpečně přistát. Stále častěji si postupně zvykl podnikat kratší lety, až jsem už začal uvažovat, že ho budu moci pustit zpět na svobodu, když tu ho potkalo neštěstí, při kterém zahynul. Tehdy jsem ho jako obvykle vzal s sebou na verandu a zatímco jsem se zabýval krmením rozličným ptáčat, Hiawatha slétl do blízkého olivového hájku, kde právě hnízdily pisily.

Zabrán do práce nevěnoval jsem okolnímu dění pozornost, takže mě vyrušil až zděšený, zoufalý Hiawathův křik. Přeskočil jsem

zábradlí verandy a uháněl mezi olivy, ale už bylo pozdě. Obrovský, vypasený a mnoha rvačkami zjizvený divoký kocour tam stál se vzácným dudkem chocholatým v tlamě a přes jeho růžové tělíčko na mě hleděl velkýma zelenýma očima. Zařval jsem a vrhl se po něm, ale kocour se s pružnou hbitostí otočil a bleskurychle zmizel i s Hiawathou v myrtovém houští. Začal jsem ho pronásledovat, jenže ve spleti myrtových keřů jsem neměl nejmenší šanci ho dostihnout. Pln bezmocného vzteku jsem se vrátil do olivového háje, kde jediné, co jsem po Hiawathovi nalezl, bylo pár růžových peříček a několik kapek krve, které se jako třpytivé rubíny leskly v zelené trávě. Přísahal jsem, že toho hanebného kocoura zabiju, naskytne-li se mi k tomu příležitost. Kdyby nic jiného, jeho blízkost znamenala pro mé ostatní ptáky trvalou hrozbu.

Stesk po Hiawathovi však přerušil příchod poněkud exotičtějšího, ale i náročnějšího návštěvníka, než byl dudek chocholatý. Larry z ničeho nic oznámil, že odjíždí za přáteli do Atén, kde se nějaký čas pracovně zdrží. Po krátkém rozruchu, který svým odjezdem vyvolal, rozhostil se v naší vile božský klid. Leslie se většinu času kdesi potuloval s loveckou puškou, zatímco Margo prodělávala jeden ze svých tvůrčích záchvatů: tentokrát se rozhodla, že se pustí do výroby mýdlových sošek. Na celé dny mizela v podkroví, kde z nahřátého, štiplavě páchnoucího jádrového mýdla modelovala nejrůznější šišatiny. K jídlu scházívala v polovičním transu, oděná v květovanou kytlici a s umělecky nepřítomným výrazem ve tváři.

Maminka se rozhodla využít nečekaného volna k činnosti, k níž se už dávno chystala. Loňské léto bylo nezvykle bohaté na ovoce, a mamka tehdy věnovala mnoho hodin výrobě nejrůznějších džemů, marmelád a nesčíslných druhů čatní, často podle starých receptů z minulého století, které měla ještě z Indie po své prababičce. Koncem léta se skvěla na policích naší spíže neuvěřitelná spousta sklenic. Bohužel se však během jedné prudké zimní bouře poškodila střecha nad spižírnou, dovnitř se vevalil déšť, a když tam jednoho rána maminka vešla, zjistila, že nálepky na všech sklenicích jsou odlepené. Před sebou měla několik stovek zavařenin, jejichž obsah se bez ochutnání nedal identifikovat. Teď, když se jí konečně naskytlo pár dní rodinného klidu, rozhodla se, že se pustí do této zdlouhavé,

leč bezpodmínečně nutné činnosti. Jelikož to bylo spojeno s ochutnáváním, ochotně jsem se nabídl, že jí pomohu. Na kuchyňský stůl jsme vyrovnali nějakých sto padesát zavařenin, a vyzbrojeni lžícemi i novými vinětami, chystali jsme se zahájit grandiózní ochutnávku, když tu si to přihasil Spiro.

„Dobré odpoledne, mlospani Durrellovic, zdrávičko mládypáne," zaburácel, vřítiv se do kuchyně jako nějaký snědý brontosaurus. „Přinesl jsem vás telegram."

„Telegram, Spiro?" zachvěla se maminka. „Kdo by nám posílal telegram? Doufám, že se nestalo nějaké neštěstí."

„Ne, vy sebe nebojte, mlospani Durrellovic, to žádná malére," uklidňoval ji Spiro a podal jí telegram. „Ten poštovník mi ho přečísl. Je od mládypána Larry."

„Ach Bóže," vydechla mamka jata neblahou předtuchou.

Text telegramu zněl: ZAPOMNEL VAM PREDEM OZNAMIT ZE JEDENACTEHO PRIJEDE Z INDIE NA LETMOU NAVSTEVU KNIZE JEEJEEBUOY - STOP - ATENY PREKRASNE - STOP - SRDECNE ZDRAVI LARRY.

„Ten Larry je fakt pacholek," ulevila si hněvivě maminka. „Co to má znamenat, pozvat si k nám nějakýho knížete? Přece ví, že na tak nóbl aristokratický návštěvy nejsme zařízený! A sám si odjede, místo co by se o svýho hosta řádně postaral. Co já si tady počnu s nějakým knížetem?"

Zoufale na nás hleděla, ale já ani Spiro jsme jí nedokázali nějak rozumně poradit. Nemohli jsme ani Larrymu zatelegrafovat, aby se koukal vrátit, protože - to je celý on - zapomněl nám tu nechat adresu svých aténských přátel.

„Jedenáctého - to je zítra, ne? Nejspíš přijede lodí z Brindisi. Spiro, byl byste tak laskav a sjel pro něj do přístavu? A cestou byste mohl na trhu koupit jehně. Gerry, řekni Margo, ať nařeže květiny do vázy v pokoji pro hosty. A nepouštějte tam psy, ať tam nezanesou blechy. Lesliemu vyřiď, ať zajde do vsi obstarat nějakou lepší rybu. Ne, tohle nám Larry dělat neměl... ale až se vrátí, tak mu povím, co si myslím. To si za rámeček nedá. V mým věku mi hodit na krk nějakýho knížete!" čílila se mamka, bezmocně pobíhala po kuchyni a třískala vším, co jí přišlo do ruky.

„Můžu vám přinosit jiřiny. To je krásná ve váza. Mám taky v krámu koupat šaňpamský, mlospani?“ zeptal se Spiro, který zřejmě chápal, že knížete bude třeba přijmout s náležitými poctami.

„Jestli si myslí, že dám libru za láhev, tak to se tedy Jeho Jasnost náramně plete. Kníže nekníže, bude pít víno a uzo, tak jako my všichni,“ odsekla rezolutně mamka, ale hned dodala: „Snad abyste, Spiro, toho uza dovezl radši hned celou basu.“ Pro vysvětlenou je třeba dodat, že uzo je oblíbený řecký likér, podobný francouzskému pernotu či bulharské mastice, který zředěný vodou je zvlášť v horkém létě neobyčejně osvěžující.

„Nedělejte se starostě, mlospani Durrellovic,“ uklidňoval ji Spiro, „obstarám vás všecko, co spotřebujete. Mám vám přiveznout taky královský lokaj?“

Královský lokaj byl skutečně starý sluha z královského paláce, který trávil penzi na Korfu. Spiro ho čas od času přivážel, když jsme měli větší společnost a potřebovali výpomoc.

„Ne, Spiro, nebudeme to přehánět. Koneckonců ten kníže přijíždí nečekaně, tak ať nás bere tak, jak jsme. Bude se muset smířit se způsobem, jakým žijeme. A jestli se mu to nebude líbit, tak... tak je to jeho problém, a ne náš,“ horlila maminka, přitom bezmyšlenkovitě vylupovala hrášek, ale ruce se jí třásly tak silně, že ho část vysypala na zem místo do cedníku. „Jo a Gerry, skákni za Margo a řekni jí, ať ještě rychle spíchne ty nový záclony do jídelny. Látka je u mě v ložnici. Ty starý jsou, od tý doby, co je Leslie propálil, úplně k nekoukání.“

A tak se naše poklidná domácnost proměnila v činorodě hučící úl. Podlahu v hostinském pokoji jsme vydrhli do béžova, aby ve škvírách mezi prkny nepřežila ani jediná psí blecha; Margo bleskurychle ušila nové záclony a do všech pokojů nanosila spoustu květin; Leslie vyčistil lovecké pušky a vydrhnul svůj člun pro případ, že by se knížeti zachtělo vyjít si na lov, nebo si zaplachtit. Maminka pobíhala zrůžovělá horkem po kuchyni a vyráběla sladké placičky, koláče, jablka v županu a rumové pračičky, nákypy, saláty, bábovky, pudinky a jednohubky. Já dostal příkaz odstranit z verandy všechna svá zvířata a odnést si je do pokoje, zajít k holiči a dát se ostříhat a vzít si čistou novou košili. Následujícího dne jsme se vyštafírovaní

dle maminčiných instrukcí posadili na verandě, abychom čekali na Spira, až přiveze knížete.

„Odkud vlastně může být ten kníže?“ zajímal se Leslie.

„Přesně nevím,“ odpověděla maminka. „Nejspíš z některého z těch mnoha indických knížectví, snad příbuzný nějakého maharádži...“

„Zvláštní jméno - Jeejeebuoy,“ poznamenala Margo. „Myslíš, že se tak fakt jmenuje?“

„Samosebou, zlato,“ odpověděla maminka. „Strašlivá spousta Indů se jmenuje Jeejeebuoy. To je běžné indické jméno. Něco jako... ehm... jako...“

„Třeba u nás Smith?“ doplnil Leslie.

„Ne, ne tak obyčejné. V indických dějinách se vyskytuje náramná spousta Jeejeebuoyů. Tyhle rodiny tam žily nejspíš už dávno předtím, než se mí prarodiče do Indie přistěhovali.“

„Třeba se jeho předci zúčastnili povstání Sipáhiů, nebo některý jiný revolty proti nám,“ pravil s nadějí v hlase Leslie. „Musíme se ho zeptat, jestli jeho dědeček nevynalezl tu hroznou ‚černou díru', co v ní zahynula skoro celá posádka kalkatské pevnosti.“

„Myslíš, že je to možný?“ zajímala se Margo. „Jak to vlastně tenkrát bylo?“

„Leslie, brouku, takhle nesmíš mluvit,“ vložila se do debaty maminka. „Musíme se snažit odpustit a zapomenout, víš?“

„Jak - odpustit a zapomenout?“ zeptal se trochu popleteně Leslie, který nebyl s to sledovat proud mamčiných úvah.

„Všecko,“ pravila pevné maminka a poněkud nejasně dodala: „Jsem si jistá, že to Indové tenkrát mysleli dobře.“

Ale dřív, než se Leslie mohl zeptat na další podrobnosti, objevil se v zátočině Spirův mohutný kabriolet, aby vzápětí se skřípěním brzd zastavil přímo pod naší verandou. Na zadním sedadle seděl štíhlý drobný Ind v černém oděvu se sněhobílým hedvábným turbanem na hlavě, s lesklýma, mandlovýma, jako dvě tůně hlubokýma očima, jež se podobaly dvojici achátů pod řasami dlouhými jako orientální koberec. Otevřel dvířka a pružně vyskočil z vozu. Úsměv mu jako jasný blesk ozářil snědou tvář.

„Nuže, již konečně zde,“ zvolal vzrušeně, motýlím gestem doširoka rozepjal paže a ladným krokem vtančil na verandu. „Vy, madam,

musíte dozajista být paní Durrellová, o tom nemůže být pochyb! Jsem unesen! A vy - vy budete onen proslulý lovec, pan Leslie. A slečna Margo, nejkrásnější klenot Korfu! A to je docela určitě mladý učenec a budoucí velký přírodovědec pan Gerry! Nedovedete si představit, jak jsem šťasten, že vás konečně všechny poznávám!“

„Ach... ano... zajisté... Nás taky moc těší, že vás poznáváme, Jasnosti...“ koktala maminka. Jeejeebuoy vykřikl a ťukl se do čela.

„Proklatě!“ zvolal. „Zase ta potíž s mým jménem! Milá paní Durrellová, jak se vám jen za to nedorozumění omluvím? Kníže, tedy po našem Rádža, je moje křestní jméno. Maminka strašně toužila, aby její dítě vypadalo co nejvznešeněji, chápete? Ach ta láska mateřská! Vždy snívá o zlatých výšinách. Ne, ne, musíte té dobré duši prominout. Nejsem žádný rádža nebo kníže, jenom se tak jmenuji.“

„Ach tak,“ vydechla maminka, která se teď nějak těžko smiřovala s představou, že pod její střechou nakonec nebude dlít skutečný vladař. „A jak vám tedy... jak vás máme titulovat?“

„Mí přátelé, kterých mám opravdu spoustu, mi říkají jednoduše Džidži.“

A tak se Džidži u nás ubytoval a zakrátko si získal víc naší náklonnosti než všichni předchozí hosté dohromady. Se svou pedantsky spisovnou angličtinou a elegantně nenuceným vystupováním projevoval hluboký a živý zájem o všechno a o všechny v domě. Pro Lugaretsii měl celou spoustu exoticky vonících krémů a mastiček na léčení modřin a odřenin; s Lesliem dokázal do nejmenších podrobností diskutovat o loveckých záležitostech kdekoli na zeměkouli a přesně - i když bůhví zda pravdivě - popisovat lovy na tygry či divoké kance, kterých se dle svého tvrzení účastnil; Margo ohromil dlouhým jemným plátnem, ze kterého ji naučil správně zavinovat sárí; Spira omračoval dobrodružnými příběhy z tajemného orientu nebo vyprávěním o drahokamy ověnčených slonech maharádžů, schopných vyvážit se zlatem a brilianty. Džidži se taky dokázal vcelku obratně ohánět tužkou, a protože ho nesmírně zaujal můj domácí zvěřinec, vděčím mu za řadu drobných kresbiček mých miláčků, které jsem si později nalepil do svého přírodopisného deníku, rukopisného to díla, jež mělo pro mě větší cenu než Magna

charta, originální Gutenbergova bible či všechny středověké iluminované rukopisy dohromady. Ale nejvíc učaroval Džidži naší mamce, kterou nejen zahrnul stovkou skvělých kuchařských receptů, ale navíc i okouzlujícími lidovými pohádkami a barvitými příběhy ze své vzdálené vlasti, které pro ni měly větší přitažlivost než pro kohokoli jiného, jelikož maminka se v Indii narodila, vdala a prožila tam většinu života, takže spíš než Anglii pokládala Indii za svou pravou domovinu.

Po večerech jsme při žlutavém světle petrolejek sedávali u velkého, trochu rozviklaného jídelního stolu, poslouchali vyprávění našeho exotického hosta a pozorovali nepřetržitý proud jepic, které se jako jemný sněhový poprašek snášely do mihotavých plamenů. Psi - tou dobou už jsme měli čtyři - kteří měli vstup do jídelny zapovězený, se nudili za zavřenými dveřmi, ale my jsme nedbali jejich významného zívání a občasného zakňučení. Zvenčí oživoval sametově hebkou letní noc hlas cvrčků i vzdálené kvákání žab. Ve světle petrolejových lamp vypadaly Džidžiho uhrančivé oči větší a černější než soví zornice.

„Ovšemže za vašich časů, paní Durrellová, byly poměry v Indii zcela odlišné. Tehdy ještě panovala velice přísná segregace, není-liž pravda? Ale dnes se už mnoho věcí zlepšilo. Zprvu to byli jen bohatí maharádžové, kterým se podařilo prolomit panující apartheid, ale po nich se i prostším Indům otevřel svět bílých lidí, takže i oni mohli začít užívat dobrodiní evropské civilizace," pravil jednoho večera Džidži.

„Když jsem byla malá," vyprávěla maminka, „tak nám moje babička zakazovala si hrát i s míšenci. Samosebou, že jsme ji mnohdy neposlechli."

„Děti začasté nebývají poslušny civilizačních norem," poznamenal s úsměvem náš host. „Ale čas vše postupně napraví. Ani Řím se nepodařilo vybudovat za jediný den, nemám pravdu? Znáte tu historku o onom poangličtělém Indovi, jenž obdržel pozvání na koloniální ples?"

„Ne, povídejte!"

„Nuže, onen domorodý gentleman si správně povšiml, že angličtí tanečníci doprovodí po skončeném tanci svou společnici ke stolu,

kde převezmou její vějíř a galantně ji ovívají. A tak když dotančil s jednou velevýznamnou evropskou dámou, manželkou vysokého koloniálního hodnostáře, usedl vedle ní a otázal se nejlepší angličtinou, jaké byl mocen: ‚Dovolíte, milostivá, abych na vás pouštěl větry?'„

„To zní, jako by to řekl náš Spiro," zasmál se Leslie.

„Vzpomínám si," přispěla maminka se svou troškou do mlýna, „že když můj manžel pracoval jako vedoucí inženýr v Rúkéle - tehdy byl náš Larry teprve miminko - postihla nás ničivá vichřice. Bydlili jsme tehdy v nízkém podlouhlém domě a dodnes si pamatuju, jak jsme zoufale pobíhali od jedněch dveří ke druhým, abychom je zajistili proti náporu uragánu. Nakonec jsme se ukryli v komorníkově spíži, a v tu chvíli se celý zadní trakt zřítil jako domek z karet. Když jsme ho dali opravit, poslal mému manželovi jeden podobně poangličtělý místní úředník fakturu, kde stálo: ‚Vyúčtování za opravu zadku pana inženýra Durrella.'„

„Indie musila být tehdy fascinující země," poznamenal Džidži, „protože na rozdíl od jiných Evropanů, Angličané vašeho druhu byli její nedílnou součástí."

„Ano, to určitě," přisvědčila maminka. „Vždyť už moje babička se tam narodila! Většinou, když lidé mluvili o domově, tak tím mysleli Anglii, ale naše rodina vždycky jen a jen Indii."

„Jistě jste hodně cestovala," řekl skoro závistivě Džidži. „Předpokládám, že znáte mou vlast lépe než já sám."

„Doslova každý kout Indie," přisvědčila maminka. „Nezapomeňte, že můj manžel byl stavební inženýr, takže jsme byli skoro v jednom kuse na cestách. Všude jsem ho doprovázela. Když se třeba stavěla železnice nebo silnice v džungli, žila jsem s ním v jeho táboře."

„Teda mamko, to musela být senzace," nadchl se Leslie, „žít pod stanem v divočině."

„To jistě. Já jsem ale prostý život milovala. Vzpomínám na slony, co před námi vždycky nosili obytné stany, koberce, nábytek i všechno zařízení. Za nimi sluhové s volskými potahy vezli stolní stříbro, prádlo a ostatní vybavení naší skromné táborové domácnosti..."

„A tomu ty, mami, říkáš kempování v přírodě?“ přerušil ji znechuceně Leslie. „V obytných stanech s koberci a nábytkem?“

„Ty stany jsme náhodou měli jenom tři,“ bránila se mamka. „Ložnici, jídelnu a obývák. Koberce byly ovšem přesně na míru.“

„To pro mě není žádný táboření,“ pravil pohrdlivě brácha.

„Náhodou je, abys věděl,“ usadila ho maminka. „Bývalo to přímo v džungli. Slyšeli jsme řvát tygry, kterých se služebnictvo děsně bálo. Jednou sluhové zabili kobru přímo pod naším jídelním stolem.“

„To bylo, ještě než se narodil Gerry, viď, mamko?“

„Ano, myslím...“

„Vy byste měla napsat paměti, paní Durrellová,“ doporučil smrtelně vážně Džidži.

„Ach ne,“ zasmála se maminka. „A vůbec - jak by se asi ty moje paměti mohly jmenovat?“

„Třeba - Potřebovala jsem čtrnáct slonů,“ navrhl Leslie.

„Nebo Cesta džunglí s koberci na míru,“ doporučil Džidži.

„S vámi je, kluci, ta potíž, že člověk nikdy neví, kdy si děláte legraci,“ posteskla si maminka.

„Náhodou,“ přidala se k ní Margo, „naše mamka byla frajer, když si troufla tábořit v divočině ve třech stanech s kobrou a tak vůbec.“

„Tábořit!“ zvolal posměšně Leslie.

„A bylo to táboření, abyste věděli. Vzpomínám si, jak se nám jednou zaběhl slon a my jsme tři dny neměli čistý prádlo ani povlečení. Myslela jsem tehdy, že z toho vašeho tatínka raní mrtvice.“

„Netušil jsem, že se tak velké zvíře jako slon může jen tak zaběhnout,“ podivil se Džidži.

„Ale ovšem,“ potvrdil s kamennou tváří Leslie, „slon se dá v džungli přehlídnout na to šup.“

„Chtěla bych vidět, jak vy byste se tvářili, kdybyste tři dny neměli čistý prádlo,“ hájila se maminka.

„Byla by to z pedagogického hlediska neobyčejně cenná zkušenost,“ mínil Džidži.

„Vy si taky myslíte, že si můžete dělat z naší mamky v jednom kuse šoufky,“ osopila se na něj Margo. „Vytahujete se, protože váš děda vynalezl tu černou díru, nebo co to bylo, jak jste tam zamordovali celou kalkatskou posádku.“

Na tato slova dostal Džidži tak nezadržitelný záchvat smíchu, že se i psi za dveřmi zuřivě rozštěkali.

Ale rozhodně nejroztomilejší Džidžiho vlastností byl entuziasmus, se kterým se pouštěl do jakéhokoli podnikání, a to i v případě, že bylo nad slunce jasné, že v tom kterém oboru nemůže uspět. Vyprávěl, že když se prvně seznámil s naším Larrym, rozhodl se, že se začne vážně věnovat literatuře. S pomocí jednoho krajana, jehož znalosti angličtiny byly značně chatrné (Džidži o něm hovořil jako o svém „sazeči“) začal vlastním nákladem vydávat časopis Lidová literatura, ovšem též Lihová lineatura nebo i Libová likuratura, což záleželo na tom, měl-li Džidži dost času na provedení korektury. Zmíněný žurnál vycházel jednou měsíčně a Džidži jím oblažoval celou rozsáhlou klientelu svých známých a přátel. Šlo, jak jsme brzy zjistili, o neobyčejně originální čtivo, neboť řadu umatlaných výtisků nosil Džidži ve svých zavazadlech všude s sebou, aby je mohl vnucovat každému, kdo o ně projevil byť i jen sebenepatrnější zájem.

Díky Džidžiho vynalézavému sazeči, který se často řídil vlastním pravopisným cítěním - takže kde si nebyl jist, tam se uchyloval k pravopisu „piš, jak slyšíš“ - jsme v této revue narazili na podivuhodné články a literárněvědné studie jako například „Význam kelcké poesije Williama Komorníka jít se,“ nebo nadšeně pochvalný článek, nazvaný „Život a dělo Ruyarda Kriplinka.“ Nechyběla ani pojednání o klasické viktoriánské literatuře, jako třeba článek pod titulem „William Makepeace Sekera a jeho Kniha o snopech,“ či o moderním románu, jímž se zabývala studie zvaná „Jeeves Joyce a jeho prósa - kriptický rosbor.“ Džidži se nevyhýbal ani vyloženě lidovým žánrům, o čemž svědčí studie, na jejímž názvu se nedalo přesně rozeznat, zda se na něm podepsala sazečova neznalost angličtiny či běžný tiskařský šotek, neboť zněl „Otisky prsů v anglické detektivní liperatuře.“ Ve svém spisovatelském rozletu se Džidži nezastavil ani před východní filozofií a okultismem, protože (pochopitelně opět s pomocí svého tiskaře) začal vydávat další revue, pozoruhodně nazvanou Fakírjógismus, což byl termín, který Džidži vynalezl pro své vlastní pojetí orientální askeze, v němž spájel výdobytky tradičního jógínského učení s fakírskými praktikami indických muslimů.

Maminka se o fakírjógismus živě zajímala, ovšem jen do chvíle, kdy jej začal Džidži v naší vile osobně praktikovat. Oděn jen v bederní roušku a od hlavy k patě posypán popelem sedal po dlouhé hodiny na verandě, nebo se v perfektně předstíraném transu procházel po vile, trouse za sebou popelový prach. Čtyři dny se postil tak důkladně, že pátého dne omdlel a spadl ze schodů přímo k nohám naší k smrti vyděšené maminky.

„Poslyšte, Džidži, s tímhle musíte okamžitě přestat. Jste jako lunt, takže už nemáte z čeho se postit."

S těmito slovy ho uložila do postele a připravila mu výživnou stravu bohatou na pravé indické karí, ale Džidži namítal, že skutečné karí musí bezpodmínečně obsahovat ostře aromatickou bombajskou ingredienci ze sušených ryb.

„Ale to tady, Džidži, nikde neseženu," protestovala maminka. „Vím to, protože jsem to už zkoušela, to mi můžete věřit."

Ale Džidži jen nevěřícně mávl bronzově snědou paží.

„Fakírjógismus nás učí, že na tomto světě je vše nahraditelné," pravil s hlubokým přesvědčením.

Jakmile se dostatečně zotavil, navštívil místní rybářské tržiště, kde zakoupil obrovské množství čerstvě vylovených sardinek. Když jsme se toho dne vrátili z dopolední návštěvy města, kam jsme se vypravili nakupovat, nalezli jsme našeho hosta v kuchyni, kde s nožem v ruce odháněl roje much i tučných masařek, přilákaných pachem z vykuchaných rybek, které se snažil „sušit" rozložené na slunci na zadní verandě. Smrad z rychle se rozkládajících sardinek byl tak intenzivní, že přilákal snad všechny mouchy a vosy z celého Jónského souostroví. Všude po kuchyni se válely stříbrné kůžičky i rybí vnitřnosti a Džidži měl oteklý obličej, protože jak byl zmatlaný hnijícími zbytky, mouchy i vosy na něj vztekle útočily. Teprve když mu maminka v příslušném svazku Britské encyklopedie nalistovala článek o přípravě zmíněné bombajské speciality, uvěřil, že ze sardinek ji vyrobit nelze. Mamince trvalo dva dny, než s pomocí nesčíslného množství kbelíků vřelé vody a dezinfekčního přípravku jakžtakž zbavila kuchyň štiplavého puchu, ale ještě dlouho potom zpitomělé vosy narážely do okenních tabulek, dožadujíce se zbytků po nečekaných hodech.

„Snad se mi podaří sehnat vhodnou náhradu v Aténách nebo v Istanbulu," poznamenal s nadějí v hlase Džidži. „Napadlo mě, že kdyby se pečený humr rozemlel na prášek, tak snad..."

„Ale já nic takového nepotřebuju," ujistila ho spěšně maminka. „Od chvíle, co jsme odjeli z Indie, připravuju karí pokrmy i bez téhle přísady a ujišťuju vás, že nám vůbec nechybí."

Vyšlo najevo, že Džidži cestuje přes Turecko do Persie, aby navštívil jednoho tam usedlého indického fakíra.

„Od něj hodlám získat řadu cenných poznatků, které použiji pro obohacení fakírjógismu," vysvětlil nám. „Je to veliký muž. Skvěle ovládá umění upadnout do transu v důsledku déletrvajícího zadržení dechu. Jednou už se dal pohřbít na sto dvacet dní."

„Pozoruhodné," pravila trochu zaraženě maminka.

„To jako pohřbít zaživa?" zeptala se Margo. „Zaživa na sto dvacet dní? Ale to je hrůza! Abych se přiznala, tak úplně normální mi to nepřipadá..."

„Ale byl přece v transu, milá Margo, takže přitom nic necítil," vysvětloval Džidži.

„No vidíte," ozvala se pobaveně mamka. „Proto se já chci dát zpopelnit, abyste věděli. Pro případ, že bych byla jenom v transu a lidi si toho nevšimli."

„Nebuď směšná, mami," okřikl ji Leslie.

„Na tom náhodou není nic směšnýho," hájila se maminka. „Dneska jsou lidi děsný lajdáci, takže by se to mohlo snadno přihodit."

„A co ještě takový fakír dokáže?" zajímala se Margo. „Umí třeba udělat, aby z mangovýho semínka vyrostl strom? V Simle jsem viděla, jak to jeden člověk předváděl."

„To je prastarý trik," ujistil ji Džidži. „Velký Andrawathi dokáže daleko podstatnější věci. Tak například umí skvěle levitovat, což je jedna z dovedností, které mě neobyčejně zajímají."

„Levitovat? To jako točit se doleva?"

„Nebuď naivka, ségro," poučil ji Leslie. „Levitovat znamená něco jako lítat, že Džidži?"

„Ovšem. Je to nesmírně vzácné umění. Mnozí raně křesťanští světci je také ovládali. Sám jsem ještě tohoto stupně zasvěcení nedosáhl; i proto se hodlám stát Andrawathiho žákem."

„Musí to být úžasná senzace, lítat jako pták," zasnila se Margo. „To bych strašně chtěla umět."

„Je to zajisté nesmírně hluboký zážitek," přisvědčil Džidži s rozzářenými zraky. „Člověk má pocit, že je unášen k nebesům."

Následujícího dne těsně před obědem vpadla úplně zpanikařená Margo do obýváku.

„Rychle, rychle pojďte ven," ječela, „Džidži chce spáchat sebevraždu!"

Vyřítili jsme se před dům a spatřili Džidžiho, který měl na sobě jen bederní roušku, jak balancuje na okenním parapetu hostinského pokoje.

„Zase dostal ten svůj trans," řekla Margo, jako by se jednalo o nějakou nakažlivou chorobu.

Maminka si posunula brýle a vzhlédla k oknu. V tu chvíli se začal Džidži lehce kolébat.

„Utíkej nahoru a chytni ho," poručila mamka Lesliemu. „Hoď sebou! Já ho zatím zkusím nějak zabavit."

Tuto trochu nelogickou větu maminka pronesla, jako by si neuvědomovala, že Džidži po celou dobu mlčí jako zařezaný. Leslie se vřítil do vily. Maminka si odkašlala a pak zvolala:

„Džidži, broučku, myslím, že to od vás není zrovna dvakrát rozumné, trávit den na parapetu. Radši pojďte dolů, budeme obědvat."

Džidži skutečně přispěchal, ale trochu jinak, než si to maminka představovala. Vesele vykročil do volného prostoru, aby se vzápětí - za zděšeného mamčina i Margotina křiku - zřítil k zemi. S rachotem dopadl na pergolu, jež pod oknem hostinského pokoje stínila naši verandu, a na dlažbu z plochých kamenů dopadl jako zelené krupobití náhlý déšť hroznového vína. Víno bylo naštěstí staré a dostatečně pevné, takže Džidžiho nepatrnou váhu snadno udrželo.

„Můj Bože!" zvolal náš fakír amatér. „Kde to jsem?"

„Zamotaný ve víně," odpověděla s úzkostí v hlase Margo.

„Nehýbejte se, dokud nepřistavíme žebřík," zaúpěla maminka.

Přinesli jsme žebřík a vymotali nešťastníka z úponků vinné révy. Byl sice samá boule a odřenina, ale jinak vcelku nezraněn. Všichni jsme se posílili sklenkou brandy a zasedli k obědu. Ještě než nastal

večer, Džidži dospěl k nezvratnému přesvědčení, že jeho levitace byla v zásadě zdařilá.

„Nebýt toho nešťastného vína, do kterého se mi zamotaly nohy, dozajista bych hravě obletěl celý dům," pravil, uléhaje na sofa. „Jaký to závratný úspěch, jehož jsem dosáhl!"

„Ovšem, to jistě," souhlasila maminka, „ale byla bych vám, Džidži, náramně vděčná, kdybyste během pobytu u nás od dalšího tréninku upustil, protože já na to nemám nervy, víte?"

„Až se budu vracet z Persie, tak se u vás zastavím na oslavu svých narozenin, paní Durrellová, a to teprve uvidíte, jaké pokroky za tu dobu udělám."

„Ale nepřeju si, abyste opakoval ten dnešní experiment," trvala na svém maminka. „Uvědomte si, že jste se mohl zabít!"

O dva dny později odcestoval Džidži, sice obalen řadou náplastí, leč vnitřně nezlomen, na svou pouť do Persie.

„To jsem zvědavá, jestli se tu na ty svoje narozeniny doopravdy staví," zamyslela se Margo. „Jestli jo, tak by se mu měla uspořádat pořádná oslava."

„To je dobrý nápad," přikývla maminka. „Je to vcelku milý chlapec, i když trochu rozmarný a... jak bych to řekla... nevyzpytatelný."

„Tak či onak je to zatím náš jediný host, který se tu stavil doslova na letmou návštěvu," poznamenal Leslie.

6

PANOVNICKÁ NÁVŠTĚVA

Největší trable jsou s králi a s medvědy.
skotské přísloví

O oněch konejšivých dnech, jež naše rodina strávila na ostrově Korfu, se dá směle říci, že každý z nich měl své osobité, neopakovatelné kouzlo, vůni i barvu, jimiž se zcela lišil od ostatních tří set šedesáti čtyř dnů roku, a proto byl svým způsobem originální a nezapomenutelný. A přesto existuje den, který zaujímá v mých vzpomínkách zcela čestné místo, neboť události s ním spojené se netýkaly jen úzkého kruhu našich známých, ale všech obyvatel Korfu.

Byl to den, kdy se král Jiří vracel do Řecka, a žádné dění na našem ostrově se barvitostí, slávou i pompou této historické události nevyrovnalo. Dokonce i potíže spojené s každoročním procesím a oslavou svátku svatého Spiridiona byly ve srovnání s ním jen dětskou hříčkou.

Prvně jsem se o cti, které se má našemu ostrovu dostat, dozvěděl od svého učitele, pana Kralefského. Byl tehdy tak rozrušen, že jen stěží věnoval pozornost samečkovi stehlíka, kterého jsem mu s nemalými potížemi obstaral.

„Veliká novina, milý hochu, veledůležitá novina!“ pravil hned ve dveřích, rozpřáhl paže a jeho velké, oduševnělé oči se leskly vláhou vzrušení. „Skvělé pocty se dostalo našemu ostrovu! Je to den, jenž se stane pýchou a chloubou celého Řecka, a v němž Korfu sehraje zcela nezastupitelnou roli! Aha... cože? Ano... jistě, stehlík... vidím... Hezký ptáčínek... píp, píp... Ale jak říkám, obrovské cti se dostalo

državě naší v blankytném zajetí zpěněných vln, jak praví Shakespeare. Sám král přichází, aby nás poctil svou přítomností.“

Mě tato skutečnost příliš nevzrušila. Jakés takés nadšení jsem pociťoval pouze při představě, že královská návštěva by i mně mohla přinést jisté výhody. Zeptal jsem se tedy o jakého krále běží a zda budu mít ten den volno od učení.

„O jakého krále? Přece o řeckého! O Jeho Veličenstvo krále Jiřího,“ odvětil pan Kralefsky, jehož má neznalost politického dění přímo šokovala. „Což vy to, hochu, nevíte?“

Podotkl jsem, že se netěšíme z pochybného požehnání rozhlasového přijímače, takže naše rodina žije, alespoň pokud jde o politiku, ve stavu blažené nevědomosti.

„Ovšem, ovšem,“ odvětil ustaraně učitel, jako by si mou neinformovanost osobně vyčítal. „Víte snad, že nám dosud vládl generál Metaxas, což byl diktátor. Toho jsme se nyní chválabohu zbavili, takže opět usedne na trůn Jeho Veličenstvo král Jiří.“

Zeptal jsem se, kdy že měl padnout Metaxas, jelikož jsem o těchto změnách nic netušil.

„Jakže?“ vyhrkl pln údivu Kralefsky. „Jak to, že jste nic netušil? Byla přece revoluce! Vzpomeňte si na tu cukrárnu ve městě, rozstřílenou kulometnou palbou. To jsou zpropadeně nebezpečné zbraně, tyhle kulomety.“

O probíhající revoluci jsem pochopitelně věděl, neboť jsem jí vděčil za požehnané tři dny volna, ale na druhé straně mi bylo líto cukrárny, která patřívala k mým oblíbeným obchodům. Jenže s Metaxasem jsem tyto události nijak nespojoval. Zeptal jsem se tedy pana Kralefského, zda bude u příležitosti vznešené návštěvy rozstřílen nějaký další krám.

„Samosebou, že ne!“ ujistil mě překvapený učitel. „Půjde naopak o úžasně radostnou událost! Všichni budou v gala, jak se říká. Bude to taková sláva, že pokládám za zcela omluvitelné, jestliže ten den zanedbáme učení. A nyní pojďte, hochu, nahoru do voliéry. Pomůžete mi nakrmit ptáčky.“

A tak jsme se vypravili do podkroví, kde můj učitel choval svou sbírku exotů, kanárů a všelijakých divokých ptáků, a strávili jsme pár příjemných chvil jejich krmením. Hrbatý pan Kralefsky tančil po

místnosti s kropicí konví, z níž doplňoval svým chráněncům vodu v napáječkách, pobrukuje si přitom Marseillaisu.

Po obědě jsem rodině sdělil novinu o blížící se královské návštěvě. Jednotliví členové reagovali přesně dle svých povah.

„To je od něj milé," pravila maminka. „To abych už začala sestavovat menu a chystat pohoštění."

„Ale on, zaplaťpánbůh, nepřijede přímo k nám, maminko," poznamenal Larry.

„To vím taky, brouku," odpověděla mamka, „ale... jaksi... předpokládám, že se u té příležitosti budou pořádat nejrůznější slavnosti a večírky, ne?"

„Nechápu proč," podivil se Larry.

„Poněvadž se to patří," vysvětlovala maminka. „Když jsme ještě bydleli v Indii, tak jsme to tak dělali pokaždé, když do našeho města zavítal místokrál."

„Jenomže tady nejsme v Indii," připomněl jí Larry, „takže aspoň nemusíme ztrácet čas starostmi o ustájení slonů. Celá ta záležitost jenom hrubě naruší náš pravidelný životní program, dejte na moje slova."

„Ale pokud se budou konat nějaké oslavy, neměla bych na ně dostat nové šaty?" zkoušela to Margo. „Fakt už nemám co na sebe."

„Zajímalo by mě, jestli budou taky slavnostní salvy," dal se slyšet Leslie. „Mají tady jen ty kanony z benátských dob, ale obávám se, že střelba z nich by dnes byla životu nebezpečná. Asi se stavím u velitele místní posádky, abych se ho na to pozeptal."

„Radši se do toho nepleť, brácho," poznamenal suše Larry. „Myslím, že chtějí toho krále uvítat, a ne zavraždit."

„Tuhle jsem viděla perfektní červený hedvábí," vrátila se Margo ke svému tématu. „Měli ho v tom krámku... no v tom co je hned za Theodorovou laboratoří."

„Jo, jo, zlato, to je fakt," přikyvovala bezmyšlenkovitě maminka a hned dodala: „Musím říct Spirovi, aby mi obstaral pár cuket."

Ale dojem, jaký udělala blížící se královská návštěva na naši rodinu, byl ničím ve srovnání s traumatizujícím vlivem, který měla tato nastávající událost na obyvatelstvo Korfu jako celek. Kdosi znalý všech politických souvislostí totiž podotkl, že nejde jen o čest, jíž se

monarchovou návštěvou dostane našemu ostrovu, ale především o hluboký dějinný význam, který to má pro celou zemi. Korfu totiž bude prvým řeckým územím, na něž Jeho Veličenstvo po svém návratu z exilu vstoupí. Tato myšlenka uvedla mysli všech Korfanů do varu a zapříčinila horečné přípravy i vášnivé spory o způsob, jak důstojně uctít staronového vladaře. V důsledku toho jsme následující dny pravidelně dojížděli do města, abychom se dozvěděli, jak tyto přípravy pokračují.

Hlavní náměstí, navržené v době francouzské okupace pařížskými architekty, připomíná svým mohutným podloubím Rue de Rivoli, a je odedávna centrem a pulsujícím srdcem Korfu. Můžete tam sedět u stolku ve stínu loubí či pod rozložitými stromy, a dříve či později se - ať chcete či nechcete - dozvíte všechny nejdůležitější drby, které hýbou ostrovním životem. Stačí jen sedět, v klidu popíjet uzo a čekat, až se všichni důležití protagonisté u vašeho stolu vystřídají.

„Korfu, to jsem já," prohlásila hrdě hraběnka Malinopulosová. „Z toho důvodu je mou povinností sestavit vítací výbor, jenž se ujme řízení a organizace ceremonie, spojené s přivítáním našeho nejmilostivějšího vladaře."

„Ano, ovšem, zajisté," přisvědčila poněkud znejistěle maminka.

Paní hraběnka, která tak trochu připomínala růžově našminkovanou vránu s oranžovou parukou na hlavě, byla bezpochyby velevýznamnou osobností, ale na druhé straně bylo sporné, má-li se připustit, aby svým organizačním elánem kdekoho dalšího převálcovala. V krátkém čase se zformovalo nejméně šest vítacích výborů, a všechny se snažily přesvědčit Nomarka, že jejich program je daleko nejlepší. Říkalo se dokonce, že poslední dobou spí v uzamčené, ozbrojenou stráží střežené ložnici, neboť jistá představitelka jednoho z vítacích výborů se prý pokusila obětovat svou čest jen proto, aby ho získala pro upřednostnění jí preferovaného projektu oslav.

„Absolutně degutantní!" zvolala svou podivuhodnou angličtinou Lena Mavrokondasová, a obracejíc v sloup temné zraky, mlaskla rty, jako by se snažila zcela vypudit z mysli onu hrůzostrašně odpornou vidinu. „Představte se, milé dámy, že v jejím věku pokusila úplně nachá vrazit se do jecho pókoj. Nachatá, milé pšatelé!"

„Zvláštní způsob, jak si naklonit Nomarkův sluch,“ poznamenal nevinně Larry.

„Ne, ne, je to pšíliš, pšššíliš absurdní,“ pokračovala Lena a jako by ládovala rychlopalný kvér cpala si do šarlatově obarvených rtů jednu olivu za druhou. „Mluvila jsem s Nomarkem a jsem se jistá, že moje vítací výbor prochlastá za oficiální. Je to děsivý škoda, že britská válečná loďstvo nekotví v pšístavu; móchli by se užít na čestné strašení Jeho Veličenstva. Ach ti skvostné anglické mariňákové v těch šik uniformách vypadají pošát tak čistotně a děsně nakažlivě, viďte, milé pšatelé?“

„Šíření nakažlivých chorob v rámci Britského královského loďstva je v současné době...“ začal Larry, ale maminka ho rychle přerušila.

„Prosím, Leno, seznamte nás se svými plány,“ řekla a pohledem zpražila Larryho, který pil už osmou sklenku uza, v důsledku čehož začínal být společensky poněkud nespolehlivý.

„Grandiózné plány jsme se udělali, skutečně grandiózné! Celé chlavní náměstí se zadekoruje do modro bílá plátno. Jédině nám dělá starost ten blázen Marko Paniotissa.“ A opět následovalo ono efektní obrácení očí v sloup.

Jak jsme všichni věděli, Marko platil za cosi na způsob geniálního cvoka, a tak jsme dost dobře nechápali, co pohledával ve vítacím výboru Leny Mavrokondasové.

„Co zamýšlí Marko?“ zeptal se Larry.

„Osle!“ zašeptala mu do ucha Lena, jako by vyslovovala nějaké sprosté slovo. „Chce na náměstí osle!“

„Že chce mít na náměstí osly?“ podivil se Larry. „A proč, proboha? Plete si tu slávu se zemědělskou výstavou, nebo co?“

„To jsem mu taky šeknula,“ odpověděla Lena, „ale on si to nedá vymlouvat. Vrdí, že je to posvátná symbol, prótože Christos taky stoupnul do Jeruzalému na osle, a tak on chce modré a bílé osle v národních barvách.“

„Modré a bílé osly? To jako obarvené?“ nechápala maminka. „A na co?“

„Ty osle, ty osle! Oni májí být v šeckých národních barvách, víte? Jako naše fábore,“ vysvětlovala ponuře Lena, bojovně zatínajíc pěsti. „Ale já mu seknula ‚Marko, to jenom pšes moji mršinu!'„

S těmito slovy vstala a hrdě si to namířila přes náměstí, celým vzezřením pravá to dcera řecké vlasti.

Další, kdo se u našeho stolu zastavil, byl plukovník Velvit, vysoký pohledný starý pán s byronovským profilem a hranatou postavou, jenž se pohyboval prkenně jako větrem unášená loutka. Skautský kroj, který měl na sobě, se jaksi příliš nehodil k jeho vlnitým šedinám a temným očím pod hustým bílým obočím, ale nosil jej hrdě a důstojně. Od chvíle, kdy nastoupil do penze, věnoval všechen svůj čas místní skautské organizaci, a ačkoli se o něm říkalo, že jeho zájem o mladé chlapce není zcela nesobecký, věnoval se této činnosti obětavě, a nikdy se nikomu nepodařilo dokázat mu nekalé úmysly.

Přijal naše pozvání na uzo a otřel si čelo kapesníkem, z nějž se linula levandulová vůně.

„Ti moji hoši," posteskl si, „ti moji hoši mě jednou přivedou do hrobu. Jsou úplně zdivočelí."

„Třeba by jim vyhovovalo, kdybyste vaše středisko obohatil o dívčí oddíl stejně temperamentních skautek," usoudil Larry. „Neuvažoval jste o něčem takovém?"

„To není žádná legrace, vážení," odpověděl zamračeně plukovník. „Ti kluci vyvádějí jednu lumpárnu za druhou. To, co provedli minule, byla hotová hrůza a Nomarka tím velice rozhněvali."

„Ten chudák to, myslím, poslední dobou kupuje ze všech stran," poznamenal Leslie.

„A co vlastně ti vaši skautíci provedli?" zajímala se maminka.

„Jak jistě víte, paní Durrellová, nacvičuji s nimi speciální vystoupení u příležitosti návštěvy Jeho Veličenstva." Po těchto slovech plukovník delikátně usrkl ze své sklenky. „Nejprve napochodují dílem v modrých a dílem v bílých oděvech před... jak se to poví anglicky...? Před tu... no... tribunu, ano tribunu, to je to slovo. Pak se seřadí do čtverce a zasalutují Jeho Veličenstvu. Poté se na můj povel přeskupí, takže vytvoří obrazec znázorňující řeckou vlajku. Odpusťte, že se sám chlubím, ale můžete mi věřit, že je to neobyčejně působivá podívaná."

Plukovník se na okamžik odmlčel a maličko se napil. Pak pokračoval:

„Nomarka pochopitelně zajímalo, jak nácvik pokračuje. Svolal si nás tedy, vystoupil na tribunu, aby tam zkušebně představoval krále, a já jsem vydal příslušný povel k nástupu.“

Při této vzpomínce plukovník zavřel oči a otřásl se děsem.

„A víte, co ti kluci udělali?“ zeptal se s hrůzou v hlase. „V životě mi nebylo tak trapně. Připochodovali, utvořili čtverec a pak pozdravili Nomarka vztyčenou pravicí. Skauti! Skauti ho zdravili fašistickým pozdravem!“

„A volali přitom ‚heil Nomark?'„ zeptal se nevinně Larry.

„Zaplaťpánbůh ne,“ odpověděl plukovník. „V prvním okamžiku jsem byl ochromen děsem, ale pak jsem začal doufat, že si toho snad Nomark nevšiml, a vydal jsem povel k formaci řecké vlajky. Chlapci se začali přeskupovat a vzápětí utvořili modro bílý obrazec, znázorňující - jen si to představte - hákový kříž! Myslel jsem, že Nomarka raní mrtvice. Užuž to vypadalo, že skautskou účast na oslavách úplně zakáže. Dovedete si představit tu pohanu, kterou by to pro celé naše hnutí znamenalo?“

„Ano, jistě,“ utěšovala ho maminka, „ale musíte uvážit, že jsou to koneckonců ještě děti. Berte to jako neuváženou klukovinu, nic víc.“

„To je sice pravda, paní Durrellová, ale já nemohu připustit, aby lidé říkali, že cvičím oddíl fašistické mládeže,“ namítl chmurně pan plukovník. „Ještě by mohli mít strach, že se s jeho pomocí hodlám zmocnit vlády na Korfu.“

S blížícím se datem očekávané slávy se obyvatelstvo ostrova dostávalo stále víc a víc do varu. Nervy všech byly napjaty k prasknutí, a žárlivé spory hrozily přerůst v hotovou katastrofu. Hraběnka Malinopulosová už vůbec nemluvila s Lenou Mavrokondasovou, a ta zase na oplátku zanevřela na plukovníka Velvita, neboť jeho nezbední skautíci na ni cestou kolem jejího domu dělali nezaměnitelně neslušná gesta. Kapelníci jednotlivých vesnických kutálek, které vždy svorně na svatého Spiridiona provázely procesí, se teď do krve hádali o pořadí svých vystoupení. Jednoho pozdního odpoledne jsme dokonce byli na náměstí svědky toho, jak tři rozlícení hráči na tubu ve slavnostních uniformách a s nástroji v rukou pronásledovali konkurenčního bubeníka. Když ho dostihli, servali mu z prsou obrovský buben a nelítostně mu ho

rozdupali. Vzápětí nato bylo hlavní náměstí svědkem líté rvačky několika desítek rozhořčených muzikantů. Pan Kralefsky, jenž se k tomu zcela nevinně připletl, dostal škaredou ránu do zad plechovým činelem, a stará paní Kukudopulosová, která tam v tu chvíli venčila své dva kokršpaněly, byla nucena spěšně zvednout kotvy a utéci. Právě tento incident (jak se na tom všichni shodli, když následujícího léta zemřela) ji připravil nejmíň o rok života, což mi připadalo skoro k nevíře, uvážíme-li, že zesnula v požehnaném věku pětadevadesáti let. Brzy už vůbec nikdo s nikým nemluvil, zato všichni hovořili s námi, jelikož naše rodina zachovávala důslednou neutralitu. Dokonce i kapitán Creech, kterého stěží kdo mohl podezírat z řeckého vlastenectví, byl nadcházejícími událostmi navýsost rozrušen, a k obecné nelibosti navštěvoval schůze jednoho vítacího výboru za druhým, aby jejich účastníky oblažoval šířením drbů a poplašných zpráv, zpěvem slabomyslných sprostých popěvků i neodbytně přátelským oplácáváním přítomných dam, čímž se vbrzku všem dokonale zprotivil.

„Dědek jeden odporná," ulevila si maminka. „Měl by si uvědomit, že je koneckonců Brit a chovat se podle toho."

„Nebuď na něj tak přísná, mami," dobíral si ji Larry. „Člověk má z tebe dojem, že kapánek žárlíš."

„Žárlím? Já?" vyštěkla mamka jako mrňavý rozzuřený teriér. „Já tak budu žárlit na takového... toho... toho... chlíváka starýho. Takhle, Larry nemluv ani žertem, buď tak laskav, ano?"

„Musíš uvážit, že je to právě neopětovaná láska k tobě, co ho nutí utápět svůj žal ve víně a v náručí jiných žen," podotkl Larry. „Kdyby ses pokusila udělat z něj slušného člověka, určitě by se změnil."

„Chlastal a běhal za ženskými dávno předtím, než mě poznal," namítla maminka, „a pokud jde o mě, může v tom klidně pokračovat. Nemám zájem napravovat lidi jeho druhu."

Ale kapitán beztak nedbal na jakoukoli kritiku.

„Děvče moje zlatý, boubelatý," oslovil maminku, když se s námi příště uviděl, „nemáte náhodou ve svý výbavičce britskou vlajku?"

„Ne, pane kapitáne, obávám se, že nemám," odvětila důstojně mamka. „Já totiž ani žádnou ‚výbavičku' nemám, víte?"

„Ale co to povídáte! Taková kalupinka jako vy, madam, že by si tajně neschovávala výbavičku s volánkovým černým prádýlkem, kterým jednou rozpumpuje svýho příštího manžílka?“ žertoval kapitán, spiklenecky pomrkávaje stařecky zaníceným okem. Mamka zbrunátněla a celá se načuřila.

„Nemám v úmyslu nikoho rozpumpovávat ani s volánkovým prádélkem, ani bez něho,“ odvětila důstojně.

„Vy jste přece, milostivá, ženská jako řemen, já to vždycky říkal! Bez prádýlka, hahaha, máte recht, moje řeč, že bez prádýlka je to nejlepší!“

„A na co vlastně potřebujete britskou vlajku?“ zeptala se maminka, aby odvedla řeč jiným směrem.

„No na mávání, na co jinýho?“ odpověděl kapitán. „Všichni ti zdejší cigoši budou mávat tou svojí modrou fángličkou, tak jim přece musíme dokázat, že naše starý dobrý impérium se taky nedá jen tak přehlídnout, ne?“

„Ptal jste se našeho konzula?“ zajímala se maminka.

„Toho?“ opáčil pohrdlivě starý mořský vlk. „Říkal, že má na celým ostrově jednu jedinou, a tu hodlá používat jen při zcela výjimečných příležitostech, trouba jeden. Jestli tohle není výjimečná příležitost, tak mi, u koulí svatýho Víta, vysvětlete, co teda? Na to jsem mu řek, aby si tu svoji vlajkokládu strčil mezi šunky místo klystýru.“

„Byla bych ti, Larry, vděčná, kdybys příště toho hulváta nezval k našemu stolu,“ dala se slyšet maminka, jakmile kapitán odplul na další sháňku po britské vlajce. „Nepřeju si, aby někdo mluvil takhle sprostě před naším Gerryčkem.“

„To je tvoje vina, že ho podněcuješ,“ bránil se Larry. „To ty jsi začala ty řeči jako že ‚bez prádýlka' a tak.“

„Tedy řeknu ti, Larry, že mě někdy doopravdy štveš, abys věděl.“

Ostrov vřel jako přetopený kotel. Od vzdálených horských vísek, kde staré ženy žehlily čepce lidových krojů, až po hlavní město, kde se prořezávaly stromy v městských alejích a natíraly stolky a lavičky na náměstí, všude to kypělo horečnou aktivitou.

Ve spleti uliček starého města, tak úzkých, že dva osli měli co dělat, aby kolem sebe prošli, a kde se odjakživa stejnou měrou mísily

pachy čerstvě pečeného chleba, ovoce i kanálů, byla stinná cukrárna mého přítele Kostyho Avgadramy.

Tenhle podnik proslul nejlepší zmrzlinou na celém Korfu, neboť Kosty si prastaré tajemné receptury na její přípravu přivezl ze svých učednických cest po Itálii. Jeho cukrovinky byly vyhlášené široko daleko, a žádná pořádná slavnost či hostina se bez některého z jeho enormních a pestrobarevně načančaných dortů neobešla. S Kostym jsem měl uzavřenou oboustranně výhodnou obchodní smlouvu: jednou za čas jsem docházel do jeho podniku, abych mu v kuchyni vychytal šváby, kterými jsem krmil své ptáky a některá zvířata, a za tuto službu jsem pokaždé směl sníst tolik zmrzliny, kolik se do mě vešlo. Rozhodnut odhmyzit před slavnou královskou návštěvou jeho krám, vypravil jsem se k němu asi tři dny před chystaným příjezdem Jeho Veličenstva, ale nalezl jsem ho přímo na pokraji sebevraždy, zhrouceného do takových hlubin beznaděje, do jakých se dokáží - zvláště pak s pomocí uza - ponořit snad jenom Řekové. Zeptal jsem se ho, co se mu přihodilo.

„Se mnou je konec," pravil hrobovým hlasem a postavil přede mne kameninovou láhev se zázvorovou limonádou spolu s takovou porcí zmrzliny, že by mohla potopit Titanic. „Jsem mrtvola, kyrie Gerry. Pro smích celému světu. Jednou budou lidi říkat: ‚Korfu? Aha, to je ten ostrov, kde žil ten blázen zmrzlinář Kosty Avgadrama.' Musím opustit Korfu, to je hotová věc. Odstěhuju se do Atén nebo vstoupím do kláštera. Moje rodina pomře hlady, mí rodiče se usouží, protože jim zbyde akorát žebrácká hůl, moje..."

Abych přerušil tu chmurnou lamentaci, zeptal jsem se, co se mu vlastně přihodilo, že je tak zoufalý.

„Co se mi přihodilo? Jen to, že jsem génius," odpověděl Kosty bez nejmenší známky vychloubání, usedl proti mně a bezmyšlenkovitě si nalil další sklenku uza. „Nikdo na Korfu nedokáže vyrobit takovou zmrzlinu jako já; tak hladkou, tučnou, smetanovou, voňavou, tak... tak studenou."

S tím jsem musel souhlasit. Protože jsem ho chtěl povzbudit, ujistil jsem ho, že jeho zmrzlina je proslulá nejen na Korfu, ale po celém Řecku, ba dokonce po celé Evropě.

„Správně," přikývl zachmuřeně Kosty. „Proto mě pochopitelně Nomark požádal, abych pro našeho krále připravil speciální porci zmrzliny."

Tato čest na mě udělala skutečný dojem, a taky jsem mu to pověděl.

„Ano," pokračoval zmrzlinář, „dvanáct kilo zmrzliny jsem měl dodat do paláce na Mon Repos a jednu extra porci na uvítání Jeho Veličenstva. Ach Bože můj! A zrovna tahle speciální porce mě nakonec přivedla do hrobu. Kvůli ní teď musí zahynout moje ubohá žena a děti. Achachach, osude můj, Bože na nebesích, achachach..."

„Ale proč?" zeptal jsem se rovnou, navzdory plným ústům zmrzliny. Chtěl jsem ho donutit, aby se konečně dostal k jádru věci.

„Usmyslel jsem si, že tahle zmrzlina musí znamenat hotovou revoluci v oboru, jednoduše něco, co tu ještě nebylo," pokračoval Kosty, napájeje se uzem. „Celou noc jsem nespal a jen myslel, myslel a myslel..."

Na tato slova zavřel oči a kýval hlavou ze strany na stranu, aby mi názorně předvedl, jak se až do kuropění převaloval na polštáři.

„Nespal jsem, jenom horečně vymýšlel. A pak najednou - kiki-rikí - s prvním kohoutím zakokrháním se mi udělal geniální nápad. Osvícení! Zjevení! Božská inspirace! Blesk z čistýho nebe!"

Kosty se na důkaz významu svého objevu udeřil do čela takovou silou, že málem spadl ze židle. Třesoucí se rukou si nalil další uzo.

„Před mým zmučeným a unaveným zrakem se vynořil obraz vlajky, naší vlajky, vlajky, pro kterou jsme tolik trpěli, pro kterou jsme krváceli a umírali, ale vlajky ne z plátna, ale z mojí nejlepší, nenapodobitelný, originální, světově proslulý eňo-něňo zmrzliny!" zvolal triumfálně a provrtával mě přitom planoucím pohledem. Pak se zaklonil, aby mohl vychutnat, jaký dojem na mě jeho slova udělala.

Ujistil jsem ho, že je to skvělý nápad a něco, o čem jsem nikdy v životě neslyšel. Kostyho tvář se rozzářila štěstím, ale vzápětí opět potemněla a můj přítel se znovu propadl do hlubin zoufalství.

„Vyskočil jsem z postele," pokračoval pohřebním hlasem, „a řítil se do kuchyně. Pak jsem ale zjistil, že pro můj plán mi chybí jedna důležitá inkredencie. Mám čokoládu k obarvení na hnědo, mám

potravinářský barvivo na červenou, zelenou nebo žlutou zmrzlinu, ale nic, vůbec nic, čím by se daly udělat modrý pruhy na naší vlajce.“ Kosty se odmlčel, zhluboka se napil a pak se hrdě nafoukl.

„Někdo podřadnější... Turek nebo Albánec... by to vzdal a šel by od válu. Ale ne Řek Kosty Avgadrama! Víte, kyrie, co jsem udělal?“ Zavrtěl jsem hlavou a napil se zázvorové limonády.

„Šel jsem za svým bratrancem. Jmenuje se Michaeli a pracuje v lékárně u přístavu. A tenhle Michaeli - ať ho i s jeho potomstvem až do čtvrtýho kolena stihne prokletí svatýho Spiridiona - mně dal barvu na ty modrý štráfy. Koukněte!“

Kosty odešel do lednice, přinesl odtud obrovitý tác a postavil ho na stůl. Byl plný modro bíle pruhované zmrzliny, která skutečně vypadala jako řecká vlajka, i když ta modř hrála při okrajích lehce do purpurova. Řekl jsem, že zmrzlina vypadá opravdu skvěle.

„Je to bomba!“ zašeptal hrozivě Kosty. „Smrtící časovaná bomba!“

Znovu se posadil a chmurně hleděl na tác s vlasteneckou lahůdkou. Krom onoho zvláštního červenavého odlesku modři jsem ovšem na jeho zmrzlině nic nebezpečného neshledával.

„Pokořen! Zneuctěn vlastním bratrancem, tím nemanželským synem svobodnýho otce!“ naříkal Kosty. „Dal mi prášek a tvrdil, že to s ním půjde, dušoval se, ten had prolhaná, ta zmije jedovatá, že ho můžu do zmrzliny použít.“

„A vyšlo to, ne?“ opáčil jsem. „Tak v čem je potíž?“

„Jen díky božímu smilování a vnuknutí svatýho Spiridiona,“ pravil Kosty zbožně, „napadlo mě udělat ještě jednu menší vlajčičku pro vlastní rodinu, aby mohla oslavit můj triumf. Nedovedu si představit, co by se stalo, kdybych to neudělal.“

Vstal a odešel ke dveřím, které vedly do jeho soukromého bytu.

„Teď vám, kyrie, ukážu, co ten ďábel, ta příšera v lidský podobě a současně můj vlastní bratranec způsobil,“ pravil a zavolal vzhůru do úzkého schodiště: „Katarino! Petro! Spiro! Pojďte sem!“

Kostyho žena se dvěma syny zvolna a váhavě vstoupili do cukrárny a stanuli přede mnou. Ke svému úžasu jsem zjistil, že všichni mají purpurová ústa, tak zářivě rudá, jako krovky berušky.

„Vyplázněte jazyky,“ kázal zmrzlinář.

Rodinka otevřela ústa a ukázala jazyky v barvě kardinálského roucha. Připomínali hrůzně jedovaté orchidejové květy. Pochopil jsem, co zavinilo Kostyho neštěstí. Zcela bezmyšlenkovitě, jak už si tak Korfané zpravidla počínají, dal mu jeho přítel apatykář pytlík s genciánovou modří. Vzpomínám si, jak mi jednou tímto barvivem ošetřili odřené koleno a dobře vím, nakolik je tenhle přípravek trvalý a nesmytelný. Ještě několik týdnů bude mít Kosty ženu a syny s purpurovými ústy.

„Jenom si to představte," bědoval hrozivým šepotem poté, když opět propustil svou obarvenou rodinu, „jen si představte, co by se stalo, kdybych tu zmrzlinu odnesl do paláce. Představte si všechny ty církevní hodnostáře s purpurovými vousy! Purpurově zmalovanýho Nomarka a... a samotnýho krále! To bych se musel z fleku zastřelit."

Poznamenal jsem, že by to naopak byla náramná legrace. Kostyho to šokovalo. Až jednou dospěju, poučil mě, tak pochopím, že na světě jsou věci, o kterých se nežertuje.

„Jen si představte tu reputaci celýho našeho ostrova! A moji reputaci. Pověst člověka, co pomaloval krále na červeno!" naříkal, přidávaje mi další porci zmrzliny, aby dokázal, že se na mě pro mou lehkomyslnost nezlobí. „Představte si ty cizí velvyslance, jak by se smáli, že Řekové mají krále s červeným ksichtem! To by bylo, při svatým Spiridionovi, k nepřežití!"

„A co bratranec," zeptal jsem se, „jak ten se na to tvářil?"

„Zatím nic netuší," odvětil Kosty s ďábelským šklebem na rtech, „ale brzy se to doví. Právě jsem mu poslal porci zmrzliny v podobě řecký vlajky."

A tak posléze vzrušení, které zachvátilo náš ostrov, dosáhlo za rozbřesku očekávaného slavného dne vrcholu. Spiro sklopil střechu svého obrovského starého dodge a jeho zadní část vybavil čímsi na způsob menší tribuny, aby naší rodině umožnil pohodlný výhled na celou parádu. Ve slavnostní náladě jsme dorazili na hlavní náměstí, kde jsme si dali sklenku uza a v naději, že se vbrzku dozvíme nejnovější drby, zaujali jsme místo před jednou kavárničkou. Lena, na níž zářily rudo zelené šaty, nám sdělila, že Marko konečně - i když nerad - sice upustil od svého projektu s modrými a bílými osly, ale nyní pojal jiný, jen trochu míň bizarní plán.

„Víte pšece, že jeho otec vlastňuje tiskárnu, že?“ vysvětlovala Lena. „No a teď si Marko pševzal do chlávy, že dá vytisknout tísice a tíísice šeckých fábory, naloží je na jachtu a rozchází do móše, aby párnik s našim pánovnik ploul skrz ne móše, ale chrómady šeckých fábory.“

Na tomto místě je třeba podotknout, že Markova jachta byla pravidelně terčem vtipů celého Korfu. Svou druhdy elegantní výletní loď totiž její majitel vybavil palácovou nástavbou, díky níž se celé plavidlo nebezpečně klonilo k pravoboku. Pokaždé když Marko vyplul, padaly sázky, kdy se - a zda vůbec - navrátí.

„A tak,“ pokračovala Lena, „nejdšív dal ty fábore vytisknout, ale pak pšíšel na to, že se ve vodě rýchle potopují. Proto dal ještě podělat chrómada dševěný kšíže na které ty fábore se pšílepil.“

„To mi připadá jako docela zajímavý nápad,“ pravila maminka.

„Jestli mu to vyjde,“ podotkl skepticky Larry. „Víte přece, jaký je Marko organizátor. Vzpomeňte si třeba na ten trapas s oslavou Konstantinových narozenin.“

To se jednou v létě Marko rozhodl, že uspořádá pro svého synovce Konstantina opulentní piknik na pláži. Mělo to být cosi přímo kolosálního, včetně opékání podsvinčat a melounů plněných šampaňským vínem. Za tím účelem tehdy sezval celou smetánku ostrova Korfu. Háček byl ovšem v tom, že si Marko nějak popletl pláže, a tak zatímco osaměle čekal daleko na jihu ostrova obklopen takovou spoustou potravin, že by stačily zásobit menší armádu, hladová a žíznivá elita Korfu marně trčela na vyprahlé severní pláži.

„Co naplát,“ odvětila Lena s pokrčením ramen, „už cho nezastavíme. Všechny ty fábore má na svoje loď. Jednoho muže a jednu rachejtli poslal Marko do chór.“

„To jako s raketou?“ zeptal se Leslie. „Proč to?“

Lena obrátila oči v sloup a rychlopalně zamrkala.

„Když ten člověk uvidí párnik s pánovnik, tak tu rachejtli odbouchne. Marko se ji všimne a tak bude mít chóďně čas rozcházet fábore do móše.“

„Přála bych mu, aby to vyšlo,“ řekla Margo. „Já mám pro Marka slabost.“

„Ale to my všechni, to my všechni, moje drácha," ujistila ji Lena. „Ve vesnici kde stóji moje vila, máme užásně chódneho obecního plpa. Každý cho má strašně rád, je... je... très sympathique, ale nikócho by nenapadnúlo udělat z něj stárostu."

A po této jedovaté poznámce nás dáma opustila. Dalším, kdo se u našeho stolu zastavil, byl neobyčejně vzrušený plukovník Velvit.

„Neviděli jste tu náhodou tři malé tlusté skauty?" zeptal se nás. „Ne, to asi těžko. Darebáci jedni! Představte si, vydali se do přírody ve vycházkových krojích a vrátili se zmazaní jako čuňata. Poslal jsem je, aby si dali kroje vyčistit, ale od té doby jsem je neviděl. Jednoduše zmizeli."

„Když je uvidím, tak je za vámi pošlu. Nemějte strach, pane plukovníku," uklidňovala ho maminka.

„Moc vám děkuji, paní Durrellová. Ale strach mám, protože zrovna na těchhle třech rošťácích závisí úspěch našeho vystoupeni," vysvětloval starý pán. „Nejen že jsou důležitou součástí obrazce vlajky, ale musí taky zničit most, víte?"

A s touto mysteriózní poznámkou odklusal jako honicí pes na lov svých uprchlých chráněnců.

„Most? Jaký most?" zeptala se poplašeně maminka.

„To je součást jejich vystoupení," odpověděl Leslie. „Krom jiného mají na náměstí vybudovat přes imaginární řeku pontonový most, přejít po něm a pak ho za sebou zničit, aby je nepřítel nemohl pronásledovat."

„Vždycky jsem skauty pokládala za vyloženě mírumilovnou organizaci," podivila se maminka.

„Ale ne na Korfu," poučil ji Leslie. „Tady tvoří nejmilitantnější část místního obyvatelstva."

Tou dobou se k nám už připojili Theodor a Kralefsky, se kterými jsme byli dohodnuti, že s námi pojedou ve Spirově automobilu.

„S uvítací salvou vyvstaly... ehm... jisté... tak říkajíc potíže," informoval nás Theodor.

„Já to věděl!" zvolal rozzlobeně Leslie. „Ten trouba velitel místní posádky! Říkal jsem mu, že se ty benátské kanony roztrhnou, když z nich bude chtít vystřelit."

„Ne, ne, děla se... jaksi... neroztrhla. Alespoň... ehm... doposud“ vysvětloval Theodor. „Ale mají problém se správným načasováním té salvy. Velitel trvá na tom, že musí zaznít přesně v okamžiku, kdy se monarchova noha dotkne řecké půdy. Ta... ehm... potíž spočívá jaksi v tom, že nevědí, jak dát signál dělostřelcům, protože... ehm... z pevnosti není do přístavu vidět.“

„Tak jak to zařídí?“ zeptal se Leslie.

„Poslali do přístavu desátníka s pětačtyřicítkou,“ odpověděl Theodor. „Těsně předtím, než král vystoupí na pevninu, má vystřelit, a tím dát posádce pevnosti znamení.“

„Ukázali mu, jak se s tou pětačtyřicítkou zachází?“ zajímal se skepticky Leslie.

„Inu... ehm... jaksi...“ koktal skromně Theodor, „chvíli mi trvalo, než jsem tomu člověku vysvětlil, že je nebezpečné strkat do pouzdra nabitý revolver s nataženým kohoutkem.“

„To by si ten pitomec prostřelil nohu,“ poznamenal Leslie.

„To nic,“ usmál se Larry. „K nějakému krveprolití do večera beztak dojde. Předpokládám, že tady Theo má brašnu první pomoci s sebou.“

„Takhle nemluv, Larry,“ žadonila maminka. „Jsem z tebe vyloženě nervózní.“

„Jestli jste, mlospani Durrellovic, připravená, tak se budeme vyrazit,“ řekl Spiro, který se tu náhle vynořil, tváře se mračně a hrozivě jako chrlič na Notre Dame. „Tlačenka v přístavu už je pustá.“

„Tlačenice je hustá“ opravila ho Margo.

„No, vždyť jsem se to řeknul, slečno Margo,“ přikývl Spiro. „Ale vy nebojte. Já je prorazím. Budu je vyplašovat koukačkou.“

„Spiro by, na mou duši, měl sestavit slovník,“ poznamenal Larry, když jsme nastupovali do dodge.

Už od časného rána byly všechny příjezdové cesty do města plné povozů a oslích spřežení, ve kterých venkované přijížděli do hlavního města, aby se zúčastnili chystané slávy. Stromy i keře v okolí cest byly pokryty jemným prachem, jehož zvířená zrnka poletovala vzduchem jako mikroskopické sněhové vločky. Město bylo plnější než na svatého Spiridiona a na hlavním náměstí se už

tísnil pestrobarevný dav obyvatel ve svátečních šatech. Postranní uličky byly přecpané lidskou a oslí směsicí, která se za neustálého hovoru, smíchu a švitoření zvolna sunula vpřed. Nad zástupy se vznášel oblak česnekové vůně i pachu naftalínu, svědčící o tom, že většina obyvatel vytáhla pro tuto příležitost své nejlepší, běžně neužívané oděvy. Ze všech stran k nám doléhaly zvuky dechovek, oslí hýkání, volání pouličních prodavačů i vzrušené hlasy dětí. Celé město šumělo, vřelo a kypělo jako pestrobarevný, voňavý včelí úl.

Hlemýždím tempem, raze si cestu hustým davem, který „vyplašoval“ pronikavým zvukem mosazné houkačky s gumovým balonkem, vezl nás Spiro směrem k přístavu. Tam se už tísnil dav hodnostářů, řadili muzikanti v parádních uniformách s lesklými nástroji v rukou, jejichž efektní nástup jen mírně kalila skutečnost, že tváře dvou z nich zdobily obrovské modrozelené monokly - důsledky prodělaných konkurenčních zápasů minulých dní. Hned vedle nich se řadil prapor místní vojenské posádky v nezvykle vyžehlených a nablýskaných uniformách. Církevní hodnostáři s pečlivě načesanými bílými, stříbřitými i ocelově šedými plnovousy, připomínající svými pompézními rouchy hejno pestrobarevných papoušků, mezi sebou živě diskutovali, provázejíce svůj hovor změkčile kultivovanými gesty pěstěných baculatých rukou nad klenutými bříšky. Poblíž mola, u kterého měla přistát králova loď, postával úzkostně se tvářící desátník, viditelně klesající pod tíhou zodpovědnosti, jež spočívala na jeho bedrech, a nervózními prsty poklepával na pouzdro s revolverem připnuté u pasu.

Tu náhle proběhlo shromážděným davem vzrušené chvění a ze všech stran se ozývaly hlasy: „Král! Král! Král přichází!“ Desátník si upravil brigadýrku a maličko se napřímil. Tohle vzrušení způsobil pohled na jachtu Marka Paniotisse, jež se zvolna kolébala na vlnách zálivu. V tu chvíli stál Marko na její zádi a pilně vyhazoval jeden balík papírových vlaječek za druhým.

„Žádnou raketu jsem neviděla, vy ano?“ podivila se Margo. „Ne, ale na kopce na druhé straně ostrova odtud nedohlídneme,“ vysvětlil jí Leslie. „Řekla bych, že se to Markovi daří skvěle,“ mínila Margo. „Je to opravdu velice efektní,“ přisvědčila maminka.

A měla pravdu, protože pohled na mořskou hladinu široko daleko pokrytou řeckými vlaječkami byl skutečně neobyčejně působivý. Bohužel, jak jsme asi po hodině a půl zjistili, Markovi jeho načasování selhalo. Člověk, pověřený na severu ostrova vyhlížením královy lodi, byl sice spolehlivý, ale nevynikal schopností rozlišovat vzdálené body na mořském obzoru. Ukázalo se, že plavidlo, které původně pokládal za monarchovu loď, je jenom ušmudlaný malý tanker, směřující do Atén. To by samo o sobě tak nevadilo, kdyby byl Marko - v podstatě stejné lehkomyslný jako většina Korfanů - řádně a včas vyzkoušel rozpustnost lepidla, které použil na připevnění vlaječek k nosným dřívkům. Zatímco jsme očekávali příjezd pomazané hlavy, všechny vlaječky se postupně odlepily, nasákly vodou a potopily se na dno zálivu.

„Chudáček Marko; mně je ho strašně líto," povzdechla si téměř plačky má sestra.

„To nic," utěšoval ji Larry, „třeba bude král mít radost z té spousty dřevíček."

„To si... jaksi... ehm... nemyslím," podotkl Theo. „Jak vidíte, jsou to samé malé křížky. A ty se tady v Řecku pokládají za špatné znamení."

„Ach Bože," dělala si starosti maminka, „doufejme, že se král nedoví, že to způsobil Marko."

„Jestli má Marko rozum, tak se dobrovolně odebere do exilu," poznamenal Larry.

„Konečně!" zvolal Leslie, když do zálivu majestátně vplula bílá královská loď a začala si razit cestu záplavou dřevěných křížů, jako by se pohybovala nikoli po moři, ale po nějakém rozlehlém vojenském hřbitově.

Pak byla spuštěna lodní lávka, kapela zahrála slavnostní pochod, čestná stráž se postavila do pozoru a hlouček církevních hodnostářů se jako z kořenů vyrvaný záhon barevného kvítí vrhl vpřed. Preláti došli až k patě lodního můstku, kapela zmlkla a za dojatého „ach" a „och", ozývajícího se tu a tam z úst shromážděného davu, se na vrcholu schůdků objevilo osobně Jeho Veličenstvo král. Ležérně zasalutoval a jal se zvolna sestupovat. Veliký okamžik nepatrného desátníka se blížil. Zpocený a vzrušený prodral se až k zábradlí lávky

a upřel úzkostný pohled na špičky monarchových bot. Měl jasné instrukce: tři kroky předtím, než vladař dospěje k patě lávky, má dát signál k odpálení čestné salvy. Dělostřelecká posádka tak bude mít dostatek času k salvě přesně ve chvíli, kdy monarcha vstoupí na posvátnou půdu řecké vlasti.

Král sestupoval velice zvolna. Atmosféra byla nabita emocemi. Maličký desátník si pohrával s pouzdrem na pistoli, v kritickou chvíli tasil pětačtyřicítku a v rychlém sledu vypálil všech pět nábojů, které zasvištěly necelé dva metry od králova pravého ucha. Vzápětí vyšlo najevo, že velitel pevnosti svůj záměr s vítacím výborem předem neprojednal, neboť nejen jeho členy, ale i ostatní účastníky slavnosti včetně samotného krále, desátníkovo počínání - mírně řečeno - poněkud zaskočilo.

„Bože, oni na něj spáchali amputát!“ zvolala Margo, která si v okamžicích vzrušení pletla cizí slova.

„Neblázni, to byl signál,“ odsekl Leslie a zamířil triédr k pevnostním hradbám.

Jenže se ukázalo, že vítací výbor soudil podobně jako moje sestra. Městská honorace se vrhla na nešťastného desátníka. Bili ho, srazili k zemi, vyrvali mu revolver a bacili ho jeho pažbou do hlavy. Nejspíš by to ten chudák odskákal daleko vážnějším zraněním, kdyby se vzápětí neozval zvuk děl a předprseň pevnosti nezahalil těžký oblak dýmu.

Teprve pak rozhořčení ochránci krále pochopili, co se to vlastně přihodilo, a protože Korfané jsou proslulí svým smyslem pro humor, všichni se hlasitě rozesmáli. Jenom král vypadal jaksi zamyšleně. Nastoupil do připraveného otevřeného kabrioletu, jenže brzy vyvstala další potíž, když se ukázalo, že dvířka nejdou zabouchnout. Šofér jimi třísknul, po něm to zkusil velitel čestné stráže, pak kapelník a ještě jakýsi kněz, ale dvířka oficiálního vozu se stále tvrdošíjně otevírala. Šofér to však nevzdal, ustoupil o pár kroků a do dveří s rozběhem mohutně kopnul. Vůz se i s králem celý rozkýval, ale dvířka zase nedržela. Kohosi napadlo přivázat je špagátkem, nebylo však oč jej zachytit. Nakonec, jelikož se už další prodleva zdála neúnosná, vůz vyrazil s Nomarkovým sekretářem na předním

sedadle, a ten - nakláněje se dozadu přes opěradlo - po celou cestu rukou přidržoval vzpurná dvířka.

První zastávka se konala před chrámem svatého Spiridiona, kam se král šel poklonit mumifikovaným světcovým ostatkům. Obklopen houštinou kněžských plnovousů zmizel v šeru kostela, kde jako les prvosenek zářilo tisíce plamenů svic. Ten den bylo značné vedro, a tak se králův šofér po vyčerpávajícím zápase s neposlušnými dvířky rozhodl využít stávající přestávky k malému posilnění. Aniž komu cokoli řekl, nechal auto před kostelem a zmizel za nejbližším rohem. Kdo by mu to taky mohl mít za zlé? Kdo by za podobných okolností nepocítil stejnou potřebu? Avšak šoférův odhad času, který jeho vladař stráví v chrámu Páně, se ukázal značně nepřesný, takže když se král v doprovodu nejvyšších představitelů řecké církve náhle zjevil ve dveřích kostela a nasedl do vozu, zjistilo se, že šofér chybí. A jak už to tak na Korfu v okamžicích krize chodí, kdekdo házel na kdekoho vinu za jeho nepřítomnost. Zdržení se protahovalo, jelikož nikdo přesně nevěděl, kterou kavárnu poctil zmizelý šofér svou přítomností, až nakonec se komusi přece jen podařilo nebožáka vystopovat a za snůšky kleteb ho odtrhnout od druhé nedopité sklenky uza.

Další plánovanou zastávkou bylo hlavní náměstí, kde měl král zhlédnout vojenskou přehlídku místní posádky a skautské vystoupení. Za neustálého vytrubování se Spirovi podařilo prorvat se přecpanými ulicemi dostatečně včas, takže jsme na náměstí dorazili dřív než Jeho Veličenstvo.

„Teď se už snad doopravdy nic dalšího nepokazí," pravila ustaraně maminka.

„Náš ostrov se dnes překonal," poznamenal Larry. „Myslel jsem, že cestou z přístavu do kostela přinejmenším píchnou pneumatiku, ale to se nestalo. Takže doufám, že to nejhorší už máme za sebou."

„Tím bych si tak jistý nebyl," namítl Theodor. „Nezapomeňte, že tohle je Korfu. A tady - aspoň pokud jde o maléry - nikdy není všem dnům konec."

„Doufám, že se mýlíte," řekl Kralefsky. „Skutečně, člověk aby se styděl za tak mizernou organizaci."

„Fakt, Theo," trval Larry na svém, „nic horšího už se stát nemůže."

„Rád bych se mýlil, ale... ehm... krk na to nedám," odpověděl Theodor.
Jak se ukázalo, měl stoprocentní pravdu.

Král dorazil a zaujal místo na tribuně. Tři setniny vojska pochodovaly s velikou slávou kolem jeho stanoviště, a dokonce se jim i jakžtakž dařilo držet krok. Na Korfu byla tou dobou jen odloučená jednotka, jejíž příslušníci bůhvíjaký výcvik neměli, ale přesto se svého úkolu zhostili v podstatě se ctí. Po nich následovaly spojené ostrovní hudby - kutálky ze všech okolních vesnic v barevných uniformách s nablýskanými žesťovými nástroji, jež se leskly ve slunečních paprscích, až oči bolely. A i když to tu a tam v rytmu trochu zaskřípalo a občas se ozvalo pár falešných tónů, celkovou břeskností působila jejich hra mohutným dojmem.

Pak přišlo na řadu vystoupení skautíků, a my všichni jsme tleskali a usmívali se na plukovníka Velvita, který byl viditelně ztrémován, když ve skautském stejnokroji a s přísným výrazem starozákonního proroka přivedl své chlapecké jednotky na prašné náměstí. Nejprve společně pozdravili krále a poté, poslušni pisklavého povelu, jenž se vydral z plukovníkova hrdla, se po krátkém chomýření zformovali do obrazce, znázorňujícího řeckou státní vlajku. Tuto akci odměnili diváci takovým jásotem a bouřlivým potleskem, že jeho ozvěna snad dolehla až k vzdáleným pevninským vrcholkům albánských hor. Následovala krátká ukázka prostných, po níž se skautíci přesunuli do míst, kde dvě na zemi nakreslené bílé linky označovaly protilehlé břehy imaginárního říčního toku. Najednou polovina jednotky zmizela, aby se vzápětí vrátila s prkny, nezbytnými k výrobě mostu, zatímco zbývající skauti vybudovali základnu pontonového přechodu přes „říční proud". Dav jejich počínání tak zaujalo, že všichni přihlížející včetně policistů, kteří je měli udržovat v určeném odstupu, se stále víc a víc tlačili k centru „bojového" dění.

V doslova rekordním čase se chlapcům, z nichž nejstarším nebylo víc než osm let, podařilo vybudovat bezpečný přechod přes imaginární řeku, po němž pak celá jednotka za vřeštivého zvuku polnice překlusala. Dav byl nadšen. Tleskal, jásal a provolával slávu malým hrdinům. Plukovník Velvit se neubránil mírně polichocenému úsměvu a hrdě pohlédl naším směrem. Pak vyštěkl další rozkaz. Tři

malí tlustí skautíci se oddělili od ostatních a vydali se do středu mostu obtíženi rozbuškami a demoliční výbavou. Chvíli tam cosi kutili, pak natáhli elektrický drát a vedli ho k odpalovacímu zařízení umístěnému stranou. Postavili se do pozoru a čekali na další příkazy. Plukovník Velvit cítil, že nastává vrcholný okamžik očekávané akce. Rozhlédl se na všechny strany, aby se ujistil naprostou pozorností přihlížejícího davu. Ten ztichl a napjatě zpozorněl.

„Zničte pontonový most!“ zavelel plukovník, jeden z tlustých skautíků přiklekl k odpalovacímu zařízení a stiskl spouštěcí mechanismus.

V několika dalších minutách panoval - mírně řečeno - nepopsatelný zmatek. Došlo totiž ke skutečné, značně silné explozi, po níž se zvedl mrak prachu a dýmu, vzduchem poletoval štěrk, drobné kamení i úlomky dřev, které jako krupobití dopadaly na hlavy přihlížejícího davu. Mohutná tlaková vlna srazila na zem první tři řady přihlížejících včetně policistů a plukovníka Velvita. Dřevěné třísky spolu se štěrkem bubnovaly jako kulometná palba do karosérie Spirova vozu a srazily mamince z hlavy klobouk.

„Kristepane,“ ulevil si Larry. „Na co si to, k čertu, ten blázen Velvit hraje?“

„Můj klobouk,“ naříkala mamka, „někdo mi sebral klobouk!“

„Nebojujte se, mlospani, já vás ho najedu,“ utěšoval ji Spiro.

„Toto jest značně znervózňující, neobyčejně znervózňující,“ šeptal Kralefsky se zavřenýma očima, otíraje si čelo kapesníkem. „Příliš militaristická výchova pro tak malé chlapce.“

„Malé chlapce? Spíš malé ničemy,“ hudroval Larry, vytřásaje si z vlasů štěrk a drobná dřevíčka.

„Cítil jsem téměř s jistotou, že se ještě něco přihodí,“ neodpustil si Theodor jistou dávku uspokojení, neboť se opět prokázalo, že jako zdroj kalamitních situací je ostrov Korfu zcela nepřekonatelný.

„Museli použít nějakou opravdovou výbušninu,“ konstatoval Leslie. „Divím se, že si plukovník Velvit s něčím takovým zahrává. To je zatraceně nebezpečná legrace.“

O něco později se ukázalo, že to nebyla plukovníkova vina. Když se mu s jistými potížemi podařilo odvést z náměstí svůj rozprášený oddíl, vrátil se na místo zkázy, aby se omluvil naší mamince.

„Nedovedete si představit, jak mi je, paní Durrellová," řekl se slzami v očích. „Ti malí uličníci si u rybářů obstarali skutečný dynamit, ale ujišťuji vás, že jsem o tom neměl ani potuchy."

V zaprášeném stejnokroji a s pomačkaným skautským kloboukem na hlavě vypadal starý pán jako figura hodná politování.

„Ach, nic si z toho, pane plukovníku, nedělejte," odpověděla maminka, pozvedajíc třesoucí se rukou k ústům sklenku brandy se sodou. „Něco takového se může přihodit kdekomu."

„Samosebou," poznamenal Larry. „U nás v Anglii je to úplně běžné. Neuplyne den, aby..."

„Co kdybyste s námi, pane plukovníku, dneska povečeřel?" zasáhla maminka a zpražila Larryho přísným pohledem.

„Děkuji, madam, jste velice laskavá," odpověděl plukovník. „Ale teď mě omluvte, musím se jít převléknout."

„Zajímal jsem se o to, jak na to reagovali diváci," řekl Theodor pln badatelského zájmu. „Víte, mám na mysli ty, co to... ehm... srazilo k zemi."

„Asi je to pořádně naštvalo," odpověděl Leslie.

„Ne," vysvětloval hrdě Theodor. „V tom se právě mýlíte. Jsou to praví Korfané. Vzájemně si pomohli na nohy, očistili se od prachu, omyli odřeniny a drobná zranění, a pak si libovali, jak to všechno pěkně, tak říkajíc... ehm... realisticky vyšlo. Na tom, že malí skautíci manipulovali s dynamitem, jim vcelku nic divného nepřišlo."

„Inu, když člověk žije na Korfu dostatečně dlouho, tak už se přestává divit čemukoli," poznamenala k tomu s hlubokým přesvědčením maminka.

Nakonec jsme ve městě - během dlouhotrvající opulentní večeře - společně přesvědčili plukovníka Velvita, že jeho demolice pontonového mostu byla ve skutečnosti zlatým hřebem celého programu. Za sametově chladivého večerního vánku nás pak Spiro odvezl domů. Sýčkové ve větvích houkali své „pújď -pújď", bělostný prach se jako letní mračno zdvíhal za koly našeho vozu a v nočním šeru olivových hájů poletovala hejna zelených světlušek. Měli jsme za sebou bohatý, událostmi naplněný, vyčerpávající den a všichni jsme byli rádi, že jsme konečně doma.

„Řeknu vám,“ pravila maminka, a potlačujíc zívnutí, jala se s petrolejkou v ruce vystupovat po schodech ke své ložnici, „král nekrál, zítra spím do oběda, abyste věděli.“

„Ale...“ ozval se zkroušeně Larry, „já ti to, mami, neřekl?“

„Cos mi neřekl?“ zeptala se podezřívavě mamka.

„No... o tom královi,“ odpověděl Larry. „Moc mě to mrzí, ale asi jsem se s tebou měl předem domluvit...“

„Domluvit? A na čem?“ vyplašila se maminka.

„Pozval jsem ho na oběd,“ odtušil Larry.

„Larry! To snad ne! Ty nemáš rozum!“ spustila mamka svou lamentaci, když tu jí došlo, že si z ní její nejstarší syn utahuje.
Hrdě se napřímila v celé výši svých sto padesáti centimetrů.

„No, to je úžasná legrace,“ odsekla ledově. „Ale vůbec největší legrace by nastala, až by ten král zjistil, že jediný, co máme teď zrovna v baráku, je tak akorát pár vajíček.“

A s těmito slovy se, ignorujíc výbuch smíchu, který se za ní ozval, důstojně odebrala do své ložnice.

7

PO CESTÁCH LÁSKY

Občerstvěte mě koláči hroznovými,
osvěžte mě jablky, neboť stůňu láskou.
Píseň písní 2,5

Nastalo jedno z oněch fenomenálních suchých období, kdy země pukala žárem a sama obloha bledla výhní vrcholícího léta do pomněnkové modři, moře bylo zrcadlově hladké jako obrovské blankytné jezero, nehnuté a teplé jako čerstvě nadojené mléko. Za nocí to v trámoví, okenicích a dřevěných podlahách vily tajemně a suše praštělo, jako by horký vzduch vysával ze dřeva poslední kapky vlhkosti. Úplněk na vlaze sametovém nebi se podobal do ruda žhnoucímu uhlí, a ranní slunce nesnesitelně pálilo už několik minut poté, co se vyhouplo nad obzor. Ani vánek se nepohnul a vedro leželo nad celým ostrovem jako obrovská, vše tížící houně. Na úbočích kopců se tráva i všechny rostliny sesychaly a hynuly v nedýchatelném žáru, a odumřelé pahýly kdysi šťavnatě zelené vegetace tam trčely jako medově bledé, křehké dřevěné hobliny. Bylo takové horko, že i cikády začínaly zpívat časněji, aby o polednách znaveně utichaly, a země byla tak rozpálená, že se na ni bosou nohou nedalo stoupnout.

Naše vila se změnila v členitou soustavu přirozených jeskyň a úkrytů, kde bylo stále o nějaký ten stupeň chladněji než v olivových, pomerančovníkových a citroníkových hájích, takže v ní nacházelo útočiště nevídané množství představitelů živočišné říše. Zprvu mě rodina podezřívala, že mám prsty v tom nečekaném náporu všeliké havěti, ale jak invaze rozličného tvorstva mohutněla, začalo být každému jasné, že za tenhle vpád odpovědnost nenesu. Pluky černých klíšťat zaplavily dům a napadaly psy v takovém množství,

že jejich hlavy a uši vypadaly jako oděné do kroužkového brnění, a klíšťata se jich držela tak pevně, že se nedala odtrhnout. Nezbylo, než ubohá zvířata hojně potírat petrolejem, který klíšťata uvolnil, takže z nich opadávala. Psy tato léčba hluboce urážela, přikrčeně se s funěním vlekli z jednoho místa na druhé, páchli petrolejem a všude trousili mračna uhynulých klíšťat. Larry navrhl, abychom pro výstrahu vyvěsili varovnou ceduli s nápisem POZOR - HOŘLAVÍ PSI, jelikož, jak trefně podotkl, kdyby vedle nich kdokoli škrtl sirkou, celý dům v tu ránu vzplane jako hromádka troudu.

Ale i petrolejová kůra psům poskytla jen dočasný odklad trápení. Stále víc a víc klíšťat se stahovalo do vily, takže po večerech jsme z postelí mohli sledovat, jak v celých houfech pochodují po podlaze. Nás naštěstí nenapadala, ale psy přiváděla k šílenství. Jenomže s blechami, které se po klíšťatech také rozhodly bydlet s námi, to bylo ještě horší. Přišly z ničeho nic jako vpád tatarských hord a zaútočily na nás dřív, než jsme si vůbec stačili uvědomit, co se to děje. Byly všude: poskakovaly a lezly vám po nohou a udělaly naše ložnice doslova neobyvatelnými, takže nám nezbylo, než vytahat postele na obě široké verandy a spát venku.

Ale ani blechy nebyly nejhoršími současnými spolubydlícími. Drobouncí ebenově černí štíři zaplavili koupelnu, kde bylo nejchladněji. Leslieho, který si jednou večer velice neprozřetelně zašel bos vyčistit zuby, takový štírek bodl do palce u nohy. Tihle škorpioni byli sotva jeden a čtvrt centimetru dlouzí, ale důsledky uštknutí daleko přesahovaly jejich nepatrné rozměry, takže trvalo několik dní, než Leslie mohl začít znovu chodit. Větší štíři dávali přednost pobytu v kuchyni, kde bezostyšně vysedávali na stropě, sledujíce naše pohyby jako nějací pokroucení vzdušní humři.

Večer se za svitu petrolejových lamp slétávalo největší množství hmyzu: můry všech rozměrů, od drobounkých, světle žlutohnědého zabarvení s křidélky jako rozčepýřené peří, až po růžové a stříbrné lišaje, jejichž sebevražedný let nad žhavým ústím cylindru byl málem s to zhasit petrolejku. Pak to byli brouci, někteří černí jako truchlící pozůstalí, jiní zas vesele pruhovaní či vzorovaní, jedni s krátkými palicovými tykadly, druzí s tykadly dlouhými a zahnutými jako vousy mandarínovy. Spolu s nimi přicházívala mračna hmyzu

tak drobounkého, že jste potřebovali lupu, abyste se mohli podivovat jeho neuvěřitelně roztodivným tvarům a barvám.

Je přirozené, že mně tenhle nápor hmyzu přišel neobyčejně vhod. Každého večera jsem se sběratelskou krabicí a lahvičkami postával u rozzářených lamp, abych s jinými lovci hmyzu soupeřil, kdo bude rychlejší v odchytu vyhlédnutého exempláře. Měl jsem co dělat, protože jsem čelil zdatné konkurenci. Po podlaze se pohybovali gekoni, bledí s narůžovělou kůží, vypoulenýma očima a roztaženými prsty u nohou, kteří dokázali s nepatrným vynaložením sil bleskurychle ulovit kdejakou můru či broučka. Krom nich tu byly svatouškovské kudlanky nábožné se svými bezbradými ksichtíky, jež se jako zelení upíři pružně pohybovaly na štíhlých nožkách.

V úrovni podlahy se především vyskytovali obrovští, čokoládově zbarvení, nohatí a jemně chlupatí pavouci slíďáci, kteří vyskakovali ze stinných úkrytů a dokázali se bleskurychle zmocnit hmyzí kořisti často doslova pod mýma rukama. Hned za nimi přicházely tlusté, stříbřitě skvrnité ropuchy zelené, jež žraly všechen drobný hmyz, který jim přišel do cesty, a dále pak záludní a trochu hrozivě vyhlížející strašníci. Strašníci připomínající stonožky - jsou nějakých sedm a půl centimetrů dlouzí, mají jako tužka široké zploštělé tělo, po celém obvodu lemované třásnitým houštím dlouhých štíhlých nohou. Při pohybu to vypadá, jako by se jim nohy podél těla přelévaly v pravidelném vlnění, takže strašník se přesunuje hladce a plynule jako kámen klouzající po ledové hladině. Patří k nejdravějším a nejútočnějším lovcům hmyzu.

Jednou večer, kdy už na verandě svítily petrolejové lampy, začal jsem se ohlížet po dalších trofejích do sbírky; bylo ještě dost brzy, a tak se většina lovců hmyzu - s výjimkou mne a několika netopýrů - dosud neobjevila. Netopýři bleskurychle, jako klikatící se švihnutí biče, prolétávali verandou, rovnou v letu chytajíce můry i jiná tučná sousta, třeba jen pár centimetrů od plamene lampy, kterou vítr rozvířený jejich křídly pokaždé málem uhasil. Jak postupně temněl poslední nazelenalý odlesk paprsků zapadajícího slunce, cvrčci zahájili svůj vždy znovu a znovu nastavovaný koncert, šero olivových hájů ožilo studeným třpytem světlušek a náš dům, v jehož

zvolna chladnoucím trámoví to po výhni dne tajemně praštělo a vrzalo, se pomalu chystal k nočnímu odpočinku.

Stěna za lampou se mezitím pokryla záplavou nejrůznějšího hmyzu, jenž se tam zotavoval po neúspěšném sebevražedném pokusu, aby se po chvíli znovu sebezáhubným způsobem vrhl proti spalujícímu plameni petrolejky. Přímo u paty zdi se z trhliny v omítce vysoukal snad nejmenší, ale zároveň nejtlustší gekonek, s jakým jsem se kdy setkal. Nejspíš se čerstvě vylíhnul, protože nebyl ani čtyři centimetry dlouhý, ale krátký čas, v němž se těšil z pobytu na této zemi, zřejmě využil k tomu, že snědl vše, co mu přišlo do cesty, neboť měl tělo až po ocásek tak naducané, že byl téměř kulatý. Měl širokou, ostýchavě se usmívající papulu a velké, tmavé a jakoby udivené oči, připomínající zraky malého děcka, které s úžasem hledí na svátečně prostřený stůl. Dřív, než jsem stačil zasáhnout, vylezl po zdi do středu hmyzího hemžení a svou večeři zahájil tím, že slupnul překrásnou zlatoočku; odjakživa jsem velice miloval tahle půvabná stvoření s křídly průsvitnými jako zelená krajka a s velkýma zlatozelenýma očima, a tak jsem v tu chvíli měl na maličkou ještěrku pořádný dopal.

Když spolkl poslední zbytek jako z nejjemnější gázy utkaného křidélka, gekonek se na chvíli zastavil a jen tak pomrkával, jako by uvažoval co dál. Vlastně jsem nechápal, proč si vybral právě zlatoočku, která na něj byla zbytečně objemná, když byl ze všech stran obklopen spoustou drobnějšího hmyzu, jenž pro něj představoval pohodlněji ulovitelnou i snáze stravitelnou potravu. Ale brzy vyšlo najevo, že maličký gekon je prostě žrout s očima většíma než žaludek. Tím, že se vylíhl z vejce a tudíž nepoznal mateřskou výchovu a péči, propadl obrovskému klamu, že jednoduše všechen hmyz je k žrádlu, a čím větší sousto uloví, tím rychleji zkonejší svůj téměř neuhasitelný hlad. Zdálo se, že si ani neuvědomuje skutečnost, že pro tvorečka jeho rozměrů mohou některé druhy hmyzu představovat velice reálnou hrozbu. Byl jako raní křesťanští misionáři natolik zaujat sám sebou, že ho ani ve snu nenapadlo, že by na něj někdo mohl pohlížet jako na možnou potravu.

Nevšímaje si houfu drobných a pro něj snadno stravitelných nočních motýlků, kterých měl kolem sebe plno, dal se do proná-

sledování velikého, chlupatého bource dubového, jehož tělo bylo skoro větší než gekonovo. Neodhadl bourcovu rychlost a zachytil ho jen za cíp jednoho z velkých křídel. Motýl se vznesl s takovou silou, že málem odtrhl gekona od stěny, na níž lpěl. Jenomže maličký ztřeštěnec byl nepoučitelný. Po krátkém odpočinku se, stále ještě nezastrašen, vrhl na tesaříka, stejně velkého jako on sám. Za žádných okolností nemohl být s to polknout tak tvrdou pichlavou potvoru, ale to mu zřejmě vůbec nedošlo. Jenže nedokázal broukovo tuhé a hladké tělo ani uchopit, a tak se zmohl pouze na to, že jej srazil na podlahu.

Dopřál si tedy znovu kraťounký oddych, během kterého letmým pohledem přehlédl své dosavadní bojiště, když tu na verandu přiletěla obrovská kudlanka a přistála na zdi asi patnáct centimetrů od něho. S šustotem, připomínajícím mačkání hedvábného papíru, složila křídla a v pokrytecky modlitebním gestu pozdvihla hrozivými bodci opatřený přední pár nohou. Poté se otáčením hlavy začala rozhlížet po lákavé spoustě drobnějšího hmyzu, jenž se tu shromáždil k jejímu prospěchu.

Bylo nad slunce jasné, že gekonek v životě žádnou kudlanku neviděl a o jejích vražedných schopnostech nemá ani potuchy; v jeho očích představovala skvostně bohatou večeři, o níž až do této chvíle marně snil. Proto se bez ohledu na skutečnost, že kudlanka byla pětkrát větší než on, neprodleně pustil do jejího pronásledování. Jenže kudlanka si mezitím vyhlédla stříbrnou můru, za níž se začala zvolna plížit. Chvílemi se zastavovala a pohupovala ze strany na stranu - hotové ztělesnění ďábelského zla. Těsně za ní, s hlavou odhodlaně skloněnou, systematicky postupoval gekonek. Kdykoli se kudlanka zastavila, zastavil se též, mávaje nadšeně ocáskem jako vzrušené, po hře toužící štěně.

Kudlanka mezitím došla až k nic netušící můře, ještě na okamžik se zastavila, a pak vztáhla zahnuté loupeživé nohy a sevřela jimi vyhlédnutou oběť. Můra začala třepetat křídly s takovou vehemencí, že kudlance nezbylo než vyvinout všechnu sílu, aby ji udržela ve svých krutými bodci opatřených pažích. A jak tak zápasila, vyrazil zezadu k útoku i ocáskem zuřivě mávající gekon, a jako buldok se zakousl kudlance do krovek. Ta měla v tu chvíli plno práce s můrou

zápolící o život, a tak v důsledku nenadálého útoku na okamžik ztratila rovnováhu. Vzápětí spadla na zem a strhla s sebou můru i gekona, který se jí ještě pořád pevně držel za krovky. Upustila už beztak polomrtvou můru a obrátila svůj vražedný přední pár nohou proti gekonovi.

V tom okamžiku jsem se rozhodl do jejich nelítostného boje zasáhnout a obohatit svůj malý zvěřinec jak obrovskou kudlankou, tak i maličkým gekonem, když tu do arény vstoupil další protagonista. Z šeré spleti výhonů vinné révy vešel na kolbiště mohutný strašník - pohybující se koberec nohou - a cílevědomě se sunul směrem ke zmítající se smrtelně zraněné můře. Přikryl ji svým plochým tělem a zaťal kusadla do její hrudi. Byl jsem svědkem fascinující podívané: kudlanka se protočila o téměř sto osmdesát stupňů a uchopila svými jako jehlice ostrými bodci gekona, který se jí neustále držel, ačkoli jeho vlastní tělo se zmítalo v těsném sevření kudlančiných zahnutých končetin. Mezitím strašník, který si uvědomil, že můra je příliš těžká, než aby ji sám dokázal odtáhnout, začal na místě vysávat její životní šťávy.

A to byl okamžik, kdy se do celé věci vložila Theresa Olive Agnes Dierdre, stručně zvaná Dierdre. Byla to samička z páru velkých ropuch, které jsem kdysi nalezl, poměrně snadno ochočil a ubytoval v malé obezděné zahrádce pod verandou. Zde obě ropuchy žily idylickým životem obklopeny pelargoniemi a mandarinkovníky, odvažujíce se vstupu na verandu teprve zvečera, kdy se to tu za svitu petrolejek začalo hemžit hmyzem, kterým se živily.

Byl jsem tak zaujat kláním čtveřice zápasníků, že jsem na Dierdre docela zapomněl, takže mě její příchod zastihl zcela nepřipraveného; ležel jsem na břiše s nosem patnáct centimetrů od miniaturního bojiště. Aniž jsem co tušil, Dierdre dřepěla celou dobu pod židlí, odkud spolu se mnou sledovala průběh šarvátky. Nyní se tiše přišourala, na okamžik strnula, a dřív než jsem mohl zasáhnout, prudce a cílevědomě se, jak už to tak ropuchy dokáží, vrhla vpřed, otevřela mohutnou papulu a hbitým pohybem jazyka naráz slupla strašníka i s můrou. Chvilku opět zůstala bez pohybu, jen při polykání na okamžik přivřela své vykulené oči. Vzápětí se však otočila doleva a bleskurychle schlamstla i kudlanku s maličkou

ještěrkou. Jen okamžik se ještě gekonkův ocásek třepotal v koutku jejích tlustých pysků, než si Dierdre po ropuším zvyku za pomoci palců nacpala dvojité sousto hlouběji do chřtánu.

Mnoho jsem už tou dobou četl o potravinových řetězcích a o zákonu přežití silnějších jedinců, ale tenhle zážitek byl i na mě trochu silná káva.

Kdyby nic jiného, zazlíval jsem ropuše, že mě svou žravostí připravila o poslední dějství napínavého dramatu. A tak, aby mi už dál nezasahovala do přírodovědných pozorování, popadl jsem ji do hrsti a odnesl zpět do zahrádky pod verandou, kterou sdílela se svým manželem, Terencem Oliverem Albertem Dickem ve skrýši uprostřed záhonku plného kvetoucích měsíčků. Došel jsem k závěru, že pro dnešek toho už snědla až dost.

Právě v době, kdy náš dům praštěl vedrem jako buchta na pekáči a zároveň kypěl všelikým živočišstvem, ohlásil se nám Adrian Fortescue Smythe. Adrian, někdejší Leslieho spolužák s námi kdysi strávil prázdniny v Anglii a v důsledku toho se (k její značné nelibosti) beznadějně zamiloval do naší Margo. Všichni společně jsme odpočívali na verandě a pročítali korespondenci, kterou jsme dostávali jednou za čtrnáct dní, když nám mamka šetrně sdělila tuto otravnou novinu.

„A hele, to je milé," řekla. „Bude to prima."

Všichni jsme podezřívavě vzhlédli.

„Co je milé a co bude prima?" zeptal se Larry.

„Píše mi paní Fortescue Smithová," odpověděla maminka.

„Tak zrovna na tom tedy já osobně nic milého nevidím," ušklíbl se Larry.

„Co chce ta stará krůta?" zajímal se Leslie.

„Leslie, broučku, neříkej jí laskavě ‚stará krůta,' ano? Víš přece, jak byla k tobě milá."

Leslie se jen uštěpačně zasmál.

„A co tedy chce?"

„Píše, že Adrian cestuje po Evropě a u té příležitosti navštíví i Korfu a chvíli se u nás zdrží."

„Tak fajn," poznamenal Leslie. „Bude to docela prima, když sem Adrian na čas přijede."

„Ano, je to vcelku milý chlapec," připustil velkomyslně Larry.

„Viď že!" zvolala nadšeně mamka. „Vždycky jsem říkala, že je to dobře vychovaný mládenec."

„Pokud jde o mě, tak já z toho žádnou velkou radost nemám," dala se slyšet Margo. „Je s ním otrava až hrůza. Zívám, sotva se na něj kouknu. Nemůžeš jim, mami, napsat, že tu máme plno?"

„Ale myslela jsem, že tě Adrian docela zajímá," podivila se maminka. „Alespoň on tě má, pokud si vzpomínám, moc rád."

„No právě! Vůbec nestojím o to, aby při pohledu na mě slintal jako pudl před barvící fenou."

Mamka si srovnala brýle a přísnými zraky si svou dceru přeměřila.

„Margo, zlato, myslím, že takhle bys o Adrianovi mluvit neměla; nechápu, kam na ty výrazy chodíš. A navíc přeháníš. Nikdy jsem si nevšimla, že by... no to... jak říkáš... Jednoduše na mě dělá dojem slušného mládence."

„Samosebou," vložil se nazlobeně do debaty Leslie. „Naše Margo si odjakživa myslí, že se z ní všichni chlapi můžou pofrncat."

„Nic si nemyslím," odsekla popuzeně sestra. „Jednoduše o něj nestojím. Děsně dolejzá. Kdykoli na něj kouknu, tak slintá."

„Adrian jaktěživ neslintal."

„Náhodou slintal a slintal, cinta jeden uslintanej, abys věděl."

„Myslím," pravila mamka s nadhledem člověka, který se rozhodl zažehnat hrozící spor, „že tu bude mít tak bohatý program, že mu na nějaké cintání nebo slintání nezbude čas."

O čtrnáct dní později dorazil vyhladovělý a vyčerpaný Adrian, který skoro bez halíře v kapse jel celou cestu až z Calais na kole. To se pod ním krátce před Brindisi rozpadlo na prvočinitele. Zprvu jsme s ním ani moc do styku nepřišli, protože maminka trvala na tom, že musí chodit brzy do postele, dlouho vyspávat a hodně jíst, aby se trochu vzpamatoval. Pokud jsem ho během dne tu a tam zahlédl, pozorně jsem sledoval, projeví-li se u něj příznaky slintavosti, neboť ani jeden host z oné roztodivné čeládky, jež nás pravidelně navštěvovala, se touto pozoruhodnou vlastností nevyznačoval, a já se nemohl dočkat, až budu mít na vlastní oči možnost spatřit tento

zajímavý fyziologický jev. Ale krom toho, že se pokaždé, když Margo vešla do místnosti, děsivě červenal a čučel na ni s pootevřenou pusou (po pravdě musím připustit, že v těch chvílích skutečně trochu připomínal žadonícího pudla), žádnou další známku výstřednosti neprojevoval. Měl nápadně kudrnaté vlasy, velké, mírné, hnědé oči a jeho hormonální pochody mu už tou dobou dovolovaly vypěstit si řídký blond knírek, na nějž byl jaksepatří hrdý. Jako dárek pro Margo dovalil gramofonovou desku s písní, kterou zjevně pokládal za muzikálně kongeniální pandán Shakespearových sonetů. Ten cajdák se jmenoval V útulné hospůdce v Havaně, a brzy nám šel příšerně na nervy, protože den, kdy si ho Adrian aspoň dvacetkrát nepřehrál, pokládal nejspíš za nenaplněný.

„Panebože," úpěl Larry u snídaně, když opět zaslechl šustit už značně obehranou desku, „aspoň v tuhle hodinu kdyby s tím dal pokoj!"

„V útulné hospůdce v Havaně," linul se z trouby gramofonu nasládle napomádovaný tenor, „já dlel jsem a žízeň svou hasil..."

„To už je k nevydržení! Copak by si aspoň občas nemoh pouštět pro změnu něco jinýho?" zoufala si Margo.

„Ale no tak, no tak, děvče," konejšila ji maminka, „jemu se tahle písnička líbí, víš?"

„Ovšem," ozval se Leslie. „Ale tu desku koupil tobě, ne? Je to tvůj dárek. Tak proč bys mu, sakra, nemohla říct, aby ji nechal aspoň chvíli na pokoji?"

„Ne, zlato, to nemůžeš udělat," zasáhla maminka. „Koneckonců je to náš host."

„Co to s tím má společnýho?" odsekl Larry. „To máme všichni trpět jen proto, že ten spratek má absolutní hluch? Je to Margotina deska. Tak o ní může rozhodovat."

„Ale bylo by to nezdvořilé," namítla ustaraně mamka. „Přinesl ji jako dárek a myslí si, že se nám taky líbí."

„To vím, že si to myslí. Taková míra zabedněnosti je skoro neslýchaná," odpověděl Larry. „Věřila bys, že včera urval v půli Beethovenovu Pátou jen proto, aby si mohl pustit vytí toho kavárenského kastráta? Ten kluk má smysl pro umění asi jako Attila Bič boží."

„Tiše, Larry, mohl by tě slyšet," mírnila ho maminka.

„V tom kraválu? To by si z tý roury od gramofonu musel udělat naslouchátko."

Adrian, jenž si absolutně nebyl vědom nepokoje, který zachvátil naši rodinu, se teď připojil k unylému hlasu zpěvákovu. A jelikož sám vládl podobně nosově znějícím tenorkem, výsledný dojem byl zdrcující.

„V útulné hospůdce v Havaně - já dlel jsem a žízeň svou hasil, když náhle já děvu jsem líbeznou - ve svitu měsíce spatřil... To bylo tenkrát kdy poprvé - ach Mama Inez, ach mama Inez, ach mama Inez - jsem žízeň svou v hospůdce hasil..." přeřvával se Adrian více méně unisono s křaplavým gramofonem.

„Bože na nebesích!" vybuchl Larry. „To už fakt přesahuje všechny meze! Margo, seber se a jdi mu něco říct."

„Ano, děvenko, ale slušně a ohleduplně," radila maminka. „Abychom se ho nějak nedotkli."

„Mně je úplně fuk, jestli se ho to dotkne, nebo ne," pravil krvelačně Larry.

„Jistě," přikývla Margo. „Půjdu mu říct, že maminku bolí hlava."

„Ale to nám poskytne jenom částečný odklad," připomněl Larry.

„Víš co?" napadlo Leslieho. „Ty mu jdi říct, že mamku bolí hlava, a já mezitím někam schovám jehly ke gramofonu. Co vy na to?"

„Báječný nápad," zajásala maminka, která byla šťastná, že se tím podaří vyřešit náš problém, aniž bychom zranili křehkou Adriánovu duši.

Adriana ztráta gramofonových jehel i skutečnost, že je - jak jsme ho všichni horlivě ujišťovali - na celém Korfu nelze koupit, trochu zaskočila. Ale ačkoli postrádal hudební sluch, měl naneštěstí slušnou paměť, a tak si svůj oblíbený song alespoň pobrukoval.

Dny ubíhaly, jeho obdiv k Margo však trval v neztenčené míře, dokonce se zdálo, že se jeho milostné poblouznění ještě zhoršuje. Začalo mi být Adriana upřímně líto, protože se zdálo, že ať udělá co udělá, mojí sestře se jaktěživ nezavděčí. Když Margo prohlásila, že s tím knírkem vypadá jako venkovský holič, ochotně se ho zbavil, ačkoli se netajil tím, že ho pokládá za neklamný znak mužnosti. Brzy

nato se Margo stejně vyjádřila, že dává místním venkovským mládencům přednost před jakýmkoli anglickým „dovozem“.

„Jsou to náramní fešáci,“ poznamenala k Adrianově zlosti. „Všichni. Prostě frajeři. Dovedou hrát na kytaru. To se s žádným Angličanem nedá srovnávat. Člověk na dálku cítí, jak jsou šarapantní.“

„Chceš říct šaramantní?“ zeptal se Larry.

„V každým pádě,“ pokračovala Margo, nevšímajíc si bratrovy poznámky, „jsou to praví chlapi, a ne změkčilí, slintající ňoumové.“

„Ale děvenko,“ zasáhla mamka, nervózně hledíc na zraněného Adriana, „tyhle řeči jsou od tebe strašně bezohledný.“

„Já se taky o žádnou ohleduplnost nepokouším,“ opáčila Margo. „Ohleduplnost na nesprávným místě je náhodou ta největší ukrutnost.“

A s tímto poněkud záhadným filozofickým výrokem na rtech odešla za svým posledním milostným úlovkem, do bronzova opáleným mladým rybářem s obrovským mrožím knírem. Adriana to tak vzalo, že celá zbývající rodina cítila potřebu ho v jeho zoufalství nějak povzbudit.

„Adriane, broučku, nesmíte dát na to, co Margo povídá,“ uklidňovala ho maminka. „Ona to tak nemyslí. Je jenom taková tvrdohlavá, víte? A vemte si ještě broskev.“

„Tvrdohlavá? Spíš natvrdlá,“ poznamenal Leslie. „Mně budeš něco povídat o naší Margo.“

„Nevím, jak bych se mohl těm místním chlapcům připodobnit,“ uvažoval ztrápeně Adrian. „Snad abych se naučil hrát na kytaru, co říkáte?“

„Ne, to v žádném případě!“ polekal se Larry. „To nebude zapotřebí. Ale mohl bys zkusit žvýkat česnek.“

„Česnek?“ podivil se Adrian. „Margo má ráda česnek?“

„Samosebou,“ přikývl Larry. „Vzpomeň si, jak říkala, že je cítit jak jsou místní kluci šaramantní. No a co cítíš, když se k nim přiblížíš? Přece česnek!“

Adriana tato logika zaujala a od té chvíle v jednom kuse žvýkal stroužky česneku, až mu oči slzely. Jenomže Margo si, kdykoli se k

ní přiblížil, držela u nosu kapesník a tvrdila, že smrdí jako místní autobus o jarmarku.

Mně připadal Adrian ohromně milý; byl ke všem vlídný a snažil se každému vyhovět. Byl bych ho rád nějak potěšil, nic mě však nenapadalo. Leda že bych Margo zamknul do jeho ložnice, ale obával jsem se, že mamka by s takovým počínáním nesouhlasila. Rozhodl jsem se tedy, že požádám o radu pana Kralefského. Když jsme o přestávce mezi dvěma lekcemi pili kávu, vyprávěl jsem mu o Adrianově neopětované lásce k mé sestře. Tohle téma nám oběma přineslo vítaný odklad od nudných záležitostí spojených se součtem čtverců nad odvěsnami.

„Aha!“ pravil důležitě můj soukromý učitel. „Cesty lásky bývají často hrbolaté. Je však otázka, zda by život nebyl poněkud fádní, kdybychom ke kýženým cílům dospívali snadno a bez překážek.“

Učitelovo filozofování mě sice dvakrát nezajímalo, ale způsobně jsem čekal, až domluví. Pan Kralefsky uchopil do pěstěných rukou sušenku, krátce ji podržel nad šálkem kávy, maličko ji omočil a pak si ji vložil do úst. Zavřel oči a metodicky přežvykoval.

„Domnívám se,“ pravil posléze, „že onen mladík o dámu svého srdce příliš usiluje.“

Namítl jsem, že kdyby o ni neusiloval, nejspíš by teprv nikam nedošel, ale pan Kralefsky se jen pousmál a vysvětlil mi, že ve věcech lásky tomu často bývá právě naopak.

„Kapka lhostejnosti činí někdy divy,“ řekl.

Dal ruce k sobě, dotkl se lehce konečky prstů a zahleděl se ke stropu. Bylo mi jasné, že teď dojde na jeden z oněch romantických příběhů o některé z tajemných a fascinujících „dam“, kol nichž se zpravidla jeho vyprávění točila.

„Vzpomínám si, jak jsem se kdysi beznadějně zamiloval do jisté dámy,“ začal. „Říkám vám to důvěrně, jen mezi námi.“

Přikývl jsem a vzal jsem si další sušenku. Věděl jsem, že Kralefského příběhy bývají dost rozvláčné.

„Byla to dáma tak krásná a přitažlivá, že nejrůznější ctitelé ji obletovali jako... jako... jako včely medovou plástev,“ dodal uspokojen svou schopností obrazného vyjadřování. „Od první chvíle, kdy jsem ji spatřil, zahořel jsem k ní neodolatelnou, hlubokou a

vášnivou láskou a cítil jsem, že i ona, ač to nedává najevo, můj cit do jisté míry opětuje.“

Maličko se napil kávy, aby svlažil vyprahlé hrdlo, pak položil dlaně na stůl, sklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Jeho oduševnělé oči planuly vnitřním žárem.

„Neodbytně jsem se ji jal pronásledovat jako... jako... jako honicí pes na stopě, leč ona zůstávala nevšímavá k mé touze. Spíše jsem měl dojem, že se mi pro mou lásku posmívá.“

Pan Kralefsky se znovu odmlčel a oči se mu zalily slzami. Vytáhl kapesník a hlučně se vysmrkal.

„Nedokážu ani popsat muka, kterými jsem trpěl, ony palčivé záchvaty žárlivosti a bezesné noci plné utrpení. Zhubl jsem o čtyřiadvacet kilo, až se mí přátelé a známí začali strachovat o mé zdraví, a mnozí mě přesvědčovali, že ona dáma není hodna, abych kvůli ní prožíval tolik bolesti. Tak hovořili všichni krom jednoho velice... ehm... tak říkajíc zkušeného přítele, který měl za sebou řadu milostných afér - jednu dokonce až v dalekém Bulúkistánu. Ten mi řekl, že o přízeň té dámy usiluji příliš nápadně. Vysvětlil mi, že dávám-li jí svou oddanost tak okatě najevo, je mou pokorou, tak jako většina žen, spíše znuděna. Kdybych však projevil větší míru lhostejnosti - aha! Toť by prý bylo jiné! Můj přítel mě ujistil, že tím snáz bych pak dosáhl svého cíle.“

Kralefsky se rozzářil a vědoucně zakýval hlavou. Pak si nalil další šálek kávy.

Zeptal jsem se ho, zda se zachoval podle rady onoho zkušeného přítele.

„Ale ovšem!“ odvětil učitel. „Neztrácel jsem čas a neprodleně jsem nastoupil na loď plující do Číny.“

Uvědomil jsem si, že to byl skvělý nápad. Skutečně žádná žena se nemůže domnívat, že si vás zotročila, když se jen tak z ničeho nic seberete a odplujete do Číny. To je tak daleko, že ani nejsamolibější koketa si nemůže od vašich citů cokoli slibovat. Zajímal jsem se, co se stalo, když se pan Kralefsky ze své cesty vrátil.

„Vdala se,“ odvětil trochu ostýchavě můj romantický učitel. Zjevně si uvědomoval, že jeho vyprávění nemá ten pravý happy end.

„Některé ženy jsou značně rozmarné a dost netrpělivé, víte? Ale popovídali jsme si mezi čtyřma očima a ona mi všechno vysvětlila.“ Napjatě jsem čekal na pokračování.

„Řekla,“ pokračoval pan Kralefsky, „že se vdala, protože si myslela, že jsem vstoupil do tibetského kláštera a stal se lamou. Ach ano, kdyby ta drahá bytost tušila, že se vrátím, určitě by na mě čekala. Ale takto se zlomena žalem provdala za prvního, který se namanul. Kdybych byl správně odhadl nutnou dobu své nepřítomnosti, byla by dnes dozajista mou chotí.“

Se zraněným výrazem ve tváři se opět hlasitě vysmrkal. Uvažoval jsem o jeho dobrodružství, ale jaksi jsem nechápal, jaké naučení by si z toho všeho měl vzít chudák Adrian. Mám mu snad půjčit Bublinu Baculajdu a poradit mu, aby se pokusil veslovat do Albánie? Nemluvě o tom, že bych tak mohl přijít o svůj milovaný člun, obával jsem se, že Adrian by nebyl na takový výkon dostatečně zdatný. Jistě, souhlasil jsem s Kralefským, že ten hoch skutečně trochu moc dolézá, ale na druhé straně jsem věděl, že Margo by při své ješitné povaze jeho odjezd z ostrova spíš uvítala, než aby si zoufala. Adrianova největší smůla spočívala v tom, že jakživ neměl příležitost být s Margo aspoň chvíli sám. Došel jsem k závěru, že se Adriana ujmu, a to by v tom byl čert, aby s mou pomocí Margotinu přízeň nezískal.

Nejdřív bylo třeba zajistit, aby Adrian přestal za mou sestrou v jednom kuse běhat jako jehňátko za ovcí, ale aby aspoň do určité míry předstíral lhostejnost a nezájem o její osobu. Začal jsem ho tedy brát na své přírodovědné expedice do okolí. To se dalo poměrně snadno zařídit. Margo se obvykle setkání s ním vyhýbala tak, že vstávala za rozbřesku a kamsi mizela dřív, než se Adrian vykolíbal, takže nakonec zůstával po většinu dne doma sám. Maminka se ho snažila zabavit aspoň tím, že se ho pokoušela naučit vařit, jenže ten nešika nechal v největším vedru otevřené dveře od lednice, takže se nám všechny potraviny zkazily, krátce nato mu v ruce vzplanula pánev plná omastku, z báječného kusu jehněčího vypražil cosi, co se podobalo sušené podešvi, a vzápětí pustil na zem pytlík s půl tuctem vajíček. Takže mamka byla navýsost šťastná, když jsem navrhl, aby mě Adrian doprovázel na mých výpravách.

Brzy se z něj vyklubal skvělý společník, a na to, že vyrostl ve městě, poměrně obratný a přizpůsobivý. Nikdy si na nic nestěžoval, trpělivě dbal mých instrukcí, jako „chytni tohle či ono“ nebo „nehýbej se, ať tě nekousne“ a tak podobně, a dokonce jsem měl dojem, že se o zvířata, která jsme lovili, upřímně zajímá.

Jak pan Kralefsky předpověděl, Margo začala být ze stálé Adrianovy nepřítomnosti nesvá. Ačkoli o jeho projevy oddanosti nestála, vadilo jí, když se jich nedočkala. Chtěla vědět, co Adrian celé dny dělá. Vysvětlil jsem jí, že mi pomáhá s přírodovědným výzkumem. Konstatoval jsem, že dělá velké pokroky a když to tak půjde dál, bude z něj do konce prázdnin docela schopný sběratel.

„Nechápu, že to s ním vydržíš,“ divila se Margo. „Já bych se nudou zbláznila, mít ho celý dni na krku.“

Naznačil jsem, že se mi Adrian přiznal, že je to on, kdo se v její společnosti tak trochu nudí.

„Cože?“ vzkypěla sestra. „Jak může... jak si může dovolit...“

„To víš,“ opáčil jsem rozšafně, „můžeš si za to vlastně sama. Nediv se, že ho otravuje, když se k němu chováš tak, jak máš ve zvyku. Jakživa s ním nejdeš plavat nebo na procházku, ale místo toho jsi na něj hrubá a v jednom kuse se na něj utrhuješ.“

„Já nejsem hrubá!“ čertila se Margo. „Jsem jenom upřímná a každýmu řeknu, co si o něm myslím. Ale když chce jít mocí mermo na procházku, tak ať je po jeho. Se mnou že se nudí!“

Měl jsem ze svého úspěchu takovou radost, že jsem si včas neuvědomil, že moje sestra, jako konečně všichni členové naší rodiny, dokáže být pěkně protivná, když ji někdo namíchne. Onoho večera byla k Adrianovi tak nezvykle vlídná a pozorná, že to ve všech (s výjimkou samotné oběti) budilo značné podezření. Obratně zavedla řeč na výlety po ostrově a nakonec konstatovala, že jelikož doba Adrianova pobytu se už krátí, je na čase, aby se s Korfu seznámil podrobněji. A jak lépe se toho dá dosáhnout, než pěšími výlety? Ovšem, ovšem, koktal šťastný Adrian a dával jí za pravdu, že pěší túry jsou tím nejlepším způsobem, jak poznat krajinu.

„Zrovna pozítří si chci udělat menší výlet,“ poznamenala Margo jen tak mimochodem. „Bude to skvostná procházka. Škoda, že musíš jít s Gerrym, protože bys mě mohl doprovodit.“

„S tím si nedělej starosti,“ pospíšil si Adrian, „Gerry se beze mě snadno obejde,“ dodal s takovou lhostejností, že se mě to až maličko dotklo. „Hrozně rád s tebou půjdu!“

„Tak fajn,“ zacvrlikala Margo. „Určitě se ti to bude líbit. Je to jedna z nejhezčích tras.“

„A kam máš namířeno?“ zeptal se Leslie.

„Do Liapades,“ odpověděla jen tak jakoby nic Margo.

„Do Liapades? A pěšky?“ divil se brácha. „To je úplně na druhý straně ostrova! Celodenní túra!“

„Myslela jsem, že si s sebou vezmeme něco k jídlu a uděláme si piknik,“ odpověděla rozmarně Margo. „Tedy jestli proti tomu Adrian nic nenamítá.“

Všem bylo jasné, že Adrian by nenamítal, ani kdyby po něm naše Margo chtěla, aby plaval v kroužkovém brnění do Itálie a zpět. Řekl jsem tedy, že půjdu s nimi, protože to může být ze zoologického hlediska docela zajímavá výprava. Margo mě zpražila nenávistným pohledem.

„Ale když chceš jít s námi, tak se podle toho taky budeš muset chovat,“ poznamenala trochu záhadně.

Není třeba zdůrazňovat, že Adrian byl z jejího pozvání na vrcholu blaha. Já jsem si nebyl tak moc jistý, co se z toho vyklube. Připomněl jsem, že do Liapades je to pěkně daleko, a že jsou pořádná vedra, ale Adrian řekl, že mu to vůbec nevadí. V hloubi duše jsem se divil, protože jsem věděl, že když trochu přidám do kroku, má co dělat, aby mi stačil, ale nechtěl jsem se ho dotknout, a tak jsem mlčel. V určený den jsme se v pět hodin ráno sešli na verandě. Adrian měl na nohou pár těžkých okovaných bagančat, která si kdesi vypůjčil, a na sobě dlouhé kalhoty a tlustou flanelovou košili. Když jsem si dovolil poznamenat, že to není zrovna nejvhodnější oblečení pro výlety po ostrově, kde je touto roční dobou víc než pětatřicet stupňů ve stínu, Margo se mnou k mému úžasu nesouhlasila. Řekla, že Adrian má perfektní turistické oblečení, které mu osobně pomohla vybrat. Skutečnost, že sama měla na sobě lehounké letní šaty, na nohou sandály a já šortky a košili s krátkými rukávy, ji nijak nepřekážela. Na zádech měla Margo objemný batoh, jenž, jak jsem předpokládal,

obsahoval zásobu pití i jídla pro všechny. Já jsem si vzal sběratelskou brašnu a síťku na motýly.

Takto vybaveni jsme vyrazili na túru. Zdálo se mi, že Margo nasadila hned od počátku nerozumně ostré tempo. Zanedlouho se Adrian začal strašlivě potit a celý zbrunátněl. Navzdory mým protestům kráčela Margo otevřenou krajinou, místo hlubokým stínem olivových hájů. Nakonec to dopadlo tak, že já jsem šel o pár set kroků dál pod olivovníky, zatímco Adrian, který měl strach, aby nevypadal změkčile, oddaně supěl za Margo v plné sluneční výhni. Po čtyřech hodinách už ošklivě kulhal a sotva se vlekl, tlustou šedou košili měl úplně promočenou a tvář purpurově rudou.

„Dáme si na chvíli dvacet?“ zeptala se Margo.

„Snad se trochu napijeme,“ zachroptěl Adrian chřástalím hlasem.

Souhlasil jsem, že je to dobrý nápad. Margo se tedy zastavila a usedla přímo na slunci na balvan, který byl tak rozžhavený, že byste si na něm mohli opéci stádo volů. Chvíli šmátrala v ruksaku a pak vylovila tři malé lahvičky gazozy, šumivé a příšerně sladké místní limonády.

„Nate,“ řekla a podala nám každému jednu. „To vás postaví na nohy.“

Krom toho, že byla silně šumivá a přeslazená, byla ta limonáda tak strašlivě teplá, že žízeň spíš zvětšovala, než aby ji hasila. K polednímu jsme se přiblížili na dohled k protějšímu pobřeží. To Adriana trochu povzbudilo. Jen co dojdeme k moři, budeme si moct zaplavat a trochu odpočinout, slibovala Margo. Konečně jsme dorazili až k divokému, rozeklanému pobřeží a sestupovali k moři, procházejíce mezi obrovskými rudými a hnědými skalisky, která tu čněla jako náhrobky nějakého fantastického hřbitova pohádkových obrů. Adrian se svalil do stínu k patě mohutné skály, ozdobené na vrcholku parukou myrty a čepečkem osamělé pinie. S úlevou se zul a svlékl si košili. Teprve teď jsme viděli, že má nohy stejně rudé jako obličej, a navíc plné škaredých puchýřů. Margo mu poradila, aby si je namočil do kamenitého bazénku mezi skalisky. Zatímco se chladil, šli jsme si s Margo zaplavat. Pak jsme se vrátili do chládku k Adrianovi a já jsem řekl, že teď by nám přišlo vhod něco k jídlu a pití.

„Ale my už nic nemáme,“ odpověděla Margo.

Na okamžik se rozhostilo zaražené ticho.

„Jak to myslíš, že už nic nemáme?“ zeptal se Adrian. „A co je v tom batohu?“

„Přece moje plavky, ručník a tak,“ odtušila s nevinným úsměvem má sestra. „Rozhodla jsem se, že se v tom vedru s žádným jídlem nepotáhnu. Koneckonců, když sebou hodíme, můžeme být na večeři doma.“

„A co pití?“ zeptal se chraptivě Adrian. „Máš ještě tu limonádu?“

„A kde bych ji vzala?“ opáčila popuzeně Margo. „Měli jsme tři. Pro každýho jednu. To musí stačit ne? A krom toho - víš kolik ty flašky váží? Nevím, kluci, co pořád máte. Beztak moc jíte. Trochu půstu vám neuškodí, aspoň kapku splasknete.“

Čekal jsem, že Adrian užuž exploduje. Takhle rozčileného jsem ho dosud nikdy neviděl.

„Já v žádném případě netoužím splaskávat,“ pravil řezavě. „A i kdyby, tak bych se kvůli tomu nevláčel přes půlku ostrova.“

„S tebou je holt potíž, protože jsi houžvička, Adriane, já jsem to vždycky říkala,“ pošklebovala se Margo. „Ujdeš pár metrů a už bys papal a bumbal. Prostě sis od malička zvykal jenom na luxusní život jako v bavlnce.“

„Napít se po túře, jako je tahle, nepokládám za luxus, ale za nutnost,“ odsekl Adrian.

Protože jsem tenhle spor pokládal za úplně planý, sebral jsem tři láhve od limonády a vydal se s nimi asi tři čtvrtě kilometru podél břehu, protože jsem věděl, že v těch místech vyvěrá drobný pramének pitné vody. Když jsem došel na místo, narazil jsem na chlápka, který tam zrovna obědval. Měl snědou, vrásčitou, sluncem ošlehanou tvář a mohutný knír. Na nohou měl tlusté ponožky z ovčí vlny, jaké zdejší venkovani nosí při práci na poli, a vedle něj ležela motyčka se širokým ostřím.

„Kalimera“ pozdravil mě bez nejmenší známky překvapení a pohostinným gestem mě velkomyslně pozval, abych se posadil, jako by byl majitelem onoho pramene.

Odpověděl jsem mu na pozdrav a pak jsem se položil na břicho do měkkého mechu, který díky vlhkému prostředí obklopoval studánku,

a ponořil ústa pod hladinu, stíněnou netíkem. Dlouho a zhluboka jsem pil a nevzpomínám si, že by mi kdy voda takhle chutnala. Pak jsem si ještě smočil hlavu i krk a s úlevným povzdechem se posadil.

„Dobrá voda," poznamenal venkovan. „Sladká, že? Jako ovoce."

Souhlasil jsem, že je znamenitá, a pustil se do vyplachování lahví od limonády.

„Tamhle nahoře je ještě jeden pramen," informoval mě chlápek a ukázal do příkré stráně nad sebou, „ale ten má vodu hořkou jako jazyk vdovy. Ale tahle je sladká, lahodná. Cizinec?"

Během plnění lahví jsem zodpověděl všechny jeho otázky, ale má mysl bloudila jinde. Poblíž ležely zbytky venkovanova oběda: půl šišky kukuřičného chleba, žluťoučkého jako prvosenka, pár mohutných paliček česneku a celá hrst velkých zvrásněných oliv, černých jako lesklí brouci. Při tom pohledu se mi začaly sbíhat sliny a znovu jsem si uvědomil, že jsem od rána neměl v ústech jediné sousto. Nakonec si muž všiml mých chtivých pohledů a s typickou pohostinností Korfanů vytáhl kapesní nůž.

„Chleba?" zeptal se. „Aspoň krajíc?"

Odpověděl jsem, že bych si strašně rád vzal, ale problém je v tom, že jsme na to tři. Moje sestra s manželem, lhal jsem, trpí hladem o kus dál mezi skalisky. Venkovan sklapl kudlu, posbíral všechny zbytky jídla a podal mi je.

„To je pro ně," řekl s úsměvem. „Já mám dost a pro dobrý jméno Korfu nemůžu připustit, aby tu cizinci trpěli hladem."

Upřímně jsem mu poděkoval, olivy s česnekem jsem zavázal do kapesníku, vzal chléb a lahve s pramenitou vodou a vydal se na cestu zpátky.

„Buďte opatrný," volal za mnou sedlák. „Držte se dál od stromů, k večeru přijde pořádná bouřka."

Při pohledu na zářivě modrou oblohu jsem si pomyslel, že ten člověk se určitě mýlí, ale nic jsem neříkal. Když jsem se vrátil na původní místo, Adrian seděl ještě pořád s nohama ve vodě, Margo ležela na skále, opalovala se a polohlasně si beze slov prozpěvovala. S potěšením se vrhli na jídlo i pití, ulamovali kusy zlatého chleba a jako hladoví vlci se cpali česnekem a olivami.

„No vidíte," poznamenala s uspokojením Margo, jako by se o všechen ten proviant sama zasloužila, „to bylo docela fajn, ne? A teď můžeme jít domů."

Vtom se ukázal další zádrhel: Adrianovi mezitím tak otekly nohy, že nebyl s to se obout, a jen díky spojenému úsilí se nám podařilo ho znovu nasoukat do bot. Stejně však byl schopen jen pomalé a kulhavé chůze, takže se za námi vlekl jako stará, nemocná želva.

„Chtělo by to trochu sebou hodit," povzbuzovala ho nelítostně Margo po prvních dvou kilometrech, když za námi pořád zaostával.

„Já rychlejc nemůžu," úpěl ubožák, „ty nohy mě snad zabijou."

Navzdory našim protestům a varování, že se škaredě spálí, sundal si košili a vystavil svou tvarohově bílou pokožku slunečnímu žáru. Pár kilometrů před naší vilou se venkovanovo proroctví vyplnilo. Tyhle letní bouřky se rodily v mračnech nad albánskými horami, a hnány horkým větrem připomínajícím žhavý závan z chlebové pece, rychle se přehnaly nad celým ostrovem. Vítr nás zasáhl a na okamžik oslepil bodavým mračnem zvířeného prachu a servaného listí. Olivovníky změnily barvu ze zelené na stříbrnou a vichr si s hukotem mohutné příbojové vlny razil cestu miliony zelených haluzí. Jako mávnutím kouzelného proutku se dosud blankytně modré nebe pokrylo roztrhanými chomáči mračen, prosvětlovaných levandulově zbarvenými blesky. Horký vítr stále sílil a vrhal se do korun stromů jako dravec na kořist. Pak se spustil déšť, jehož první mohutné kapky nás bičovaly tak nelítostně, jako by je někdo vystřeloval z praku. Zvukovou kulisu tomu tvořilo nebesy otřásající dunění hromu, které se s rachotem převalovalo nad našimi hlavami.

Byla to jedna z nejkrásnějších bouřek, jaké jsme kdy zažili a Margo i já jsme se z ní upřímně radovali, protože znamenala vítanou úlevu po předchozím tíživě nehybném vedru. Adrian naše pocity nesdílel; patřil k těm nešťastníkům, které děsí blesky i údery hromu, takže letní bouře se jim jeví jako cosi monstrózně hrozivého. Snažili jsme se odpoutat jeho pozornost zpěvem, ale údery hromu byly tak silné, že nás po celou dobu přehlušovaly. Postupovali jsme zatvrzele vpřed, až jsme konečně mezi větvemi olivového háje zahlédli probleskovat vítaná světla naší vily. Jakmile jsme tam došli a Adrian víc mrtvý než živý vklopýtal do dveří, zjevila se v hale maminka.

„Děti, děti, kde jste zase byly? Už jsem se o vás na mou duši začala vážně bát,“ řekla, ale když uviděla Adriana zvolala: „Panebože, Adriane, co jste to vyváděl?“

Její zděšení bylo zcela na místě, neboť ty části Adrianova těla, které nebyly zrovna do šarlatova spálené sluncem, hrály zajímavými odstíny modři a zeleně. Na nohou se sotva držel a zuby mu jektaly takovou rychlostí, že nemohl mluvit. Maminka, která mu nadávala a zároveň s nim měla soucit, ho uložila do postele, kde několik dní setrval a léčil se současně z nachlazení i slabého úžehu. Boláky na nohou se mu zanítily a hojily se ještě déle.

„Fakt mám na tebe, Margo, někdy dopal,“ ulevila si mamka. „Víš, že ten chlapec není žádný silák. Mohlas ho zabít.“

„Patří mu to,“ odsekla zatvrzele má sestra. „Neměl říkat, že se se mnou nudí. Oko za oko, zub za zub.“

Ale poslední slovo měl nakonec stejně Adrian. Když se zotavil, našel ve městě krám, kde měli na skladě tolik gramofonových jehel, kolik se komu zachtělo.

8

PŘÁTELSKÝ VEČÍREK

...bijte v buben, hrajte na líbeznou citaru a harfu,
zatrubte na polnice, při slavnosti v den našeho svátku.
Žalm 81,3-4

Koncem léta jsme uspořádali slavnost, která se do rodinných análů zapsala jako „indický večírek.“ Naše večírky a domácí oslavy - ať už jsme je chystali dlouho předem, nebo byly výsledkem náhle uskutečněného nápadu - bývaly vždy zábavné a plné napětí, protože jaktěživy neprobíhaly přesně tak, jak jsme je plánovali. V oněch dobách, kdy jsme žili na venkově bez pochybného požehnání rozhlasu a televize, a byli jsme tedy odkázáni na tak primitivní formy zábavy, jakými jsou četba knih, hádky, rodinné oslavy a návštěvy přátel, stávaly se domácí večírky kýženými svátky, na něž jsme se radostně a s velikým předstihem pečlivě připravovali. A ještě dlouho po jejich skončení nám skýtaly vítané téma k dodatečným vášnivým sporům o to, co a jak se mělo udělat lépe a správněji.

Měli jsme za sebou zhruba měsíc vcelku poklidného období, kdy se žádné večírky nekonaly a nikdo zvenčí nás neoblažil svou návštěvou, takže maminka si odpočinula a chovala se k nám vlídněji než jindy. Jednoho rána jsme seděli na verandě a pročítali došlou korespondenci, když se zrodil nápad uspořádat zase jednou rodinnou slavnost. Mamince pošta doručila objemnou kuchařku, která se jmenovala Milion nejchutnějších lahůdek orientální kuchyně. Knihu doprovázely bohaté ilustrace a fotografie tak lákavě vyhlížejících jídel, že člověk měl chuť se do nich rovnou zakousnout. Maminka byla kuchařkou tak nadšená, že nám z ní okamžitě začala předčítat.

„Madráské zázraky!“ jásala radostně. „To je hotová pohádka. Dobře si na ně vzpomínám, protože to bylo nejmilejší jídlo vašeho

tatínka, když jsme ještě bydleli v Dárdžilingu. A tady - pochoutky á la Konsarmer! Předpis na ně sháním už léta! Jsou sice trochu těžké, ale doslova k užrání!“

„Jestli vypadají tak jako na tom obrázku,“ poznamenal Larry, „tak aby se člověk po jejich požití nejbližších dvacet let živil výhradně jedlou sodou.“

„Nebuď blázen, brouku. Všechny přísady jsou absolutně kvalitní. Jeden a tři čtvrtě kilo másla, šestnáct vajec, čtyři a půl litru smetany, dřeň z deseti mladých kokosových ořechů...“

„Kristepane,“ vydechl Larry, „to zní jako recept na krmivo pro cpanou husu!“

„Dám krk na to, že ti budou chutnat, uvidíš. Tvůj táta se po nich mohl utlouct.“

„Víš přece, že chci držet dietu, mami,“ zoufala si Margo. „Do takových jídel mě nemůžeš nutit.“

„Nikdo tě, miláčku, nenutí,“ opáčila maminka. „Vždycky můžeš říct, že nechceš.“

„Jak to, že nenutí? Víš sama, že to odmítnout nedokážu.“

„Tak jez ve vedlejším pokoji,“ navrhl Leslie, který listoval v jakémsi zbrojířském katalogu. „To je nejjednodušší, když nemáš dost vůle to nejíst.“

„Jak to, že nemám dost vůle? Já mám náhodou spoustu vůle. Akorát, že nedokážu odmítnout, když mi mamka něco nabídne.“

„Pozdravuje vás Džidži,“ řekl Larry a vzhlédl od rozečteného dopisu. „Píše, že se u nás staví na svoje narozeniny.“

„Na narozeniny?“ zvolala Margo. „Páni! To je senzace, že nezapomněl.“

„Strašně prima chlapec,“ připojila se maminka. „Kdy že to chce přijet?“

„Hned, jak ho pustí z nemocnice,“ odpověděl Larry.

„Z nemocnice? Je mu něco?“

„Ne, jenom havaroval při pokusu o levitaci a má něco s nohou. Píše, že narozeniny má šestnáctého a že se bude snažit dorazit o den dřív.“

„To jsem moc ráda,“ libovala si mamka. „Mám pro toho chlapce slabost a jsem si jistá, že tahle kuchařka ho bude děsně zajímat.“

„Jasně. A víte co? Uspořádáme mu na jeho narozeniny pořádnou oslavu!“ navrhla vzrušeně Margo. „Víte, myslím mejdan - teda party - jako hrom!“

„Fajn nápad,“ souhlasil Leslie. „Už jsme takový mecheche nepořádali nejmíň sto let.“

„A mohla bych uvařit něco z těchhle receptů,“ připojila se mamka, kterou ta myšlenka zaujala.

„Uděláme si orientální hostinu,“ zvolal Larry. „Řekneme všem hostům, aby pánové přišli s turbanem na hlavě a dámy s briliantem v pupíku.“

„Ne, to by, myslím, bylo trošku moc,“ namítla maminka. „Já jsem pro takovou malou, skromnou, příjemnou, domácí...“

„Malá, skromná, příjemná domácí oslava - to není nic pro Džidžiho,“ namítl Leslie. „Aspoň ne od tý doby, cos mu vyprávěla, jak jsi cestovala se čtyřmi stovkami slonů. Určitě od nás čeká něco grandiózního.“

„Já jsem, miláčku, o žádných čtyřech stech slonech nemluvila. Jen jsem říkala, že jsme se slony tábořili, a to je taky svatosvatá pravda. Vy děti hned všechno přeháníte. A navíc je to nesmysl, protože tady na Korfu se beztak sloni neseženou.“

„To jistě,“ připustil Leslie, „ale to neznamená, že by se z toho večírku nedala udělat orientální paráda.“

„Já se postarám o výzdobu,“ nabídla se Margo. „Všechno po orientálsku. Od paní Papandeu si vypůjčím barmský paravány, Lena má doma pštrosí péra...“

„V městské chladírně máme ještě pořád kus kančího masa a pár divokých kachen,“ připomněl Leslie. „To by se taky už mělo spotřebovat.“

„Já požádám hraběnku Lefrakiovou, aby nám půjčila piano,“ navrhl Larry.

„No tak, děti, děti, nepřehánějte to!“ zvolala vyděšeně maminka. „Děláte, jako by šlo o recepci u indickýho místokrále, a ne o soukromou oslavu něčích narozenin.“

„Nesmysl, mami, je na čase, abychom se taky jednou trochu odvázali,“ přerušil ji netrpělivě Larry.

„Jasně. Všechno anebo nic," připojil se k němu Leslie. „Teď jde o to, koho pozveme."

„Samosebou, že Theodora," pravila unisono celá rodina.

„Pak tu máme kapitána Creeche," připomněl Larry.

„Ale ne!" protestovala maminka. „Toho starýho sprosťáka sem nechci."

„Hloupost, mami, víš, jak miluje oslavy všeho druhu."

„A nesmíme taky zapomenout na plukovníka Ribbidana," poznamenal Leslie.

„Tak to ne!" protestoval tentokrát Larry. „S tím chlapem je nebetyčná otrava, i kdyby byl stokrát nejlepším střelcem na Korfu."

„Není s ním otrava," namítl rozzlobeně Leslie. „Rozhodně ne větší než se spoustou tvých kamarádů."

„Žádný z mých přátel vám určitě nebude hodiny a hodiny primitivními větami doprovázenými neandrtálským funěním a chrochtáním vykládat, jak roku 1904 zastřelil na Nilu hrocha."

„Mě to náhodou zajímá," oponoval mu Leslie. „Je to mnohem zábavnější, než poslouchat tvý přátele pindat o umění."

„Ale no tak, děti, děti," konejšila je mamka, „bude tu přece místo pro všechny."

Nechal jsem rodinu, aby se jako obyčejně do krve zhádala o seznam pozvaných; pokud mě se týkalo, byl jsem zcela spokojen s očekávanou přítomností Theodora, a ostatní hosté mě nezajímali.

Přípravy na party nabíraly na obrátkách. Larrymu se skutečně podařilo vypůjčit si od hraběnky Lefrakiové její obrovské křídlo i s pravou tygří kožešinou, která u něj ležela. Klavír k nám přivezli s největší péčí na plochém, čtyřmi koňmi taženém voze, neboť se jednalo o oblíbený nástroj zesnulého hraběte. Larry, který na celou akci dohlížel, vyskočil na vůz, odstranil celtu, chránící piano před slunečními paprsky, a krátce zaimprovizoval pár taktů na nápěv Dítě moje, vrať se, vrať, aby se ujistil, že vzácný nástroj cestou neutrpěl. I když měl trochu drnčivý zvuk, vypadal, že je vcelku v pořádku, a po nesmírném úsilí se nám jej podařilo vmanévrovat do obýváku. Stál tam v rohu a zářil jako černý naleštěný polodrahokam, a tygří kůže s preparovanou hlavou šelmy, která ležela před ním na podlaze, dodávala celé místnosti exotický ráz.

Ten ještě podtrhla Margotina výzdoba: po stěnách rozvěšené obrazy, namalované na velkých kusech balicího papíru, znázorňovaly štíhlé minarety, pávy s roztaženými ocasy, bílé stavby se zlatými kupolemi a spoustou šperků ozdobené slony. Kam oko pohlédlo stály vázy s duhově obarvenými pštrosími péry a jako hrozny tropického ovoce visely ze stěn svazky pestrobarevných nafukovacích balonků. Kuchyň připomínala kráter Vesuvu: v mihotavém rubínovém lesku žhnoucího dřevěného uhlí na šesti grilovacích ohništích se hbitě míhaly postavy maminky a jejích přizvaných pomocnic. Zvuk sekaného a naklepávaného masa i šlehání, mísení a hnětení těst byl tak silný, že přehlušoval lidskou řeč, zatímco aromatická směsice výparů, jež se linuly z kuchyně a stoupaly až do horního patra vily, halila vše rafinovaně těžkým pláštěm omamných vůní.

A nad tím vším kraloval Spiro jako mračný a mohutný džin z láhve; jeho dunivý hlas se ozýval ze všech koutů a jeho sudovitá postava v jednom kuse přinášela do kuchyně další a další bedny s potravinami a ovocem. Když posléze s klením a funěním popadl do jako dvě šunky mohutných pracek dva velké stoly, vmanévroval je do jídelny a srazil dohromady, vznikla dlouhá, bílými ubrusy pokrytá tabule, připravená pro záplavu Margotiných květin i mísy s maminčinými dobrotami. Právě v takových okamžicích jsme si uvědomovali, jakou má pro nás Spiro cenu, neboť jen on dokázal sehnat cokoli, co koho napadlo. „To se zaříďuje," říkával, a vskutku dokázal „zařídovat" třeba i zcela nesezónní ovoce či vydupat ze země někoho tak nevídaného, jako je ladič pian, lidský to druh, jenž je na Korfu od roku 1890 zcela neznámý. Nebýt Spira, kterákoli z našich nádherných party by jen stěží překročila hranice příprav.

Nakonec bylo vše hotovo. Zasouvací dveře mezi jídelnou a obývákem byly dokořán a rozlehlý prostor, který tím vznikl, byl plný květin, maleb a nafukovacích balonků. Dlouhá, sněhobíle prostřená tabule se leskla stříbrem a postranní servírovací stolky se prohýbaly pod tíží studených pokrmů. Do hněda opečené a jako mumie naleštěné podsvinče s pomerančem v tlamě leželo vedle kančí kýty, lepkavé od marinády z vína a medu a ozdobené perlami česnekových stroužků i úhlednými semínky koriandru; řadu světlehnědých grilovaných kuřat a mladých krocánků přerušovaly divoké kachny

plněné rýží, mandlemi a sultánkami i na bambusové tyčky napíchnuté sluky; kopečky jako letní luna žluté, šafránem kořeněné rýže a misky se vzácnými lahůdkami, v nichž jste se mohli přehrabovat jako archeologové, plné křehkých růžových proužků z chobotnic, pražených mandlí i ořechů, drobounkých zelených hroznů a praženého zázvoru.

Mezi tím vším trůnily talíře s kandovanou pomerančovou i citronovou kůrou a slazenými pšeničnými zrny, ploché ovesné koláčky zdobené démanty krystalů mořské soli, lahvičky s čatní a rozličnými zavařeninami i dresingy tuctu barev i vůní, které už předem dráždily chuťové kalíšky. A uprostřed stolu sám vrchol kulinářského umění: stovky nejrozličnějších bylin a kořínků, jež spolu s ovocnou kůrou věnovaly své vonné esence, aby v podobě nálevů a skvělých marinád prosákly do rybího masa. Žaludek se svíral touhou z těch barev i vůní, až měl člověk pocit, že se bude zvolna projídat kouzelnou zahradou, plnou přepestrých obrazů, v níž se mu plíce tak zaplní opojnými výpary, že nakonec zůstane zpit a omámen ležet neschopen pohybu jako brouček v růžovém poupěti. Nejednou jsme spolu se psy po špičkách vešli, abychom alespoň nahlédli do tohoto pozemského ráje, s úctou si naplnili nosy vůněmi a s ústy plnými slin zvolna váhavě vycouvali. Prostě jsme se už nemohli dočkat.

Džidži, jehož loď měla zpoždění, dorazil až ráno v den svých narozenin, oděn do šatu paví modři a se vznešeným turbanem na hlavě. Opíral se o hůl, ale jinak byl zdráv a jako vždy plný elánu. Uvedl nás do hrozných rozpaků, když poté, co jsme ho seznámili s přípravami na oslavu jeho narozenin, propukl v srdceryvný pláč.

„Když si pomyslím, že mne, nehodného syna prostého metaře, mne - nedotknutelného, hodlá někdo takto pohostit...“ vzlykal.

„Ale to nic... to nic není...“ koktala maminka, kterou jeho nečekaná reakce poplašila. „Vždycky, když má někdo narozeniny, tak pořádáme takové malé, skromné oslavy.“

Jelikož v tu chvíli náš obývák vypadal jako cosi mezi starořímským banketem a jarními květinovými trhy v Chelsea, nezúčastněný divák si musel myslet, že naše rodina se pravidelně baví na úrovni, jež by mohla směle budit závist dvora Tudorovců.

„Nesmysl, Džidži,“ zasáhl Larry. „Ty a nedotknutelný! Pokud vím, tak tvůj táta byl advokát.“

„Jistě,“ přikývl Džidži, utíraje si slzami zmáčený obličej, „ale kdyby se můj otec narodil do jiné kasty, tak bych nedotknutelný byl. Víš, Larry, s tebou je ta potíž, že ti chybí dramatický smysl. Jen si představ tu báseň, kterou bych v tom případě mohl napsat. Jmenovala by se Hostina pro nedotknutelného.“

„Co je to nedotknutelný?“ zeptala se Margo šeptem.

„Nemoc. Něco jako lepra,“ odpověděl vážně Leslie.

„Bože!“ zalekla se Margo. „Doufám, že ji nechytil. Opravdu nebyl jeho otec nakažený?“

„Margo, miláčku,“ zasáhla maminka, „Běž zamíchat ten hrách, ať se nám nepřipálí, ano?“

V poledne jsme si uspořádali veselý piknik na verandě. Džidži nás oblažoval zábavnými historkami z cest po Persii a speciálně pro Margo zapěl několik perských milostných písní, což učinil s takovou vervou, že psi se k němu svým vytím okamžitě přidali.

„Rozhodně musíš dnes večer dát některou z těch písní k lepšímu,“ nadchla se Margo.

„Jak to, k lepšímu?“ zeptal se Džidži.

„Zatím jsme to tak nikdy nedělali, ale mohlo by se to zkusit. Něco jako domácí kabaret. Prostě každý z nás předvede co umí,“ vysvětlovala Margo. „Lena by mohla zazpívat nějakou árii - třeba z Růžového kavalíra... Theodor s Kralefským ukážou nějaký kouzelnický kousek, dejme tomu něco na způsob těch slavných Houdiniho triků... prostě každý co dovede. No a Džidži bude zpívat persky.“

„A proč ne radši něco typicky indického?“ zeptal se náš host, kterého ta myšlenka nadchla. „Můžu třeba předvést levitaci.“

„Ani nápad,“ zasáhla rezolutně maminka. „Chceme, aby ta oslava dopadla dobře, takže žádná levitace se konat nebude.“

„Tak nějakou jinou indickou specialitu,“ navrhla Margo. „Už to mám! Krocení hadů, to by bylo něco!“

„Bože! To je skvostný nápad!“ zvolal Džidži s rozzářenýma očima. „To určitě předvedu!“

Ve snaze přispět svou troškou do mlýna jsem nabídl, že k produkci zapůjčím košík s malými, zcela neškodnými slepýši. Džidži se mohl zbláznit radostí, že bude mít k dispozici opravdické hady. Poté jsme se všichni odebrali trávit siestu, abychom si na tu večerní slávu náležitě odpočinuli.

Obloha se zbarvila zprvu do zelena, pak do růžova, nakonec do popelavé šedi a sovy už začínaly houkat ve zšeřelých olivových hájích, když dorazili první hosté, mezi nimiž byla i Lena se svazkem not v podpaží. Na sobě měla - bez ohledu na skutečnost, že jsme náš večírek předem označili za neformální - honosnou večerní róbu z oranžového hedvábí.

„Dráchouškové móje," pravila s rozechvěním a její černé oči metaly uhrančivé blesky, „chlásově jsem dnes ve skvósné formičce! Ne, ne, žádné uzo! To je pšííšerný chrob na chlásivky. Jen kousíček šampusu a éště víc malý kousíček od brandy. Musím rezonovat svoje prsy, víte? Jako chárfa."

„To jistě, to byste asi měla," odpověděla trochu nejistě maminka. „Určitě se nám to všem bude moc líbit."

„Lena má báječný orkán, víš mami?" objasňovala Margo.

„Orgán," opravila ji chladně Lena.

Pan Kralefsky přišel společně s Theodorem. Přivlekli obrovské klubko provazu, řetěz a několik visacích zámků.

„Doufám," řekl Theodor pohupuje se na špičkách, „že naše... ehm... naše malá eskamotáž dobře dopadne. Dosud jsme něco podobného jaksi... nikdy nezkoušeli."

„Ale já jsem to zkoušel," namítl důstojně pan Kralefsky. „Sám Houdini mě tomu naučil. Dokonce složil nesmírnou poklonu mé obratnosti, když řekl: ‚Víš, milý Richarde...' my jsme si totiž tykali... ‚víš, milý Richarde, nikdy jsem krom sebe samého nepoznal člověka, který by měl tak hbité prsty jako ty.'„

„Skutečně?" podivila se maminka. „Jsem si jistá, že budete mít dnes večer ohromný úspěch."

Kapitán Creech dorazil s otlučeným cylindrem na hlavě. Tvář měl jahodově červenou a chmýří na jeho hlavě vypadalo, že je brzy odnese i ten nejslabší vánek. Motal se víc než obvykle a jeho zlomená čelist vypadala ještě šišatější než jindy; bylo jasné, že se na

dnešní večírek už předem náležitě posilnil. Maminka při pohledu na něj maličko ztuhla a nuceně se usmála.

„Tedy paninko, vám to dneska sekne!“ pravil s obdivem, zamnul si ruce a hltal mamku chtivýma očima. „Kapánek jste přibrala, co?“

„Myslím, že ne, pane kapitáne,“ odvětila upjatě maminka.

Kapitán si ji kriticky přeměřil.

„Tak máte vypolstrovanějšího honzíka, ne?“

„Byla bych vám vděčná, kdybyste od takto osobních poznámek upustil,“ zpražila ho mamka. Ale kapitán Creech byl neprůstřelný.

„Mně osobně to vcelku vyhovuje,“ ujistil ji. „Odjakživa se mi líbily ženy tak trochu při těle, jak se říká. V posteli jsou hubený lodyhy k ničemu - to je jako rajtovat bez sedla... ha, ha, ha!“

„Vážený pane kapitáne, mně je úplně jedno co vám vyhovuje nebo nevyhovuje, ať už v posteli nebo jinde,“ odsekla teď už dost drsně maminka.

„Nebo jinde, samosebou,“ jásal penzionovaný mořský vlk. „Postel člověk vždycky nepotřebuje, to máte pravdu, milostivá. Znal jsem jednu kalupinku, co v tomhle směru odváděla perfektní výkon při jízdě na velbloudu. Beduinská Berta - jinak jí nikdo neřek.“

„Budu vám vděčná, když si svoje vzpomínky necháte pro sebe,“ odpověděla maminka, zoufale se rozhlížejíc po Larrym.

„Myslel jsem, že vás to bude zajímat,“ nedal se odbýt kapitán. „Považte - na hřbetě velblouda! A za jízdy! To je přece výkon, ne?“

„Výkonnost dam, se kterými jste se stýkal, mě nezajímá. A teď mě prosím omluvte, musím se jít podívat do kuchyně.“

Stále další drožky zastavovaly před domem a po nich i auta, ze kterých vystupovali hosté. Velká zdvojená místnost se začala plnit pestrou směsicí pozvaných. V jednom koutě pan Kralefsky, podoben roztomilému hrbatému skřítku z dětské pohádky, vyprávěl Leně o svých zážitcích se slavným kouzelníkem Houdinim.

„‚Harry, kamaráde,' řekl jsem mu jednou (my jsme totiž byli důvěrní přátelé), ‚Harry, můžeš mi směle prozradit jakékoli tajemství, protože já dokážu mlčet jako hrob.'„

S těmito slovy Kralefsky usrkl vína a na znamení mlčenlivosti významně našpulil rty.

„Ano?“ zeptala se zcela bez zájmu Lena. „Mezi námi pěvcemi je to póchopitelně úplně jiné. My žádné tajemnosti nemáme, ale navzájem se všechno šikáme z pusy do pusy. Vzpomínám se, jak mne jednou Krasia Toupti šéknula: ‚Leno, tvoje chlás je tak nádcherný, že já se pšímo pláču, když cho slýšim; naučila tě já všecko co umím. Jdi ty dópšedu a nos póchodeň našeho géniusa do všech lidí na světě.'„

„Nijak jsem tím nechtěl říci, že Harry Houdini byl nějaký tajnůstkář,“ ohradil se pan Kralefsky. „Patřil k nejvelkomyslnějším lidem, jaké jsem kdy poznal. Dokonce mě naučil přeříznout ženu. Úplně na dva kusy, to se rozumí.“

„Ale pšíteli, to musí být nádchera, dát se takhle pšešiznout,“ zajásala Lena. „Taková pšešíznutá žena by se tšeba móchla v jedné místnostě dolní částí těla bavit s milenecem a současně v jiném pókoji chorní půlí konverzovat s arcipískupem. Psina, co?“

„Je to ovšem pouhá iluze,“ koktal až po kořínky vlasů rudý Kralefsky.

„Celý život je iluze, milá pšíteli,“ pravila Lena filozoficky. „Nic než iluze.“

Zvuky rozlévaných nápojů zněly povzbudivě. Bouchaly zátky šampaňského a bledý, chryzantémově nažloutlý nápoj s veselým šuměním stékal do pohárů, v nichž pěnil a jemně ševelil; těžká červená vína plnila jako temně purpurová krev bájného netvora průzračné číše, ve kterých na hladině při okrajích zůstávalo trochu něžně růžových bublinek; chladivě studená bílá vína jemně a jakoby po špičkách vstupovala do sklenek a třpytila se jako démanty či topasy; jak horské pleso průzračné, křišťálově čiré uzo se lesklo ve sklenicích až do okamžiku, kdy zalito vodou, kouzelnickým trikem zbělelo do hebkého odstínu vysokých obláčků letního nebe.

Konečně jsme se přesunuli do té části pokoje, kde nás čekalo nepřeberné množství lahodných jídel. Bývalý královský komorník, starý a jako kudlanka křehký pán, dohlížel na skupinu posluhujících venkovských děvčat. Spiro, samým soustředěním ještě mračnější než jindy, pečlivě krájel kýty a porcoval drůbež. Nad drobounkým Kralefským se teď skláněl rozložitý plukovník Ribbidane s šedivým mrožím knírem, jenž mu jako těžká opona zakrýval ústa, a vyvalenýma očima fixoval chudáka učitele.

„Pamatujte si, že hroch, kterému se taky někdy anglicky říká říční kůň, je jedním z největších afrických čtvernožců," hřímal, jako by oslovoval celou školní třídu.

„Zajisté, ovšem, fantastické zvíře. Opravdový div přírody," koktal Kralefsky a zoufale hledal kudy uniknout.

„Když chcete zastřelit hrocha," hučel plukovník zpoza převislého kníru, nedbaje Kralefského zoufalých pohledů, „musíte, jako jsem to dělal já, mířit přesně do středu spojnice mezi očima a ušima, aby kulka vnikla rovnou do mozku."

„Ovšem, samozřejmé," přikyvoval Kralefsky hypnotizován jeho vykulenýma bleděmodrýma očima.

„Bum!" zařval náhle plukovník tak hlasitě, že učitel málem upustil talíř, který držel v ruce. „Přímo mezi oči... Prásk! Bingho! Třísk! A rovnou do mozku, jasný?"

„Jistě, jistě..." jektal bledý Kralefsky a polykal naprázdno.

„Mňask!" prsknul náhle plukovník, dostávaje se k vyvrcholení svého příběhu. „Mozek z něj vystříknul jako vodotrysk."

Kralefsky v hrůze zavřel oči a odložil talíř s nedojedenou porcí podsvinčete.

„Hned nato se hroch potopil," pokračoval dědek ve svém barvitém líčení. „Žbluňk - a rovnou ke dnu. Musel jsem čekat čtyřiadvacet hodin. A víte proč?"

„Ne... to jaksi... netuším..." zajíkal se Kralefsky a rychle polykal sliny.

„Nadýmání," pravil s uspokojením penzionovaný koloniální důstojník. „Všechna ta nestrávená potrava, co má hroch v břiše, hnije a vyvíjejí se z ní plyny. Obrovské břicho zvířete se nafoukne jako balon a vynese mršinu na hladinu."

„H... h... hrozně zajímavé," pípl učitel. „Ale obávám se, že se vám teď budu muset omluvit..."

„Jen si nemyslete, to je strašně zajímavá věc, takový nestrávený obsah žaludku," zasnil se Ribbidane, jenž zcela ignoroval Kralefského pokusy o únik. „To břicho se nafoukne na dvojnásobek, a když ho rozříznete - pšššunk! Jako když propíchnete gigantickou, hnojem plněnou vzducholoď, chápete?"

Kralefsky si podržel před ústy kapesník a úzkostně se rozhlédl.

„Úplně jinak je to se slonem, s vůbec největším čtvernožcem Afriky," huhlal plukovník s plnými ústy křehkého podsvinčete. „Věřil byste, že Pygmejové mrtvého slona rozpářou, zalezou do ještě teplé břišní dutiny a cpou se krvavými játry a vnitřnostmi, které se často ještě cukají... Zvláštní lidi, tihle mrňaví Pygmejové; černý huby, samosebou..."

Kralefsky, jehož jemná tvář teď nabyla jasně žlutozelené barvy, unikl na verandu, kde chvíli stál v měsíční záři a zhluboka dýchal svěží večerní vzduch.

Podsvinčata zmizela a po jehněčím i kančí kýtě zbyly jen kosti s bělostně lesklými klouby na koncích; ohlodané prsní kosti kuřat, mladých krocánků i kachen ležely na mísách jako převrácené vraky potopených lodí. Džidži, který na matčino naléhání ochutnal ze všech nabízených jídel a prohlásil na svou čest, že nikdy v životě nic tak lahodného neokusil, teď soupeřil s Theodorem v dojídání maminčiných speciálních indických jednohubek.

„Nádhera! Skvost!" opakoval stále dokola. „Jedním slovem pohádka, drahá paní Durrellová! Jste kulinární génius!"

„Vskutku je tomu tak," přisvědčil Theodor a vložil si do úst další jednohubku. „Tyhle jsou vynikající. Něco podobného dělají v Makedonii, ovšem... ehm... dávají tam kozí sýr."

„Poslyš, Džidži, fakt sis zlámal nohu při levitaci, nebo jak se tomu říká?" zeptala se Margo.

„Ne," odpověděl smutně Džidži, „to by mi tak nevadilo, protože by to aspoň mělo ušlechtilý důvod. Ale v tom stupidním hotelu, ve kterém jsem bydlel, měli v pokojích francouzská okna, ale na balkon se už nezmohli."

„To mi připadá jako u nás na Korfu," poznamenal Leslie. „Jednou večer jsem v náhlé roztržitosti vyšel na balkon abych se nadýchal čerstvého vzduchu, ale ten balkon tam jednoduše nebyl."

„Mohl jste se zabít," pravila ustaraně maminka. „A vemte si ještě jednohubku."

„Smrt? Co je to smrt?" zeptal se pateticky Džidži. Jen změna kůže, pouhá proměna. Jednou jsem v Persii upadl do hlubokého transu a můj přítel mi pak podal nesporný důkaz, že jsem v minulém životě byl Čingischánem."

„Byla bych moc ráda, kdyby už všichni dojedli," poznamenala netrpělivě Margo, „aby konečně mohly začít ty výstupy."

„To by byl hřích, spěchat s tak báječným jídlem," namítl Džidži. „Máme dost času, celá noc je ještě před námi. A krom toho musíme tady s Gerrym nachystat ty plazy, co budu ke svému číslu potřebovat."

Trvalo ještě dost dlouho, než mohl začít kýžený domácí kabaret, jelikož po tak dobrém jídle a pití se nikdo nechtěl dát honit. Ale nakonec se Margo podařilo shromáždit všechny hosty. Pokusila se přesvědčit Larryho, aby se ujal role konferenciéra, ten to však odmítl. Řekl, že pokud má v programu vystupovat, nemůže ho zároveň i uvádět. Ze samého zoufalství pak mé sestře nezbylo, než aby se sama chopila tohoto náročného úkolu. Trochu se sice červenala, ale statečně se postavila na tygří kožešinu před pianem a požádala hosty, aby se ztišili.

„Dámy a pánové," oslovila je. „Dnes v našem programu vystoupí nejtalentovanější účinkující ostrova, kteří se vám pochlubí svým talentem, a já doufám, že talent těchto talentovaných talentů náležitě oceníte."

Margo se znovu maličko začervenala, ale pan Kralefsky ji galantně vysvobodil tím, že podnítil zdvořilý potlesk.

„Nejprve bych vám ráda představila pana Konstantina Megalotopolopopula," pokračovala Margo, „který se ujme klavírního doprovodu."

Drobný kulaťoučký Řek, který vypadal jako snědé sluníčko sedmitečné, přistoupil ke klavíru, uklonil se publiku a usedl na stoličku. Tento muž byl také Spirův objev, neboť pan Megalotopolopopulos, takto příručí v obchodě se střižním zbožím, se vyznačoval nejen tím, že dovedl hrát na piano, ale - a to bylo neméně důležité - uměl i číst noty.

„A nyní," pokračovala Margo, „mám tu čest uvítat talentovanou umělkyni Lenu Mavrokondasovou, kterou bude na piano doprovázet Konstantino Megalotopolopopulos. Lena nám zazpívá známou árii z Růžového kavalíra."

Lena, zářící jako lilie tygrovaná, vklouzla k pianu, pokynula Megalotopolopopulovi, pečlivě si položila ruce na bránici a dala se do zpěvu.

„Skvělé! Úžasné! Bravo, bravo!“ vykřikoval Kralefsky když skončila a klaněla se tleskající společnosti. „Jaká to virtuozita!“

„Ovšem,“ podotkl tiše Larry. „V Covent Garden se tomuhle stylu říká trojité V“

„Trojité V?“ zeptal se se zájmem Kralefsky. „Co to znamená?“

„Verva, vibrato a vřískot,“ odtušil Larry.

„Řekněte jim, že zazpívám přídavek,“ pošeptala Lena mé sestře po krátké poradě s Megalotopolopopulem.

„Ach ano, výborně, chápu,“ zaradovala se Margo, kterou velkomyslnost pěvkyně trochu zaskočila. „Dámy a pánové, Lena Mavrokondasová nám teď zazpívá píseň, která se jmenuje Přídavek.“

Lena zpražila Margo zničujícím pohledem, ale pak se vrhla do dalšího zpěvu s takovým elánem a s tolika vášnivými gesty, že to udělalo náležitý dojem i na kapitána Creeche.

„Hernajs! To je přece ženská jako řemen, tohleto!“ zvolal s nadšením a oči se mu orosily stařeckou vláhou.

„Skutečná umělkyně,“ souhlasil Kralefsky.

„To rozpětí hrudníku,“ dodal obdivně Creech. „Dáma je klenutá jako bitevní loď!“

Lena skončila chvějivým tónem a uklonila se. Aplaus byl hlasitý, ale délkou přesně odměřený, aby vášnivou pěvkyni nepodnítil k dalšímu přídavku.

„Děkuji, Leno, bylo to úžasné. Úplné jako opravdický zpěv,“ pravila nadšeně Margo. „A nyní, vážení, dovolte mi uvést pana Kralefského s panem doktorem Theodorem Stefanidem, kteří se vám představí jako eskamontéři.

„Panebože,“ povzdechl si Larry, „kdy už se ta holka konečně naučí nekomolit cizí slova!“

„Pokud vím,“ poznamenal Leslie, „tak Theodor původně chtěl, aby řekla ‚eskapacionisté´ ale pak došel k mylnému závěru, že slovo ‚eskamotér´ snad Margo nezbreptá.

S velikým rachotem dotáhli pánové Kralefsky a Theodor k pianu klubko lan, řetězů a visacích zámků.

„Dámy a pánové,“ oslovil Kralefsky shromážděnou společnost, „dnešního večera budete svědky kouzel, která vám vezmou dech, a zázračných eskapád, při nichž nebudete věřit vlastnímu zraku.“

Na chvíli se odmlčel a přísně pohlédl na Theodora, jenž nedopatřením upustil jeden z těžkých řetězů.

„K prvnímu triku bude zapotřebí, aby mě můj zde přítomný asistent svázal nejen provazem, ale navíc ještě řetězem, zajištěným bezpečnými zámky.“

Zdvořile jsme zatleskali a se zájmem sledovali, jak Theodor omotává pana Kralefského lanem i těžkým řetězem. Tu a tam mělo publikum možnost zachytit útržky šeptem vedené výměny názorů mezi účinkujícími.

„Jaksi jsem... ehm... pozapomněl ten správný uzel... Aha, takhle? Ten zámek dřív? Momentíček... myslím, že jsem na to už přišel...“

Nakonec se Theodor s rozpačitým úsměvem obrátil k obecenstvu:

„Musím se omluvit, že to jaksi... ehm... trvalo poněkud déle, ale neměli jsme tak říkajíc dost času na řádný trénink, takže...“

„Dělejte! Pokračujte!“ sykl Kralefsky na svého pomocníka.

Nakonec se Theodorovi podařilo zašmodrchat mého domácího učitele tak důkladně, že vypadal jako čerstvě exhumovaná egyptská mumie.

„A nyní,“ pravil Theodor a ukázal na nepohyblivého Kralefského, „přeje si někdo zkontrolovat způsob svázání?“

Plukovník Ribbidane se dychtivě ujal tohoto úkolu.

„Ehm... ovšem... samosebou...“ koktal Theodor, který nepředpokládal, že někdo na jeho výzvu zareaguje. „Obávám se, že vás musím požádat, abyste za ty uzly moc netahal...“

Ale plukovník navzdory varování prohlížel vazbu s důkladností žalářníka, kontrolujícího zajištění nebezpečného vězně. Nakonec však musel chtě nechtě uznat, že vše je v naprostém pořádku. Theodorovi se viditelně ulevilo, pokročil kupředu a znovu ukázal na spoutaného učitele.

„A nyní vám můj asistent... tedy... ehm... chci říci můj partner... předvede, jak snadno se tak říkajíc sám a bez cizí pomoci osvobodí z... ehm... všech těch provazů, řetězů, zámků a... a... vůbec...“

Nato Theodor ustoupil a zraky přítomných se upřely na Kralefského.

„Paraván!“ zasyčel svázaný kouzelník na svého pomocníka.

„Aha... zajisté,“ vzpomněl si Theodor a pracně dotáhl před svého spoutaného partnera širokou zástěnu.

Nastala dlouhá a napjatá pauza, během níž jsme zpoza paraványu slyšeli hlasité funění a rachtání řetězů.

„Páni!“ vydechla Margo. „Doufám, že se mu to povede!“

„Dost pochybuju,“ poznamenal suše Leslie. „Ty zámky jsou samá rez.“

Ale přesně v tom okamžiku Theodor k našemu úžasu odtáhl zástěnu a my jsme spatřili udýchaného a v tváři zrudlého Kralefského, jenž stál s vítězným úsměvem na rtech nespoután vedle klubka lan a řetězů.

Obdivný potlesk zahřměl místností a štěstím i námahou zrůžovělý Kralefsky se vznášel na vlnách úspěchu.

„Můj další trik,“ oznámil hrdě, „si vyžádá trochu delší čas. Můj pomocník mne znovu sváže řetězy i provazy, které si ti z vás, kteří mi - ha ha ha - nedůvěřují, budou moci znovu prohlédnout. Poté mě můj pomocník zavře do vzduchotěsné bedny. V pravou chvíli mě pak znovu uzříte a zjistíte, že jsem zázračným způsobem unikl ze smrtelně nebezpečného zajetí. Ale než se tak stane, můžete se po libosti bavit dalším programem.

Spiro přivlekl s pomocí Megalotopolopopula obrovskou a neobyčejně těžkou truhlici z olivového dřeva, jaká se často používá na ukládání ložního prádla. Byla pro zvolený účel naprosto ideální, neboť poté, co Theodor Kralefského znovu řádně svázal a podezřívavý plukovník zkontroloval všechny uzly a zámky řetězů, Spiro s Megalotopolopopulem zvedli zázračného eskapacionistu a složili ho do truhly, do níž ten nebožák zapadl jako šnek do ulity. Theodor pak bednu okázale zamkl.

„A nyní, až mi můj asist... chci říci můj partner jaksi... ehm... abych tak řekl... dá domluvený tento... signál, já truhlici znovu odemknu, a on z ní sám a bez cizí pomoci vystoupí. - A do té doby můžete, dámy a pánové, pokračovat v plánovaném programu naší malé domácí show.“

„Mně se to nechce líbit,“ dala se slyšet maminka. „Doufám jen, že pan Kralefsky ví, co dělá.“

„To těžko,“ odtušil skepticky Leslie.

„Připadá mi to jako nějaký... jak bych to řekla... předčasný pohřeb.“

„Nemusíte si dělat žádné obavy, paní Durrellová,“ uklidňoval ji Theodor. „Mohu s panem Kralefským pomocí domluveného kódu kdykoli komunikovat klepáním na bednu. Něco na způsob morseovky, chápete?“

„A nyní,“ ujala se Margo opět role konferenciérky, „během čekání na eskamontáž pana Kralefského, uvidíme pravého orientálního krotitele hadů. KNÍŽE JEEJEEBUOY!“

Megalotopolopopulos zahrál na piano cosi jako tuš a Džidži vstoupil do místnosti. Zbavil se veškeré parády a měl teď na sobě jen turban a plátěnou bederní roušku. Jelikož nikde nesehnal vyhovující flétnu, držel v podpaží housle, které mu Spiro obstaral v nedaleké vsi; v ruce pak nesl zakrytý košík s hadem. Džidži pohrdavě odmítl jako zcela nedůstojnou náhražku jednoho z mých slepýšů, a trval na tom, že si raději vezme užovku. Vybral si dospělý, přes sedmdesát centimetrů dlouhý exemplář užovky stromové, jako z udělání nevrlou a mizantropickou potvoru. V okamžiku, kdy se klaněl obecenstvu, víko košíku se uvolnilo a namíchnutá užovka spadla na podlahu. Všichni okamžitě zpanikařili, ale Džidžiho to z míry nepřivedlo. Pohotově usedl na skřížených nohou vedle svinutého hada, vložil housle pod bradu, přiložil smyčec a začal hrát. Panika zvolna opadávala a zraky všech se upřely na Džidžiho, jenž se rytmicky kolébal, snaže se vrzavými zvuky skřipek upoutat pozornost nerudné užovky. A přesně v tu chvíli se z nitra truhly ozvalo hlasité klepání.

„Aha,“ pravil Theodor, „domluvený signál.“

Přistoupil k bedně a zaťukal na ni jako datel. Celá společnost včetně Džidžiho zvědavě pohlédla na zamčenou truhlu. Toho využila užovka k prudkému útoku. Naštěstí se Džidži zrovna pohnul, takže se zakousla jen do přečnívajícího plátna jeho bederní roušky, ale držela se jí jako rozzuřený pes.

„Bože můj!“ zvolal zděšeně amatérský krotitel hadů. „Rychle, Gerry, dělej něco, než mě rafne do... do rozkroku!“

Chvíli to trvalo, než se mi podařilo Džidžiho přesvědčit, aby postál a umožnil mi tak zbavit ho rozkacené užovky. Za ten čas si Theodor s Kralefským vyměnil řadu klepacích signálů v jejich podivné morseovce.

„Obávám se, že víc toho už nesvedu," přiznal se Džidži naší mamce, když z jejích rukou rozechvěle přebíral velkou sklenku brandy. „To bylo od toho hada doslova pod pás."

„Zřejmě mu to bude trvat už jenom minutku," hlásil Theodor. „Má nějaké potíže s těmi... ehm... visacími zámky, víte? Aspoň jak jsem, myslím, z jeho klepání vyrozuměl."

„Tak já zatím uvedu další číslo," navrhla Margo.

„Jen si představte," pravil zmučeně Džidži, „že by to byla kobra!"

„V žádném případě," uklidnil ho Theodor. „Kobry se na Korfu nevyskytují."

„A nyní," ozvala se Margo, „vystoupí pan kapitán Creech, který nám přednese starý námořnický kuplet a věřím, že se k němu připojíte. KAPITÁN CREECH!"

Rozverný stařík s hůlkou v ruce a s cylindrem frajersky na stranu vpochodoval na křivých nohou k pianu. Maličko se uklonil a zatočil hůlkou.

„Stará námořnická píseň," zahřímal, sundal cylindr, nasadil ho na hůl a obratně roztočil. „Refrén budeme zpívat společně - to se snadno naučíte."

Za stálého točení cylindrem udělal kapitán pár tanečních kroků a pak za doprovodu Megalotopolopopula ryčně spustil:

„Irčan Paddy to byl velkej frája,
dorazil k nám rovnou z Belfastu
každá holka se s ním milovala,
ač měl jenom jedinou kulku.
Irský holky mají za ušima,
ty si dají snadno vysvětlit,
s jednou kulkou že je taky sranda,
neb jedna je pořád víc než nic.
Námořník má, hola hej,
život strašně mrzutej,

muchluje se jak se dá
s ženskejma i s chlapama.“

„Poslyš, Larry,“ ozvala se dotčeně maminka, „takhle ty si představuješ společenskou zábavu?“

„Co já?“ bránil se Larry. „To přece není moje věc.“

„Ty jsi toho odpornýho dědka pozval. Je to tvůj kamarád.“

„Ale proto ještě nezodpovídám za to, co zpívá, nemyslíš?“ zeptal se podrážděně bratr.

„Musíš to tomu sprosťákovi okamžitě zarazit,“ přikázala maminka.

„Ale kloboukem točí docela šikovně, nemyslíte?“ poznamenal trochu závistivě Theodor. „Docela by mě zajímalo, jak to... ehm... dokáže.“

„Mě nezajímá co dělá, ale co zpívá.“

„Náhodou je to docela prima kabaretní kuplet,“ poznamenal Larry.

„Na takovýhle kabaret já nejsem ve svým domě zvědavá,“ namítla maminka.

„Blodwin byla z Walesu čuprcajda,
pocházela z města Cardiffu, zadek měla
placatej jak záda, vpředu jenom jednu
cicinu,“

prozpěvoval kapitán Creech, roztáčeje nad hlavou cylindr.

„Hnusák jeden stará,“ ulevila si mamka.

„Welšský kluci mají za ušima,
ty si dají snadno vysvětlit,
s jednou kozou že je taky sranda,
jednou rukou se dá uchopit.
Námořník má, hola hej,
život strašně mrzutej,
muchluje se jak se dá
s ženskejma i s chlapama.“

„Když už nebereš ohled na mě, mohl bys aspoň mít na mysli, že je tady Gerryček," pokusila se maminka znovu vyprovokovat Larryho k zákroku.

„A co mám podle tebe dělat? Napsat mu jiný text?" zeptal se Larry.

„Nemáte dojem... nezdá se vám, že... Neslyšíte nějaké klepání?" ozval se náhle Theodor.

„Nebuď směšný, Larry, a nedělej, že nevíš, co mám na mysli."

„Zajímalo by mě, jestli už je s tím hotov... Potíž je v tom, že jsem... ehm... jaksi... zapomněl ten správný signál," přiznal se zkroušeně Theodor.

„Nevím, proč do mě věčně reješ, mami," ohradil se brácha. „Ty jsi strašně úzkoprsá."

„Já a úzkoprsá!" protestovala rozhořčeně mamka. „Já jsem náhodou vyloženě velkorysá - někdy až moc, abys věděl."

„Já se domnívám - alespoň myslím, že to bylo dvakrát rychle za sebou a potom třikrát pomalu," uvažoval nahlas Theodor, „ale třeba se taky pletu..."

„Jessie byla pravá Angličanka,
v Stoke-on-Trentu žila všelijak,
chlapovi když sedla na šulínka,
měl ho rázem jako točeňák."

„No jen poslouchejte!" zvolala s hrůzou v očích maminka. „Tady přestává každá legrace. Larry, musíš to zarazit!"

„Tobě to vadí, tak ty ho zaraž," odtušil Larry.

„Ale stokský kluci hrozně rádi
si to od ní líbit nechali,
v posteli že Jessie děsně řádí
o ní všichni svorně říkali."

„Larry, to už přestává všecko. Konec zábavy."

„Koukni, mami, už probral Irsko, Wales i Anglii," poznamenal Larry. „Zbývá mu jenom Skotsko - pokud ovšem nezabrousí na kontinent."

„To ne! Tomu je třeba včas zabránit!" zhrozila se maminka.

„Víte, já si myslím, že by snad bylo dobře otevřít tu truhlu a kouknout se dovnitř," zamyslel se Theodor. „Jen tak - pro jistotu, víte?"

„Měla bys přestat s tím věčným kritizováním, mami," vrčel můj nejstarší bratr. „Pochop, že je to všechno jenom taková hlína..."

„Nevím, jestli je to ‚hlína,' ale zábavnýho v tom rozhodně nic nevidím," opakovala bůhví pokolikáté mamka. „A přeju si, aby to přestalo."

„Angus to byl skotskej kluk jak cumel,
v Aberdeenu žil a pracoval..."

„No vidíš, už jsme ve Skotsku," pravil s uspokojením Larry.

„Víte... já bych... ehm... nerad pana kapitána vyrušoval," spustil znovu Theodor, „ale myslel jsem... jaksi... aspoň se mrknout..."

Po těchto slovech se Theodor po špičkách připlížil k truhlici a začal si horečně prohledávat kapsy; vzápětí se k němu přidal Leslie a oba spolu živě diskutovali o uvězněném kouzelníkovi. Viděl jsem, jak se Leslie marně pokouší nadzvednout víko a brzy mi začalo být jasné, že Theodor ztratil klíč od bedny. Kapitán se ovšem nedal ze svého zpěvu ničím vyrušit.

„Fricek to byl skopčák jako řemen,
narodil se přímo v Berlíně..."

„A je to tady!" zvolala zděšená maminka. „Vidíte? Už je na kontinentě! Larry, musíš tomu udělat přítrž!"

„Proboha, mami, přestaň se chovat jako lord Chamberlain," zamručel otráveně Larry. „Ten kabaret pořádá Margo, tak řekni jí, ať s tím něco udělá."

„Ještě štěstí, že naši hosté většinou nerozumí tak dobře anglicky, aby pochopili, o čem ten sprosťák zpívá," povzdechla si maminka. „Ale co si pomyslí ti ostatní..."

„Námořník má, hola hej,
život strašně mrzutej..."

„Kdybych mohla, tak tomu hulvátovi ukážu, co je to ‚mrzutej život,'„ hudrovala maminka.

K Lesliemu a Theodorovi se teď připojil Spiro, který nesl mohutné páčidlo. Přistoupili k truhle a pokusili se odtrhnout víko.

„Greta Van Damm byla flámská holka,
flámovala denně ostošest,
při těch flámech stala se z ní štětka,
přišla o věneček i svou čest."

„Strašně se snažím být velkorysá," dala se znovu slyšet maminka, „ale všechno má svý meze."

„Šekněte mne, mile pšatelé," zeptala se náhle Lena, která po celou dobu pozorně naslouchala kapitánovu zpěvu, „co to znamená ‚šulínek'?"

„Vy to nevíte?" opáčil nevinně Larry. „To je přece člověk, který podvádí v kartách."

„Achá!" zvolala nadšeně Lena. „Takže když ta anglická dáma sedla na šulínka... já tomu zase moc nerozumím..."

„To znamená," vysvětloval neochvějně Larry, „že si na něj za-sedla."

„Zase - co?"

„Jednoduše - rozzlobila se na něj. To se tak říká - na někoho si zasednout."

„Tšeba na šulínka?"

„No... ano..."

„Angličtina je nádcherná!" jásala Lena. „Od teď když budu chrát karty, tak jak někde uvidím šulínka, chned se na něj zasednu, ano?"

„Jestli se pan Kralefsky dusí, tak bych snad měla pana kapitána přerušit, ne?“ zeptala se konečně Margo.

„Skvělý nápad, dceruško. Běž a hned ho zaraž,“ přikázala máti.

Vzápětí jsme slyšeli hlasité hekání a funění, jak Leslie a Spiro zápasili s těžkým dřevěným víkem bedny. Margo doběhla ke kapitánovi.

„Pane kapitáne, prosím, nechte toho! Přestaňte zpívat!“ snažila se přehlušit jeho krákorání, „Myslím, že pan Kralefsky... víte, děláme si o něj starosti...“

„Přestat?“ zeptal se pohoršeně kapitán Creech. „Já že mám přestat zpívat? Vždyť jsem teprve na začátku!“

„Jistě,“ odpověděla mu chladně maminka, „ale máme teď daleko důležitější starosti. Pan Kralefsky uvíznul v bedně.“

„Ale tohle je jedna z nejveselejších písniček, jaké znám,“ hájil se dotčeně kapitán. „A taky nejdelší. Týká se sto čtyřiceti zemí - Chile, Austrálie, Dálného východu a vůbec. Sto čtyřicet slok, paninko zlatá!“

Všiml jsem si, jak sebou mamka cukla při představě, že by pan kapitán chtěl odzpívat všech zbývajících sto čtyřiatřicet slok.

„Ano, ovšem, tak snad někdy jindy...“ slíbila mu ne zrovna věrohodně. „Ale teď tu máme náhlou, naléhavou situaci.“

S praskotem, jenž připomínal zvuk z kořene vyvraceného lesního velikána, se nakonec víko truhly odklopilo. Uvnitř ležel s hrůzou rozšířenýma očima a promodralým obličejem beznadějně zašmodrchaný Kralefsky.

„Aha, myslím, že jsme se jaksi... probourali... ehm... poněkud předčasně,“ konstatoval Theodor. „Panu Kralefskému se dosud nepodařilo zbavit se zcela pout...“

„Vzduch! Vzduch!“ sípěl nešťastný eskamotér. „Potřebuju vzduch!“

„Krajně interesantní,“ pravil plukovník Ribbidane. „Tam dole v Kongu jsem jednou viděl Pygmeje, který se skoro zadusil ve sloním žaludku. Slon, to je vůbec největší africký čtvernožec, víte?“

„Rychle ho vyndejte,“ pobízela je maminka. „Přineste někdo trochu brandy.“

„Ovívejte ho! Foukejte na něj!“ zaječela Margo a propukla v pláč. „Umírá, on umírá! Ten trik se mu nepoved!“

„Vzduch, vzduch,“ úpěl Kralefsky ještě ve chvíli, kdy ho už vytahovali z truhly.

V rubáši z řetězů a lan a se zavřenýma očima v olověné tváři vypadal můj učitel jako obraz vší bídy a utrpení.

„Obávám se, že ty provazy ho asi škrtí,“ poznamenal Theodor, ve kterém se jeho lékařská profese nezapřela.

„Tys ho svázal, tak ho taky rozvaž,“ vložil se teď do celé záležitosti Larry. „Tak rychle, Theodore, dej sem klíč od těch zámků.“

„Musel jsem ho... ehm... někam založit...“ přiznal se pln rozpaků Theodor.

„Panebože!“ zvolal Leslie. „Já jsem to říkal už od začátku, že se jim tyhle pitomosti neměly dovolovat. Spiro, nedala by se tu někde sehnat pilka na železo?“

Poté společně přenesli Kralefského na pohovku a pod hlavu mu dali podušku. Nešťastník otevřel oči a bezmocně vzdychl. Plukovník Ribbidane se k němu sklonil a zahleděl se mu zblízka do tváře.

„Ten Pygmej, co jsem vám o něm říkal, měl v očích plno krve.“

„Skutečně?“ zeptal se se zájmem Theodor. „Úplně týž jev můžeme někdy pozorovat u oběšenců nebo... ehm... uškrcených. Je to důsledek protržení cév v očních bulvách.“

Kralefsky kníknul jako vyplašená polní myška.

„Kdyby prodělal trénink ve fakírjógismu,“ poznamenal Džidži, „dokázal by zadržet dech na celé hodiny, možná dny nebo týdny, a při dostatečné praxi není vyloučeno, že třeba i na celá léta!“

„A v tom případě by mu protržení cév v očích nehrozilo?“ zeptal se plukovník Ribbidane.

„To nevím,“ připustil poctivě Džidži. „Možná, že by se mu oči krví nezalily, ale nanejvýš zrůžověly.“

„Já mám oči zalité krví?“ zeptal se s úzkostí v hlase Kralefsky.“

„Ne, nebojte se, ovšemže nemáte,“ uklidňovala ho maminka. „Poslyšte, byla bych vám moc vděčná, kdybyste přestali chudáka pana Kralefského znervózňovat těmi řečmi o krvi a všelijakých hrůzách.“

„Správně,“ připojil se k ní kapitán Creech. „Měli bysme ho nějak rozptýlit. „Nemám dokončit ten kuplet?“

„Ani nápad,“ zasáhla mamka. „Už žádné kuplety. Proč nepožádáte toho pana Maga... Megapolo... či jak se jmenuje, aby zahrál něco uklidňujícího, než se vám podaří pana Kralefského osvobodit?“

„To je nápad, paninko!“ zvolal nadšeně kapitán Creech. „Dáme si valčíček, co vy na to? Trochu to roztočíme! To je nejrychlejší způsob, jak se sblížit.“

„Děkuju,“ zpražila ho mamka, „ujišťuju vás, že mám teď úplně jiný starosti, než se s někým sbližovat.“

„Ale vy, ctěná madam, mi snad taneček neodmítnete?“ zkusil to kapitán s Lenou. „Šoupnem tam valčíček?“

„Přiznám, že valčík já míluju,“ odpověděla Lena a ňadra se jí přitom dmula nadšením, což kapitánovi pochopitelně nemohlo ujít.

Megalotopolopopulos se posadil ke klavíru a začal hrát Na modrém Dunaji. Kapitán Creech okamžitě popadl Lenu, odvedl ji na druhý konec místnosti a dal se s ní do tance.

„Ten trik by nám skvěle vyšel, jenomže tady doktor Stefanides měl jenom předstírat, že ty zámky skutečně zavírá,“ vysvětloval pan Kralefsky, zatímco se Spiro mořil přeřezáváním jeho okovů.

„Samosebou,“ přisvědčila maminka. „My vám to všichni věříme.“

„Víte, přiznám se, že kouzelnictví nebyla... ehm... nikdy moje silná stránka,“ připustil kajícně Theodor.

„Cítil jsem, jak se zásoba vzduchu v bedně zmenšuje a srdce mi bušilo stále hlasitěji. Byla to hrůza, opravdu hrůza,“ vyprávěl pan Kralefsky, zavřel oči a celý se zachvěl. „Začal jsem si myslet, že z té truhly už nikdy živý nevyjdu.“

„A přišel jste tak o zbytek našeho kabaretu,“ politovala ho Margo.

„Ach Bože, samosebou!“ zvolal Džidži. „Vy jste neviděl, jak krotím toho hada! Ta potvora mě rafla přímo do... do... tedy naštěstí jen do bederní roušky. A to se přihodí mně, který jsem dosud svobodný!“

„Potom jsem cítil, jak mi ve spáncích tepe krev,“ pokračoval Kralefsky v naději, že se mu podaří udržet pozornost posluchačů. „A náhle se mi zatmělo před očima...“

„Ale... jaksi... ehm... domnívám se, že v té bedně byla tak jako tak tma...“

„Nebuď takový puntičkář, Theo,“ řekl Larry. „Před vámi vědci aby se člověk bál nějakou historku náležitě vyšperkovat.“

„Já nic nevyšperkovávám,“ ohradil se důstojně Kralefsky v okamžiku, kdy z něj spadlo poslední pouto. „Děkuji vám, Spiro. Ne, ne, skutečně vás ujišťuju, že všechno zčernalo jako... jako...“

„Negrova zadnice?“ zeptal se Džidži.

„Džidži, drahoušku, takhle mluvit nesmíte,“ zasáhla maminka. „Je to neslušné, říkat taková slova.“

„Jaká slova?“ podivil se Džidži. „Zadnice?“

„Ne, ne... to druhé...“

„Negr? A proč?“ nechápal Džidži. „V téhle společnosti jsem jediný barevný, a mně to nevadí.“

„Ale mně to vadí,“ trvala na svém maminka. „Nikdy bych o vás, Džidži, neřekla, že jste negr. Pro mě jste... jste...“

„Bílý jako čerstvě napadlý sníh?“ zeptal se Larry.

„Náhodou víš moc dobře, jak to myslím,“ ohradila se mamka.

„No, a jak mi v těch spáncích bušila krev...“ snažil se znovu pan Kralefsky navázat na své vyprávění.

„Páni!“ vykřikla z ničeho nic Margo. „Koukněte, co kapitán Creech provedl s tou nádhernou Leninou róbou!“

Pohlédli jsme do té části místnosti, kde se za zvuku valčíku točilo několik párů. Nejnáruživěji tančili kapitán Creech s Lenou. Naneštěstí musel kapitán v některém okamžiku nechtěně šlápnout do bohatých volánů, které lemovaly spodní část šatů jeho partnerky a protrhnout je, takže teď oba - aniž to tušili - tančili společně zahaleni do Leniny řasnaté sukně.

„Bože na nebesích! Koukněte na toho hnusáka!“ vykřikla maminka.

„Už chápu, proč říkal, že při tanci se lidi nejsnáz sbližují,“ poznamenal Larry.

„Neměli bychom na to Lenu nějak taktně upozornit?“ zeptala se Margo.

V tom okamžiku ale Megalotopolopopulos efektním akordem ukončil valčík, Lena s Creechem se ještě párkrát protočili a pak sta-

nuli na místě. Dřív, než Margo stačila něco říci, kapitán se pokusil couvnout, aby se uklonil partnerce, a v důsledku toho se jak dlouhý tak široký natáhl na podlahu. Přitom s efektním trhnutím urval Leně celou přednici její přepychové večerní róby. Na okamžik se rozhostilo absolutní ticho, při němž se oči všech zúčastněných upíraly na chudáka Lenu, která tu stála jako přikovaná a neschopná jediného slova. Teprve kapitán Creech svým odporně žoviálním způsobem ticho prolomil.

„Tedy řeknu vám, madam, že to je éňo-ňéňo prádýlko, co máte na sobě," konstatoval, vzhlížeje k ní ze země.

Lena zavřeštěla tak, jak to dokáží jen pravé dcery evropského jihu. Krajním vypětím hlasivek vydala neartikulovaný, nervy drásající zvuk, v němž se mísil vztek, zoufalství, bolest i vražedná nenávist. Kupodivu to byla právě Margo, která se první vzpamatovala a rozhodla se zachránit situaci, i když tak učinila poněkud drastickým způsobem. Strhla ze stolu ubrus, vrhla se k Leně a zahalila ji do něj. To by samo o sobě bylo neobyčejně záslužné, nebýt toho, že zvolila ubrus, na němž stála hromada talířů s jídlem a velký, čtyřiadvacetiramenný svícen. Rachot tříštícího se porcelánu a syčení plamenů svic, nořících se do nejrůznějších salátů, omáček a dresingů, odvedl na okamžik pozornost společnosti od pohledu na nešťastnou Lenu, kterou Margo pod rouškou všeobecného zmatku šťastně odvedla do horního poschodí.

„Doufám, že teď už má konečně dušička pokoj," pravila maminka trpce Larrymu.

„Co já? Já s tím přece nemám co dělat," hájil se můj nejstarší bratr.

„Příšerný chlap! To ty jsi pozval toho starýho ožralu!"

„Aspoň si Lena trochu užila," konstatoval Larry. „Patrně se jí v životě nestalo, aby z ní chlap takhle jedním rázem serval šaty."

„To není žádná legrace, hochu," okřikla ho přísně maminka. „Jestli kdy ještě budeme pořádat nějakou party, tak tě upozorňuju, že mi ten sprosťák už nesmí do domu."

„To nic, paní Durrellová, stejně to byla nádherná oslava," dal se slyšet Džidži.

„Pokud se vám líbila, tak jsem spokojená," odpověděla maminka.

„I kdybych se měl ještě stokrát znovu narodit, vím docela určitě, že takovou oslavu narozenin, jako byla tahle, už nikdy nezažiju.“

„To je od vás moc milé, Džidži.“

„Jen jedna jediná maličkost...“ zasnil se Džidži, „skoro váhám to vyslovit, ale... jaksi...“

„Copak? Něco bylo špatně?“

„Ne, ne, špatně nebylo nic,“ odvětil s povzdechem Džidži. „Spíš chybělo...“

„Chybělo?“ polekala se maminka. „A co podle vás chybělo?“

„Sloni,“ odpověděl smrtelně vážně Džidži. „Největší indičtí čtvernožci.“

Nikdy bych nechtěl žít ve světě bez ptáků, lesů a zvěře rozličných tvarů i podob.

Pokud se Vám tato má kniha (a snad i některá jiná, kterou jsem napsal) líbila, uvědomte si, prosím, že všechny vděčí za svou zábavnost právě zvířatům. Ta tvoří bezprávnou, němou většinu naší planety, neschopnou přežít bez lidské podpory.

Každý z nás může pomoci zabránit strašlivému zneuctění světa, ve kterém žijeme. Dělám proto vše, co je v mých silách a prosím Vás o spoluúčast.

Durrellova nadace pro záchranu volně žijící zvěře pokračuje ve své činnosti, kterou rozšiřuje o snahu zachovat našim potomkům zvířecí druhy i jejich přirozené prostředí.

Máte - li zájem dozvědět se o naší činnosti více, napište nám, prosím, na některou z uvedených adres:

Jersey Wildlife Preservation Trust
Les Augres Manor
Trinity Jersey
Great Britain

Wildlife Preservation Trust
International
3400 Girard Ave
Pennsylvania 19104
USA.

Wildlife Preservation Trust
Canada
56 The Esplanade Suite 205
Toronto, Ontario
Canada M5E 1M7